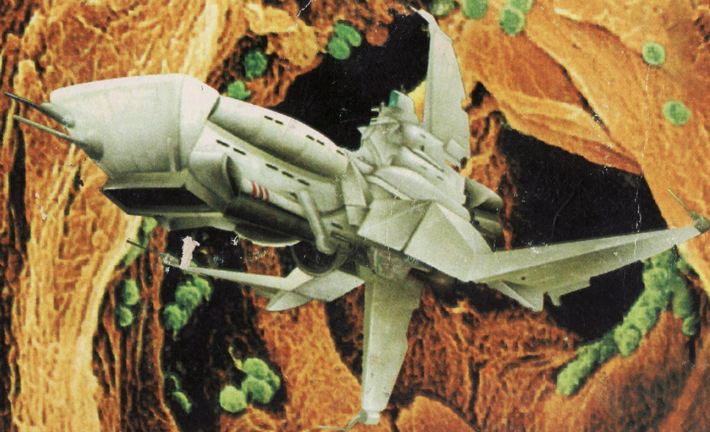
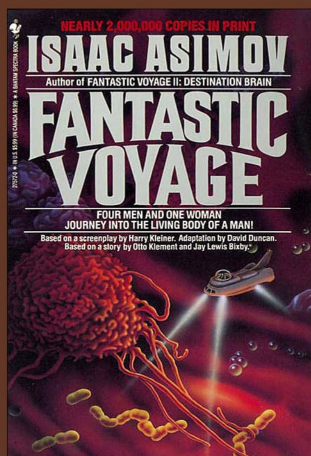
ASIMOV

Călătorie fantastică

SF 21

Teora

Misiune în trupul unui om! O călătorie fantastică prin intimitatea corpului uman – inimă, plămâni, ureche, creier, ochi...

Patru bărbați și o femeie au fost micșorați la o parte microscopică a dimensiunilor lor inițiale și, la bordul unui submarin atomic miniaturizat, au fost injectați în artera carotidă a unui savant muribund. Au trecut prin inimă, au pătruns în urechea interioară, unde cel mai mic zgomot i-ar fi putut distruge, înaintând fără zăbavă către creier.

Obiectivul lor: să găsească un cheag de sânge și să-l distrugă cu razele unui laser.

Miza acțiunii: soarta întregii lumi.

Editura Teora
ISBN 973-601-640-4
Lei 11.000

Isaac Asimov

Călătorie fantastică

(Titlul original: Fantastic Voyage – 1987)

Traducere de Liviu Radu

Versiunea 0.9 standard RIF1

Pentru Marc şi Marcia care mi-au răsucit mâna

Despre Călătorie fantastică

Această carte are mai mulţi autori, care au contribuit în diferite feluri la obţinerea formei ei actuale. Pentru toţi a însemnat o muncă dificilă, de durată, precum şi o problemă interesantă de rezolvat, care le-a adus însă o satisfacţie deosebită şi, pot spune, o plăcere aparte. Când eu şi Bixby am scris povestirea iniţială, am pornit la drum având doar o idee şi multă curiozitate. Nu ştiam unde ne vor duce acestea sau ce vor deveni în mâinile unor oameni cu multă imaginaţie şi talent artistic. Saul David, producătorul filmului, Richard Fleischer, regizor şi un inspirat declanşator de fantezie, Harry Kleiner, autorul scenariului, Dale Hennesy, directorul artistic, el însuşi un artist, medici şi savanţi care au dăruit cu generozitate din timpul şi ideile lor. Şi, în sfârşit, Isaac Asimov, care şi-a dedicat pana şi talentul pentru a da acestui amestec fantasmagoric de fapte şi imaginaţie formă şi substanţă.

OTTO KLEMENT

Capitolul 1: AVIONUL

Era un avion vechi, un reactor cu patru motoare cu plasmă, care fusese retras din serviciul activ. Zbura pe o rută nici economică, nici deosebit de sigură. Străpungea straturile de nori, într-o călătorie care necesita douăsprezece ore în loc de cinci, cât ar fi fost suficiente unui supersonic înzestrat cu motoare-rachetă.

Şi mai avea o oră până să ajungă la destinaţie.

Agentul de la bord ştia că partea lui de muncă nu se va termina decât când avionul va ateriza, că această ultimă oră va fi cea mai lungă.

Se uită la celălalt bărbat din cabina mare, pentru pasageri – acesta moţăia, cu bărbia în piept.

Luat la bani mărunţi, individul nu arăta deosebit de impresionant, dar în momentul acela era cel mai important om din lume.

*

Generalul Alan Carter îşi ridică ursuz privirea când colonelul intră în încăpere. Ochii lui erau roşii, iar colţurile gurii îi atârnau. Încercă să îndoaie agrafa cu care se juca, pentru a-i da din nou forma iniţială, dar aceasta îi zbură din mână.

— De data asta, aproape că m-au dat gata! rosti calm colonelul Donald Reid.

Părul lui nisipiu stătea netezit spre spate, dar mustaţa scurtă, ce începuse să încărunţească, era zburlită. Colonelul purta uniforma, cu aceeaşi lipsă de naturaleţe indescriptibilă, ca şi celălalt bărbat. Amândoi erau experţi, recrutaţi pentru a lucra în domenii ştiinţifice foarte

specializate, având grade militare de convenienţă. Inutile, ţinând seama de efecte.

Ambii purtau însemnele FCRM. Fiecare literă era înscrisă într-un hexagon mic – două deasupra, trei dedesubt. Hexagonul din mijlocul celor trei conţinea simbolul ce desemna specialitatea individului. În cazul lui Reid, un caduceu, care arăta că-i medic.

— Ghiceşte ce fac, mormăi generalul.

— Îndoi agrafe.

— Bineînţeles. Şi număr orele. Parcă m-aş fi tâmpit, adăugă el, ridicând vocea. Stau aici, cu palmele umede, cu părul lipicios şi inima bubuind, şi număr orele. Iar acum e vorba de minute. Şaptezeci şi două de minute, Don. Şaptezeci şi două de minute şi vor ateriza la aeroport.

— În regulă. Atunci, de ce eşti nervos? Ceva nu merge?

— Nu. Nimic. A fost scos de acolo nevătămat. Chiar din mâinile lor. După câte ştiu, fără nici o încurcătură. A ajuns cu bine în avion. Un aparat vechi…

— Da, ştiu.

Carter dădu din cap. Nu era interesat să-i spună celuilalt ceva nou. Nu dorea decât să vorbească.

— Ne-am imaginat că Ei îşi vor închipui că Noi vom crede că timpul are o importanţă deosebită şi că, prin urmare, ar trebui să-l îmbarcăm într-un X-52 şi să-l trimitem prin stratul superior al atmosferei. Numai că Noi ne-am închipuit că Ei îşi vor închipui asta şi vor pregăti instalaţiile antirachetă…

— Paranoia, comentă Reid. Aşa se numeşte în meseria mea. Chestia asta e valabilă pentru oricine şi-ar închipui că Ei ar face aşa ceva. Ar risca să atragă asupra lor războiul şi distrugerea.

— Ar risca şi asta, pentru a opri ce se întâmplă. Simt,

într-un fel, că şi Noi am risca, dacă situaţia ar fi inversată… în consecinţă, am folosit un avion comercial, un reactor cu patru motoare cu plasmă. M-am întrebat dacă va fi în stare să decoleze, aşa-i de vechi…

— Şi a reuşit?

— Ce să reuşească?

Pentru un moment, generalul se cufundase iar în gânduri sumbre.

— Să zboare.

— Da, da… A funcţionat foarte bine. Am primit rapoartele lui Grant.

— Cine-i ăsta?

— Agentul care răspunde de misiune. Îl cunosc. Ştiind că el se ocupă de problemă, mă simt oarecum sigur, în măsura posibilităţilor, ceea ce nu înseamnă foarte mult. Grant a organizat totul, l-a furat pe Benes din mâinile Lor, ca pe o sământă dintr-un pepene.

— Şi atunci?

— Sunt totuşi îngrijorat. Îţi spun, Reid, există o singură cale de a rezolva lucrurile, când e vorba de genul ăsta de afaceri blestemate. Trebuie să credem că Ei sunt la fel de deştepţi ca Noi. Că la fiecare şmecherie a Noastră, Ei pregătesc o contraşmecherie. Că pentru fiecare om pe care-l strecurăm în rândul lor, Ei strecoară unul printre Noi. Aşa se petrec lucrurile de peste o jumătate de secol. A *trebuit* să fim pregătiţi, altfel s-ar fi terminat totul de multă vreme.

— Linişteşte-te, Al!

— Cum aş putea? Lucrurile *de acum,* cele pe care le aduce Benes, cunoştinţele lui noi, pot pune capăt echilibrului, o dată pentru totdeauna. Iar noi vom deveni învingătorii…

— Sper că Ei nu gândesc aşa, zise Reid. Dacă o fac… Ştii, Al, în jocul ăsta au existat nişte reguli. O parte nu trebuie s-o înghesuie pe cealaltă în colţ, atât de tare încât s-o oblige să apese pe butonul de declanşare a rachetelor. Trebuie să-i laşi spaţiu să se retragă. S-o împingi, dar nu prea tare. Dacă Benes ajunge aici, s-ar putea ca Ei să aibă impresia că au fost împinşi prea tare.

— N-avem de ales, trebuie să riscăm! mormăi generalul, apoi adăugă, de parcă l-ar fi chinuit un gând întârziat: *Dacă* ajunge aici.

— O să ajungă.

Carter se ridicase în picioare, lăsând impresia că ar fi vrut să se plimbe nervos de colo-colo. Îl privi pe celălalt, apoi se aşeză din nou brusc.

— În regulă, de ce să mă enervez? Ai o lucire liniştitoare în ochi, doctore, şi, prin urmare, nu-mi mai trebuie nici un calmant. Dar să presupunem că ajunge aici în şaptezeci şi două – şaizeci şi şase de minute. Să presupunem că aterizează la aeroport. Mai rămâne să-l aducem aici, în siguranţă… Există multe posibilităţi să ne scape…

— Printre degete şi prosoape, cântă Reid. Hai, domnule general, n-ar fi mai înţelept să discutăm despre consecinţe? Adică despre ce se va întâmpla după ce va ajunge aici?

— Lasă, doctore, să aşteptăm până va ajunge…

— Lasă, Al! îl imită colonelul, şi în cuvintele lui se ghicea nerăbdarea. Nu trebuie să aşteptăm până va ajunge aici. Va fi prea târziu când va ajunge aici. Vei fi prea ocupat atunci, iar micile furnici de la Cartierul General vor năvăli toate, înnebunite, şi nu se va mai putea face nimic din ce cred eu că ar trebui făcut.

— Îţi promit…

Gestul generalului, deşi vag, era unul de concediere.

Reid îl ignoră.

— Te înşeli amarnic! Vei fi incapabil să-ţi ţii orice promisiune pe care o faci. Sună-l pe şef acum. *Acum!* Poţi să dai de el. Fă-l să înţeleagă că FCRM nu-i doar servitoarea armatei. Dacă nu reuşeşti, ia legătura cu Furnald, membrul comisiei senatoriale. E de partea noastră. Spune-i că vrem nişte fărâmituri pentru bioştiinţe. Atrage-i atenţia că de treaba asta depind multe voturi. Ascultă, Al, trebuie să strigăm suficient de tare ca să fim auziţi. Avem o şansă de a lupta. După ce Benes va ajunge aici şi va cădea în labele generalilor ălora adevăraţi, blestemaţi fie ei, vom fi daţi afară din comisie, pentru totdeauna!

— Nu pot, doctore. Şi nici nu vreau. N-o să fac nimic până nu-l am pe Benes aici. Nu-mi place că încerci să-mi forţezi mâna într-un asemenea moment.

Buzele lui Reid se albiră.

— Şi ce ar trebui să fac, generale?

— Să aştepţi, ca şi mine. Să numeri minutele.

Reid se răsuci pe călcâie, stăpânindu-şi cu greu furia.

— În locul dumitale, aş fi mai atent cu tranchilizantele, domnule general!

Carter îl privi cum pleacă, fără să facă nici un comentariu, după care se uită la ceas.

— Şaizeci şi unu de minute, mormăi el şi apucă o nouă agrafă.

*

Aproape calmat, Reid intră în biroul doctorului Michaels, conducătorul civil al secţiei medicale. Figura lătăreaţă a acestuia nu reuşea să exprime niciodată mai mult de un zâmbet liniştit, însoţit, cel mult, de un chicotit sec; la

cealaltă extremă, însă, nu reflecta decât o solemnitate de-o clipă pe care, după cât se părea, n-o lua nici el în serios.

Michaels studia cu atenţie inevitabila hartă. Una dintre ele. Pentru colonelul Reid, toate hărţile arătau la fel, nişte labirinturi indescifrabile care, puse la un loc, arătau şi mai indescifrabil.

Uneori, Michaels încerca să explice hărţile – în faţa lui sau a oricui dispus să-l asculte – deoarece era dornic până la patetism să se facă înţeles.

În sistemul circulator sangvin fusese adăugat un pic de substanţă radioactivă slabă, iar organismul (fie cel al unui om, fie cel al unui şoarece) fusese fotografiat, ca să zicem aşa, cu ajutorul unor instalaţii laserizate, care produceau imagini tridimensionale.

— Ei bine, nu ţineţi seama de asta, ar fi spus Michaels în acel moment al explicaţiei. Aţi obţinut o imagine a întregului sistem circulator, în trei dimensiuni, care poate fi înregistrată bidimensional într-un număr mare de secţiuni şi proiecţii, atâtea câte sunt necesare. Puteţi ajunge să vizualizaţi cele mai mici vase capilare, dacă imaginile sunt mărite corespunzător. Iar asta mă transformă în geograf, ar fi adăugat el. Un geograf al trupului omenesc, căruia îi cartografiez râurile şi golfurile, insulele şi izvoarele, iar acestea sunt mult mai complicate decât cele de pe Pământ, vă asigur.

Reid se uită peste umărul lui Michaels şi întrebă:

— Ce-i asta, Max?

— Nimic despre care să merite să discutăm, răspunse celălalt şi dădu harta de-o parte. Aştept, asta i tot. Când alţii aşteaptă, citesc cărţi. Eu citesc sistemul sangvin.

— Şi tu aştepţi? Asta face şi el, dădu Reid din cap în direcţia biroului lui Carter. Aştepţi acelaşi lucru?

— Să vină Benes, fireşte… Ştii, totuşi nu cred.

— Ce nu crezi?

— Nu-s convins că omul ăsta este ceea ce susţine că este. Sunt un fiziolog, nu un fizician, se lansă Michaels într-un umor autodenigrator, dar am încredere în experţi. Ei spun că nu se poate, l-am auzit afirmând că principiul nedeterminării face imposibil ca treaba să dureze prea mult timp. Şi nu poţi contrazice principiul nedeterminării!

— Nici eu nu-s expert, Max, dar aceiaşi experţi spun că Benes e cel mai mare specialist din lume. Cealaltă Parte îl avea şi ne ţinea piept datorită lui, *doar* datorită lui. Ei nu mai au alt specialist de prima mână, în timp ce noi îi avem pe Zaletsky, Kramer, Rechtheim, Lindsay şi alţii. Iar cei mai faimoşi dintre oamenii noştri cred că tipul trebuie să ştie ceva… de vreme ce el afirmă asta…

— Oare? Sau nu-şi pot permite să rişte să nu-l creadă? La urma urmei, chiar dacă se dovedeşte că nu ştie nimic deosebit, tot am câştigat, numai prin dezertarea lui. Ceilalţi nu vor mai beneficia de serviciile lui.

— De ce-ar fi minţit?

— Mă mai întrebi? îl scoatem de acolo, îl aducem aici, unde presupun că doreşte să fie… Dacă se dovedeşte că nu ştie nimic, n-o să-l trimitem înapoi! Pe de altă parte, poate că nu minte, poate că a făcut doar o greşeală.

— Hm! mormăi Reid, împingându-şi scaunul şi punându-şi picioarele pe birou, într-un mod foarte atipic pentru un colonel. Ai dreptate. Chiar dacă ne-a trişat, tot îi va fi de folos lui Carter. Proştii!

— N-ai obţinut nimic de la Carter?

— Nimic. Nu vrea să mişte un deget până nu soseşte Benes. Numără minutele, iar acum fac şi eu acelaşi lucru. Mai sunt patruzeci şi două.

— Până când?

— Până aterizează avionul care-l aduce. N-o să obţinem nimic pentru bioştiinţe de pe urma faptului că Benes a acceptat să fugă de la Ceilalţi. Chiar dacă a fost îndreptăţit s-o facă, tot n-o să ne alegem cu nimic. Apărarea o să ia totul, fiecare felie, fiecare fărâmă, fiecare aromă… Va fi o jucărie prea frumoasă ca să-i dea drumul din mână.

— Aiurea! Poate că la început or să se cramponeze de el, dar avem şi noi relaţiile noastre! Putem să-l asmuţim împotriva lor pe Peter cel zelos, cel ce se teme de Dumnezeu.

Pe figura lui Reid apăru o expresie de dezgust.

— Mi-ar plăcea să-l dau pradă militarilor. După cum mă simt acum, l-aş lăsa şi pe mâna lui Carter. Dacă Duval ar fi încărcat negativ şi Carter pozitiv, am putea să-i apropiem şi să-i lăsăm să descarce scântei până ce se anihilează reciproc…

— Nu deveni destructiv, doctore! îl iei prea în serios pe Duval. Un chirurg e un artist, un sculptor al ţesuturilor vii. Un mare chirurg e un mare artist, deci el are temperamentul unui artist.

— Bine, dar şi *eu* am temperament, numai că nu-l folosesc pentru a mă transforma într-o pacoste! De ce şi-ar aroga Duval dreptul de a fi singurul ins înfumurat şi agresiv?

— Dacă ar avea acest monopol, domnule colonel, aş fi încântat. I l-aş lăsa mulţumit, numai să-l deţină el singur. Necazul e că există în lume multe alte persoane arogante, agresive…

— Cred că ai dreptate, mormăi Reid, fără să se fi calmat. Treizeci şi şapte de minute…

*

Dacă i-ar fi repetat cineva descrierea făcută de Reid doctorului Peter Lawrence Duval, ar fi fost răsplătit cu acelaşi mormăit scurt cu care ar fi răspuns şi unei declaraţii de dragoste. Şi asta nu pentru că Duval ar fi fost insensibil la insulte sau la adulaţie, ci doar pentru că reacţiona la ele numai când avea timp, iar o asemenea minune se întâmpla rareori.

Pe figura lui nu se zărea în permanenţă o expresie încruntată, ci doar contracţia musculară specifică individului care este cu gândurile în altă parte. Probabil că toţi oamenii au metoda lor de a fugi de lume. A lui Duval era una simplă: se concentra asupra muncii.

Graţie acestei tactici, la patruzeci şi cinci de ani, îşi cucerise un renume internaţional ca neurochirurg şi statutul, uşor de obţinut, de burlac.

Când deschise uşa, Duval nu se întrerupse din măsurătorile atente pe care le făcea pe fotografiile tridimensionale din faţa lui. Asistenta se apropie fără zgomot, după cum se obişnuise.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Peterson? întrebă el, privind şi mai atent fotografiile.

Perceperea adâncimii era dificilă, dar măsurarea ei implica luarea în consideraţie a unghiurilor, plus o cunoaştere avansată a felului în care trebuia să arate, în fapt, acea adâncime.

Cora Peterson aşteptă să treacă momentul de concentrare suplimentară. Avea douăzeci şi şase de ani, fiind exact cu douăzeci de ani mai tânără decât Duval, iar diploma pe care o obţinuse în urmă cu un an o aşternuse cu grijă la picioarele chirurgului.

În scrisorile trimise acasă, ea explica de fiecare dată că orice zi alături de Duval echivala cu un curs de la facultate. Că a-i studia metodele, tehnicile de diagnoză, mânuirea instrumentelor însemna a te instrui incredibil. Cât despre devotamentul lui faţă de muncă şi faţă de cauza sănătăţii, nu-l putea caracteriza decât ca mobilizator.

Într-un mod mai puţin intelectualizat, tânăra era perfect conştientă, aproape cu conştiinţa unui fiziolog profesionist, de faptul că inima îi bătea mai repede în timp ce privea figura aplecată asupra lucrării şi observa mişcarea iute, sigură, lipsită de ezitare, a degetelor.

Totuşi, faţa îi rămase impasibilă, pentru că ea personal dezaproba acţiunea neintelectuală a muşchilor inimii.

Oglinda îi arăta, lucru banal, că nu era deloc banală, ci total diferită. Avea ochi negri, mari, sinceri; buze ce dezvăluiau un umor spontan, când îl lăsa să se manifeste – ceea ce nu se întâmpla prea des. Iar figura reuşea s-o surprindă prin faptul că nu părea să corespundă cu concepţia ei despre competenţă profesională. Dorea curtezani (sau echivalentul lor intelectual), dar pentru priceperea ei, nu pentru sinuozităţile care n-o interesau.

Cel puţin, Duval îi aprecia eficienţa şi părea neimpresionat de frumuseţea ei, lucru pentru care îl admira şi mai mult.

În cele din urmă, Cora vorbi:

— Benes va ateriza în mai puţin de treizeci de minute, domnule doctor.

— Hm…, făcu el, ridicând privirea. De ce mai eşti aici? Ţi-ai terminat programul.

Cora ar fi putut să-i spună acelaşi lucru, dar ştia că ziua lui de lucru se sfârşea doar după ce-şi isprăvea munca. Rămăsese alături de el destul de des, câte şaisprezece ore

în şir, cu toate că-l credea în stare să afirme (cu toată sinceritatea) că o ţinuse doar opt ore pe zi la serviciu.

— Aştept să-l văd, răspunse ea.

— Pe cine?

— Pe Benes. Nu sunteţi curios, domnule doctor?

— Nu. De ce-aş fi?

— E un mare savant…Se spune despre el că ar deţine informaţii importante, care ar putea revoluţiona tot ce facem.

— Oare? Duval ridică o sprânceană, luând fotografia de deasupra teancului, punând-o deoparte şi întorcându-se spre următoarea. Cu ce te-ar ajuta în munca ta cu laserul?

— Ar face să-mi fie mai uşor să-mi ating ţinta.

— Oricum obţineam asta. Ceea ce va aduce în plus Benes, va fi de folos doar urzitorilor de războaie. Nu va face decât să mărească probabilitatea distrugerii lumii.

— Dar, domnule doctor, aţi spus că dezvoltarea tehnicii poate avea mare importanţă pentru un neurofiziolog…

— Am spus aşa ceva? Bine, recunosc, am spus. Dar tot eu am spus că trebuie să te odihneşti ca lumea, domnişoară Peterson. – Şi bărbatul adăugă, după ce o privi din nou (vocea i se îmblânzise un pic, parcă?): Pari obosită.

Mâna Corei se ridică spre păr – tradus în limbajul feminin, „obosit” însemna „neîngrijit”.

— O să plec de îndată ce soseşte Benes, promit. Apropo…

— Da?

— Veţi folosi laserul mâine?

— Asta încerc să decid acum, dacă binevoieşti să-mi permiţi, domnişoară Peterson…

— Modelul 6 951 nu poate fi folosit.

Duval puse fotografia jos şi se lăsă pe speteaza

scaunului.

— De ce?

— Nu-i suficient de sigur. Nu-l pot focaliza corect. Presupun că una dintre diodele tunel e de vină, dar n-am reuşit să descopăr care dintre ele.

— Bine. Atunci, înainte de a pleca, pregăteşte unul pe care să ne putem baza, dacă vom avea nevoie. Iar mâine…

— Mâine voi afla ce-i defect la 6 951.

— Da.

Cora se răsuci pe călcâie, se uită la ceas şi spuse:

— Douăzeci şi unu de minute. Se zice că avionul respectă orarul de zbor.

Bărbatul emise un sunet vag, iar ea ştia că n-o auzise. Plecă, fără să mai scoată un cuvânt, închizând uşa încet, în urma ei.

*

Căpitanul William Owens se afundă în scaunul moale al limuzinei, îşi frecă lent nasul ascuţit şi-şi strânse fălcile mari. Simţi maşina ridicându-se pe jeturile puternice de aer comprimat şi înaintând apoi perfect orizontal. Nu auzea zgomotul motorului cu turbină, deşi în el tropoteau cinci sute de cai.

Prin ferestrele rezistente la gloanţe, văzu în dreapta şi în stânga motocicliştii din escortă. Alte maşini se aflau în faţă şi în spate, împânzind noaptea cu o forfoteală de lumini ecranate.

Jumătatea aceea de armată de paznici îl făcea să se simtă important dar, bineînţeles, nu era pentru el. Nu era nici măcar pentru omul pe care urmau să-l întâlnească. Nu pentru omul în sine, ci pentru conţinutul minţii sale

deosebite.

Conducătorul Serviciului Secret stătea în stânga lui Owens. Un semn al anonimatului ce caracteriza această instituţie era faptul că Owens nu ştiuse sigur cum se numea bărbatul acela şters, care, de la ochelarii fără ramă până la pantofii de modă veche, semăna cu un profesor de colegiu – sau cu un vânzător dintr-o mercerie.

— Domnule colonel Gander, spusese Owens, la nimereală, când îşi strânseseră mâinile.

— Gonder, venise răspunsul calm. Bună seara, domnule căpitan Owens!

Acum se aflau la extremitatea aeroportului. Undeva, deasupra, la o distanţă de câţiva kilometri, zbura avionul arhaic, pregătindu-se să aterizeze.

— E o zi mare, nu? spuse încet Gonder.

Tot ce aparţinea acelui bărbat părea că vorbeşte în şoaptă, inclusiv croiala lipsită de ostentaţie a hainelor.

— Da, răspunse Owens, încercând să elimine tensiunea din răspunsul monosilabic.

De fapt, el nu se simţea încordat într-un fel deosebit, dar vocea lui lăsa întotdeauna impresia că avea un ton tensionat. Din cauza aerului agitat ce părea a se potrivi nasului îngust, acvilin, ochilor înguşti şi pometţilor înalţi.

Uneori, chiar se simţea încordat. Oamenii se aşteptau ca el să fie nervos atunci când nu era – în tot cazul, nu mai mult decât alţii. Pe de altă parte, lumea se dădea la o parte din calea lui, din cauza asta, fără ca el să fie nevoit să mişte un deget. Poate că lucrurile se completau…

— E o mare izbândă să-l avem aici! adăugă Owens. Serviciul merită felicitări.

— Meritul este al agentului nostru. Cel mai bun om pe care-l avem. Cred că secretul lui constă în faptul că arată

ca modelul romantic al unui agent secret.

— Cum adică?

— E înalt. A jucat fotbal în colegiu. În plus, e foarte arătos şi foarte bine ras. După prima privire, duşmanul îşi spune: ăsta arată aşa cum ar trebui să arate un agent al Lor – prin urmare, nu este. Şi-l lasă în pace, pentru a descoperi prea târziu că *era.*

Owens se încruntă. Individul vorbea serios? Sau glumea, crezând că destinde atmosfera?

— Îţi dai seama cred, continuă Gonder, că partea ta în această afacere nu-i de neglijat. Îl cunoşti, nu?

— Îl cunosc, răspunse Owens, cu râsul lui scurt, nervos. L-am întâlnit de mai multe ori la conferinţe pe teme ştiinţifice, în Partea Cealaltă. M-am îmbătat cu el într-o noapte. Ei, nu chiar ne-am îmbătat. Ne-am înveselit.

— A vorbit?

— Îi dădusem să bea ca să-l fac să vorbească. Din păcate, însă, n-a spus nimic. Mai era cineva cu el. La congrese şi la alte manifestări de soiul ăsta, savanţii lor merg întotdeauna câte doi.

— *Tu* ai vorbit?

Întrebarea era clară; în schimb, intenţia din spatele ei, nu.

Owens râse din nou:

— Crede-mă, domnule colonel, nu există nimic din ceea ce ştiu eu pe care să nu-l cunoască şi el. Puteam să-i vorbesc o zi întreagă fără nici un pericol.

— Aş vrea să ştiu şi eu câte ceva despre problemele astea. Ai toată admiraţia mea, căpitane! Asistăm la un miracol tehnologic capabil să transforme lumea, şi doar o mână de oameni pot să-l înţeleagă. Mintea omului se îndepărtează de om.

— În realitate, situaţia nu-i chiar atât de gravă, spuse Owens. Suntem destul de mulţi cei care ştim despre ce-i vorba. Sigur, există doar un singur Benes, iar eu mă aflu la kilometri întregi de nivelul *lui.* De fapt, nu cunosc mai mult decât am nevoie ca să aplic tehnologia la proiectarea navelor. Asta-i tot.

— Dar îl poţi recunoaşte pe Benes?

Şeful Serviciului Secret lăsa impresia că avea nevoie în permanenţă de asigurări.

— Chiar dacă ar avea un frate geamăn, lucru care nu-i adevărat, tot l-aş recunoaşte.

— Nu-i o întrebare de principiu, căpitane! Agentul nostru, Grant, e bun, după cum ţi-am spus, dar până şi eu sunt un pic surprins că a reuşit să ducă la bun sfârşit o asemenea treabă. Mă întreb: nu cumva la mijloc e o înşelăciune? Nu cumva Ei se aşteptau să încercăm să-l racolăm pe Benes şi au pregătit un pseudo-Benes?

— Pot să descopăr diferenţa, zise Owens, încrezător.

— Probabil că nu cunoşti performanţele de care sunt în stare chirurgia plastică şi narcopsihoza.

— Nu contează. Figura lui mă poate înşela, dar conversaţia nu. Ori cunoaşte Tehnica (şoapta lui Owens pusese în mod clar literă mare cuvântului) mai bine decât mine, ori nu-i Benes, indiferent cum arată. Pot să imite trupul lui Benes, nu şi mintea lui.

Ajunseseră la aerodrom. Colonelul Gonder se uită la ceas.

— Îl aud. Avionul va ateriza în câteva minute. La timp!

Oamenii înarmaţi şi vehiculele blindate se împrăştiară în evantai, alăturându-se celor care înconjuraseră deja aerodromul şi-l transformaseră într-un teritoriu interzis pentru oricine, cu excepţia persoanelor autorizate. Ultimele

lumini ale oraşului dispăruseră, acoperind doar orizontul cu o pulbere lucitoare.

Figura lui Owens trăda o uşurare nesfârşită. În sfârşit, Benes avea să fie aici, peste câteva minute.

Un happy end?

Se încruntă, percepând intonaţia din minte, care pusese un semn de întrebare după cuvinte.

„Un happy end!” gândi el cu înverşunare, dar intonaţia îi scăpă de sub control, devenind din nou „happy end?”.

Capitolul 2: MAŞINA

Cu o uşurare vădită, Grant privi luminile oraşului, care se apropiau în timp ce avionul începuse să coboare. Nimeni nu-i dăduse amănunte privind adevărata importanţă a doctorului Benes – cu excepţia faptului evident că era un savant fugar ce deţinea informaţii vitale. Cel mai important om din lume, aşa i se spusese, fără a i se explica însă şi de ce.

Nu-l presa, aşa sunau indicaţiile. Nu-l fierbe în suc propriu, dacă eşti prea încordat. Treaba asta e vitală. Incredibil de vitală, la-o încet, îi spuseseră. Totul depinde de tine: ţara ta, lumea ta, omenirea.

În consecinţă, făcuse treaba. N-ar fi reuşit niciodată, dacă Lor nu le-ar fi fost frică să nu-l omoare cumva pe Benes. Când, în cele din urmă, Ei ajunseseră la concluzia că uciderea lui Benes era singura modalitate prin care puteau obţine măcar un meci egal, fusese prea târziu – el reuşise deja să fugă.

O uşoară urmă de glonţ pe coaste era singurul lucru care dovedea prin câte trecuse tânărul, iar aceasta fusese acoperită cu un bandaj.

Grant era obosit, obosit până-n măduva oaselor. Obosit fizic, bineînţeles, dar şi epuizat de toată nebunia aia nemaiîntâlnită. În timpul colegiului, în urmă cu zece ani, fusese poreclit Grant cel de granit şi încercase să-şi justifice renumele pe terenul de fotbal, ca un ţicnit ce era. Rezultatul fusese un braţ rupt. Avusese destul noroc că rămăsese cu nasul şi dinţii întregi, păstrându-şi înfăţişarea frumoasă. (Buzele i se strâmbară într-un zâmbet tăcut, de-o clipă.) Tot în perioada aceea, descurajase orice intenţie de

a-i fi folosit prenumele. Rămăsese doar mormăitul monosilabic, Grant. Foarte masculin. Foarte puternic. Existase însă şi un neajuns, în sensul că fusese nevoit să se pună în concordanţă cu el, ceea ce-i adusese doar oboseală şi şansa unei vieţi scurte. Abia trecuse de treizeci de ani şi venise timpul să se reîntoarcă la prenume. Charles Grant. Poate chiar Charlie Grant. Bunul, bătrânul Charlie Grant.

Se înfioră, apoi se încruntă din nou. *Trebuia* să fie aşa. Bunul, bătrânul Charlie. Asta era. Bunul, blândul bătrân Charlie, căruia îi place să stea în fotoliu şi să se legene. Salut, Charlie, frumoasă zi! Hei, Charlie, ia te uită, plouă!

Găseşte-ţi o slujbă uşoară, bătrâne Charlie, şi moţăie până la pensie!

Grant îi aruncă o scurtă privire lui Jan Benes. Avea impresia că descoperă ceva familiar în căpiţa de păr cărunt, în figura cu nas mare, cărnos, plasat deasupra mustăţii neîngrijite, banale, şi ea căruntă. Caricaturiştii s-ar fi mulţumit doar cu nasul şi cu mustaţa, dar mai existau ochii, cuibăriţi în ridurile fine, precum şi liniile orizontale, care nu-i părăseau niciodată fruntea. Hainele lui Benes erau destul de nepotrivite, dar plecarea fusese precipitată, astfel încât nu avuseseră timp să caute un croitor mai bun. Savantul se apropia de cincizeci de ani – Grant ştia bine asta – dar arăta mai în vârstă.

Benes se aplecase să privească prin hublou luminile oraşului ce se apropiau tot mai mult.

— Aţi mai fost în partea asta a ţării, domnule profesor? întrebă Grant.

— N-am fost niciodată în nici o regiune a ţării voastre, răspunse savantul. Ai vrut să-mi pui o întrebare de verificare?

În vorbirea lui exista un accent slab, dar evident.

— Nu, făceam doar conversaţie. Cel de jos este al doilea oraş al ţării, ca mărime. M-am gândit că ar fi fost posibil să-l fi văzut. Eu sunt din celălalt capăt al ţării.

— Pentru mine, n-are importanţă – un capăt, celălalt capăt – cât timp sunt aici. Va fi…

Savantul nu-şi termină propoziţia, dar în ochi i se citea tristeţea.

„E greu să pleci”, gândi Grant, „chiar dacă simţi că trebuie s-o faci”. Apoi adăugă cu glas tare:

— O să avem grijă să nu vi se facă dor, domnule profesor. O să vă punem la treabă.

— Sunt sigur, zâmbi slab Benes, încercând să-şi stăpânească tristeţea. Mă aştept la asta. E preţul pe care trebuie să-l plătesc, nu?

— Mi-e teamă că da. Ne-aţi pus să facem anumite eforturi…

— Ţi-ai riscat viaţa, îl întrerupse savantul, punând mâna pe braţul lui Grant. Mi-am dat seama. Puteai fi ucis.

— Şansa de a fi ucis e, pentru mine, o chestie de rutină. De risc profesional. Sunt plătit pentru aşa ceva. Nu atât de bine ca în cazul în care aş cânta la chitară sau aş juca baseball, dar suficient pentru a simţi că am o viaţă preţioasă.

— Nu poţi reduce lucrurile doar la asta.

— N-am încotro. Organizaţia mea o face. Când vom ajunge, îmi vor strânge mâna şi îmi vor spune, cu reţinere: „Bună treabă!”-ştiţi, reţinere bărbătească şi toate celelalte spanacuri. Apoi: „Acum eşti gata pentru o nouă misiune. Nu uita, vom reţine din salariu costul bandajului de pe piept. Trebuie să fii mai atent la cheltuieli.”

— Jocul dumitale de-a cinicul nu mă înşeală, tinere!

— Trebuie să mă păcălesc *pe mine însumi,* domnule

profesor, altfel m-aş retrage, zise Grant, surprins de amărăciunea subită din glasul lui. Acum, însă, vă rog să vă puneţi centura. Rabla asta zburătoare aterizează destul de brutal.

*

Avionul atinse solul lin, în ciuda previziunilor lui Grant, şi rulă până se opri, cotind la un moment dat.

Trupele Serviciului Secret îşi ocupară poziţiile. Soldaţii săriră din camioanele militare, formând un cordon în jurul avionului, lăsând doar un coridor pentru scara cu motor ce-şi croia drum către uşa aeronavei.

Un convoi alcătuit din trei limuzine se apropie de capătul scării.

— Aţi exagerat cu măsurile de securitate, domnule colonel, zise Owens.

— Mai bine prea mult decât prea puţin.

Buzele lui Gonder continuară să se mişte, aproape în tăcere, recitând ceva ce Owens recunoscu, uluit, a fi o scurtă rugăciune.

— Mă bucur că-i aici, adăugă căpitanul.

— Nu atât cât mine. Ştii, înainte de asta, au explodat destule avioane în timpul zborului.

Uşa aeronavei se deschise, iar Grant se ivi în cadrul ei. Privi în jur, apoi făcu semn cu mâna.

— *El* pare întreg, zise colonelul. Unde-i Benes?

Ca şi cum i-ar fi răspuns la întrebare, Grant se dădu la o parte, lăsându-l pe Benes să treacă. Profesorul rămase o clipă în capul scării, zâmbind. După aceea, începu să coboare cu grijă, ducând în mână o valiză încărcată. Grant venea în urma lui. După ei, apărură pilotul şi copilotul.

Colonelul Gonder le veni în întâmpinare.

— Domnule profesor Benes, mă bucur că sunteţi aici! Mă numesc Gonder şi răspund de siguranţa dumneavoastră, cu începere din acest moment. Acesta e William Owens. Cred că-l cunoaşteţi.

Ochii lui Benes se luminară, în timp ce braţele i se ridicară, dând drumul valizei. (Pe care o ridică, discret, Gonder.)

— Owens! Bineînţeles! Ne-am îmbătat, într-o noapte. Îmi amintesc bine. În cursul după-amiezii asistasem la o şedinţă de comunicări lungă, searbădă, plictisitoare, în care interesant era exact ceea ce *nu* se spunea. Fireşte, disperarea mă acoperise ca o pătură cenuşie. L-am întâlnit pe Owens la dineu. Era împreună cu cinci colegi de-ai lui, dar pe aceştia nu mi-i amintesc bine. După aceea, m-am dus cu el la un club mic, unde se dansa şi se cânta jazz, am băut rachiu, iar Owens a devenit foarte prietenos cu una dintre fete. Îl mai ţii minte pe Jaroslavic?

— Individul care era cu dumneata? se aventură Owens.

— Exact. Iubea rachiul cu o dragoste ce depăşea înţelegerea mea, dar nu avea voie să bea. Trebuia să rămână treaz. Ordine stricte.

— Ca să vă păzească?

Benes îl aprobă printr-o singură mişcare lungă, verticală, a capului, şi o întindere sobră a buzelor.

— I-am tot oferit băutură. Îi spuneam: „ia, Milan, un gâtlej uscat face rău unui om”, dar el continua să mă refuze, cu durere în privire. A fost urât din partea mea.

Owens zâmbi şi dădu din cap.

— Să urcăm în limuzină şi să mergem la Cartierul General. Mai întâi, trebuie să vă arătăm locul în care veţi trăi şi să-i lăsăm pe toţi să vadă că sunteţi aici. După aceea,

promit că veţi avea ocazia să dormiţi douăzeci şi patru de ore, dacă doriţi, înainte să vă punem vreo întrebare.

— Îmi vor ajunge şaisprezece. Numai că…, adăugă profesorul privind în jur îngrijorat. Unde-i Grant? Ah, *aici e* Grant!

Se grăbi spre tânărul agent.

— Grant, spuse el, luându-i mâna, la revedere! îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet! Ne vom revedea?

— S-ar putea, răspunse tânărul. Sunt un om uşor de găsit. Căutaţi cea mai apropiată treabă împuţită şi mă veţi vedea în vârful ei.

— Mă bucur că te-ai ocupat de treaba *asta* împuţită!

Grant roşi.

— Afacerea asta murdară a avut ceva important în ea. Sunt fericit că am făcut ceva util. Vorbesc serios.

— Ştiu. La revedere! La revedere!

Beries îşi flutură mâna, apoi se înapoie la limuzină.

Grant se întoarse spre colonel:

— Voi încălca regulile de securitate dacă o şterg acum, şefu'?

— Du-te… Apropo, Grant…

— Da, domnule?

— Bună treabă!

— Expresia consacrată, domnule, este: „Vesel şi bun spectacol”. Nu răspund la o alta!

Rânjind sardonic, tânărul îşi duse arătătorul la tâmplă şi plecă.

„A dispărut Grant”, îşi spuse el, apoi: „a intrat în scenă bunul, bătrânul Charlie?”.

Colonelul se întoarse spre Owens:

— Du-te cu Benes şi discută cu el. Eu voi fi în maşina din faţă. Când vom ajunge la Cartierul General, vreau să-mi

oferi o identificare fermă, dacă va fi cazul, sau o negare fermă. Nu doresc nimic altceva.

— Şi-a amintit de beţie, zise Owens.

— Exact, spuse colonelul, nemulţumit. Şi-a amintit puţin prea repede şi cu prea multe amănunte. *Discută* cu el!

Urcară cu toţii în maşini, care se puseră în mişcare, accelerând treptat. Grant privi de la distanţă, făcu semn cu mâna la întâmplare, nimănui în particular, apoi îşi continuă drumul.

Avea timp liber şi ştia exact cum intenţiona să-l petreacă, după o noapte de somn. Zâmbi voios, cu gândul la distracţiile ce vor urma.

*

Convoiul îşi alesese drumul cu grijă. În oraş, şabloanele de agitaţie şi calm variau de la o zonă la alta, de la o oră la alta, iar ceea ce avea legătură cu acel sector şi cu ora aceea era bine cunoscut.

Maşinile goneau pe străzi goale, mărginite de depozite întunecate. Motocicletele ţâşneau înainte, iar colonelul, în prima limuzină, încerca, încă o dată, să-şi imagineze în ce fel vor reacţiona Ceilalţi în faţa acestei lovituri reuşite.

Sabotarea Cartierului General rămânea, oricum, o posibilitate. Nu-şi închipuia ce măsuri de urgenţă mai puteau fi luate, dar în meseria lui devenise o axiomă afirmaţia conform căreia niciodată precauţiile nu erau de ajuns.

O lumină?

Pentru o clipă, avusese impresia că sclipise o lumină, apoi dispăruse, într-unui din depozitele de care se apropiau. Mâna îi zbură spre telefonul maşinii, pentru a alerta escorta

de motociclişti.

Vorbi iute, aspru. Imediat, o motocicletă îl depăşi în goană.

Chiar în momentul acela, de undeva din faţă, se făcu auzit zgomotul unui motor (zgomotul fiind înăbuşit şi aproape acoperit de uruitul multiplu al convoiului ce se apropia), iar maşina respectivă apăru de pe o alee, deplasându-se iute ca fulgerul.

Avea farurile stinse şi, în şocul apropierii sale subite, nimeni n-o observă cu prea mare atenţie. Nimeni, după aceea, nu-şi putu aminti o imagine clară a evenimentelor.

Maşina-proiectil, îndreptată direct spre limuzina din mijloc, în care se afla Benes, întâlni motocicleta care ţâşnise înainte. În ciocnirea care urmă, motocicleta fu zdrobită, iar bărbatul de pe ea îşi dădu duhul aruncat la o distanţă de câţiva paşi, într-o parte, ca o cârpă. În schimb, maşina-proiectil fu deviată şi izbi doar coada limuzinei.

Urmară ciocniri multiple. Limuzina, scăpată de sub control, izbi un stâlp de telegraf şi se opri. Automobilul-kamikaze, şi el scăpat de sub control, se lovi de un zid şi luă foc.

Limuzina colonelului frână. Motocicletele scrâşniră din roţi, virând şi întorcându-se la locul dezastrului.

Gonder sări din limuzină şi alergă spre maşina accidentată.

Owens, zguduit, având o urmă roşie pe obraz, deschise portiera şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Lasă asta! Ce-a păţit Benes?

— A fost lovit.

— Trăieşte?

— Da. Ajută-mă!

Unindu-şi forţele, cei doi îl ridicară pe profesor şi-l traseră afară din maşină. Ochii acestuia erau deschişi, dar luceau. În schimb, din gura lui nu ieşeau decât sunete incoerente.

— Cum vă simţiţi, domnule profesor? întrebă colonelul.

Owens vorbi repede, în şoaptă:

— S-a lovit cu capul de mânerul portierei. Probabil că are o contuzie. Dar e *într-adevăr* Benes. Sunt sigur.

— *Acum* ştim asta,…! ţipă Gonder, stăpânindu-se cu greu să nu rostească ultimul cuvânt, o insultă.

Portiera primei limuzine rămăsese deschisă. Îl împinseră pe Benes înăuntru. Undeva, deasupra, se auzi pocnetul unei puşti. Gonder se aruncă în maşină, peste profesor.

— Să ducem naibii circul ăsta de aici! ţipă el din nou.

Maşina şi jumătate din escorta de motociclişti plecară mai departe. Ceilalţi rămaseră în urmă. Poliţiştii alergară spre clădirea de unde se auzise zgomotul împuşcăturii. Flăcările ce cuprinseseră maşina-kamikaze aruncau o culoare de iad asupra scenei.

La distanţă, se auzea zumzetul mulţimii, ce începea să se strângă. Gonder ţinea capul lui Benes în poală. Savantul era complet inconştient, avea respiraţia lentă şi pulsul slab.

Colonelul privi cu toată seriozitatea spre bărbatul care putea muri înainte ca vehiculul să ajungă la destinaţie şi mormăi disperat, ca pentru sine:

— Aproape ajunsesem! Aproape ajunsesem!

Capitolul 3: CARTIERUL GENERAL

Grant auzi cu greu ciocăniturile în uşă. Se ridică din pat şi ieşi în grabă din dormitor, păşind desculţ pe podeaua rece şi răcnind zdravăn:

— Vin!

Se simţea ameţit – *dorea* să se simtă ameţit. Datorită meseriei, se antrenase să devină activ la orice zgomot deosebit. Alarmă instantanee. Iei o grămadă de somn, în care picuri un strop de ghionţi şi obţii un soldat de gardă pregătit, înfloritor.

Dar acum se nimerise să fie în timpul lui liber. Prin urmare, n-avea decât să-i ia naiba pe toţi!

— Ce vrei?

— Din partea colonelului, domnule, veni răspunsul din cealaltă parte a uşii. Deschideţi imediat!

Împotriva dorinţei sale, Grant pătrunse în trezie. Se lipi de perete, apoi deschise uşa doar atât cât permitea lanţul de siguranţă şi spuse:

— Strecoară cartela de identitate!

Cartela îi fu întinsă şi Grant o luă cu el în dormitor. Scotoci după portofel şi scoase identificatorul. Introduse cartela şi citi rezultatul pe ecranul transparent.

O aduse înapoi şi desfăcu lanţul, aşteptându-se, în ciuda oricărei logici, să vadă un pistol sau alt semn de ostilitate.

Dar tânărul care intră arăta extrem de inofensiv.

— Trebuie să veniţi cu mine, domnule, la Cartierul General!

— Cât e ceasul?

— Şase şi patruzeci şi cinci, domnule.

— Dimineaţa?

— Da, domnule.

— De ce au nevoie de mine la ora asta?

— Nu ştiu, domnule. Eu execut un ordin. Trebuie să vă cer să veniţi cu mine. Îmi pare rău. N-aş vrea să fiu aici, dar sunt, încercă el să glumească.

— Am timp să mă spăl şi să mă rad?

— Înţelegeţi că…

— Dar să mă îmbrac?

— Da, domnule, dar repede!

Grant îşi trecu degetele peste bărbie; era încântat că se răsese seara trecută.

— Dă-mi cinci minute să mă îmbrac şi să mă duc la toaletă.

Apoi, după câteva clipe, strigă din baie:

— Despre ce-i vorba?

— Nu cred…

— Bine, lasă…

Pentru moment, zgomotul apei care curgea făcea imposibilă orice conversaţie.

După alte câteva clipe, agentul apăru, simţindu-se mohorât, semi-civilizat.

— Mergem la Cartierul General, aşa ai spus?

— Da, domnule.

— Bine, fiule! zise Grant, amabil. Dacă însă o să am impresia că vrei să mă înşeli, o să te rup în două!

— Da, domnule, repetă mecanic tânărul.

*

Grant se încruntă când maşina se opri. Zorile erau cenuşii, iar în aer se simţea umezeala – un semn clar, indicând ploaia ce urma să vină. Zona consta dintr-un

amestec de depozite. Cu vreo jumătate de kilometru mai înainte, trecuseră pe lângă o porţiune izolată cu frânghii.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebase Grant, iar însoţitorul lui, ca de obicei, nu-i furnizase nici o informaţie.

Acum se opriseră. Grant puse mâna, lent, pe revolverul din toc.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă.

— Am ajuns. Aici se află o instalaţie secretă a guvernului. Nu pare, dar este.

Tânărul coborî, fiind urmat şi de şofer.

— Vă rog să rămâneţi în maşină, domnule Grant!

Cei doi se îndepărtară vreo sută de picioare, în timp ce agentul privea precaut în jur. Apoi, brusc, se produse o zgâlţâitură, care-l luă prin surprindere. După ce-şi reveni, încercă să deschidă uşa maşinii, dar ezită, observând cu uimire zidurile netede care se înălţau în jurul lui.

După un moment, îşi dădu seama că se cufunda, împreună cu maşina, şi că automobilul se afla pe partea de sus a unui ascensor. Dar când înţelese asta, era prea târziu pentru a mai părăsi vehiculul.

Deasupra, se puse în funcţiune un oblon automat. Pentru o perioadă nedeterminată, Grant rămase cufundat într-o beznă totală. Aprinse farurile maşinii, dar lumina acestora se reflecta, fără nici un folos, de cercul zidului ce se ridica.

Nu putea face nimic, aşa că aşteptă până când se opri ascensorul.

Două porţi mari se deschiseră în faţa sa. Muşchii lui încordaţi se pregătiră să intre în acţiune, dar Grant îi potoli imediat. Un scuter cu două locuri, condus de un poliţist militar – un poliţist adevărat, cu uniformă militară completă, legală – 11 aştepta. Pe casca acestuia se aflau înscrise

literele FCRM. Pe scuter, se zăreau aceleaşi litere.

Automat, Grant începu să transforme iniţialele în cuvinte.

— Forţele de Control de Rutină de Munte. Fabricile de Construcţii Remorchere Marine, mormăi el.

Apoi, întrucât nu auzise vorbele poliţistului, îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vă rog să urcaţi, domnule! repetă soldatul, cu o politeţe rigidă, arătând spre scaunul gol.

— Sigur. Ce loc interesant e acesta!

— Da, domnule.

— Cât de mare este?

Treceau printr-o zonă ce aducea cu o peşteră, în care se aflau camioane şi cărucioare cu motor, aliniate lângă perete, toate purtând însemnele FCRM.

— Destul de mare, răspunse poliţistul militar.

— Asta îmi place la cei de aici, spuse Grant. Deţin atâtea informaţii nepreţuite încât dau pe dinafară!

Scuterul înainta lin pe o rampă spre un etaj superior, ce părea cât de cât populat. Indivizi fără uniformă, bărbaţi şi femei, se deplasau preocupaţi. În locul acela, domnea o atmosferă nedefinită, dar evidentă, de agitaţie.

Grant se surprinse urmărind paşii grăbiţi ai unei fete îmbrăcate în ceva ce, după toate aparenţele, era o uniformă de asistentă medicală (cu iniţialele FCRM imprimate clar chiar pe curba unui sân) şi-şi aminti de planurile pe care şi le făcuse cu o seară înainte.

Dacă urma să fie trimis în altă misiune…

Scuterul coti brusc şi se opri în faţa unui birou.

Poliţistul coborî din şa.

— Charles Grant, domnule, spuse el, cu o voce aproape mecanică.

Ofiţerul din spatele biroului nu se arătă impresionat de informaţie.

— Numele?

— Charles Grant, răspunse Grant. Exact aşa cum a spus tânărul acesta amabil.

— Cartela de identitate.

Grant i-o întinse. Pe ea se afla numai un număr imprimat în relief, căruia ofiţerul îi aruncă doar o privire scurtă. După aceea, introduse cartela în identificatorul de pe birou, în timp ce agentul aştepta, cu o expresie plictisită întipărită pe chip. Aparatul semăna cu identificatorul lui din portofel, cu deosebirea că era supradimensionat. Ecranul cenuşiu, mat, se lumină afişându-i portretul, din faţă şi profil, făcându-l să arate – după cum i se păruse întotdeauna lui Grant – ca un gangster mânios şi ameninţător.

Unde era privirea deschisă, cinstită? Unde dispăruse zâmbetul cuceritor? Unde erau gropiţele din obraji care le făceau pe fete să înnebunească? Rămăseseră doar sprâncenele negre, coborâte, ce-i dădeau un aspect fioros. De mirare că-l recunoştea cineva!

Dar ofiţerul îl recunoscu fără prea mare greutate – o privire la fotografie, una la Grant. Cartela de identitate fu scoasă din aparat şi înapoiată posesorului de drept. Individul le făcu semn să plece.

Scuterul coti la dreapta, trecu printr-o arcadă, apoi parcurse un coridor lung, marcat pentru circulaţie, cu câte două benzi pentru fiecare sens. Traficul era mare, iar Grant – singurul individ fără uniformă. La intervale de o periodicitate hipnotică, pe fiecare latură apăreau uşi; totodată, existau şi trotuare pentru pietoni, aproape lipite de pereţi, care erau mai puţin populate.

Scuterul se apropie de altă arcadă, pe care se zărea o inscripţie: „Secţia Medicală”.

Un poliţist militar ce făcea de gardă într-o cabină ca aceea a poliţiştilor care dirijează traficul atinse o tastă. Porţile grele de oţel se deschiseră, scuterul se strecură printre ele şi în cele din urmă se opri.

Grant se întreba sub care parte a oraşului se aflau.

Bărbatul în uniformă de general ce se apropia grăbit îi părea cunoscut. Grant îşi dădu seama cine era, exact înainte de a apuca să-i strângă mâna.

— Carter, nu? Ne-am întâlnit în transcontinental, acum câţiva ani... Atunci nu eraţi în uniformă.

— Salut, Grant. Dă-o naibii de uniformă! O port doar pentru statutul pe care îl oferă în acest loc. E singura cale de a stabili o ierarhie. Vino cu mine! Grant cel de granit, nu?

— Mda...

Cei doi bărbaţi trecură printr-o uşă, intrând în ceea ce era, în mod clar, o sală de operaţii. Grant privi prin fereastra de observare, remarcând obişnuiţii bărbaţi şi femei în alb, agitându-se într-un mediu aseptic aproape perceptibil, înconjuraţi de strălucirea grea a uneltelor din metal, ascuţite şi reci, toate reduse, devenite insignifiante datorită proliferării instrumentelor electronice, care transformaseră medicina într-o ramură a ingineriei.

O masă de operaţii fu împinsă înăuntru. De sub cuvertura albă ieşea o căpiţă de păr cărunt.

Abia atunci, Grant avu parte de surpriza cea mai mare.

— Benes? şopti el.

— Benes, recunoscu generalul Carter, posomorât.

— Ce i s-a întâmplat?

— L-au găsit, până la urmă. A fost vina noastră. Trăim

într-o eră electronică, Grant. Toate acţiunile noastre sunt făcute cu ajutorul servitorilor electronici. Scăpăm de toţi duşmanii potopindu-i cu electroni. Blocaserăm toate drumurile, dar numai împotriva inamicilor de natură electronică. Nu ne-am gândit la un automobil cu un om la volan şi la puşti mânuite de oameni.

— Presupun că n-aţi prins nici un individ viu.

— Nici unul. Tipul din maşină a murit pe loc. Ceilalţi au fost omorâţi de gloanţele noastre. Am pierdut şi noi câţiva…

Grant privi din nou în jos. Pe figura lui Benes se vedea acea expresie goală de conţinut ce indică, de obicei, administrarea unui sedativ puternic.

— Bănuiesc că-i viu şi că mai există speranţe.

— E viu, dar nu prea avem speranţe.

— A apucat cineva să discute cu el?

— Un anume căpitan Owens. William Owens. Îl cunoşti?

Grant clătină din cap, a negare.

— La aeroport, am zărit doar o clipă pe cineva pe care Benes l-a interpelat cu acest nume.

— Owens a discutat cu Benes, dar n-a obţinut nici o informaţie crucială. Şi Gonder a discutat cu el. *Tu* ai vorbit cu el mai mult decât oricine. Nu ţi-a spus nimic?

— Nu, domnule. N-aş fi înţeles, oricum, nimic, chiar dacă ar fi făcut-o. Misiunea mea era să-l aduc în ţara asta. Restul nu mă privea.

— Fireşte. Totuşi, ai discutat cu el şi ar fi putut să-ţi spună mai mult decât avea de gând.

— Dacă a făcut un asemenea lucru, am uitat. Dar nu cred că a spus ceva. Când trăieşti în Cealaltă Parte, te obişnuieşti să-ţi ţii gura.

Generalul se încruntă.

— Nu face pe nebunul, Grant! Şi tu trebuie să procedezi la fel, de partea asta. Iar dacă nu ştii lucrul acesta… îmi pare rău, nu era nevoie să-ţi spun aşa ceva!

— În regulă, domnule general! zise Grant, fără intonaţie.

— Deci n-a vorbit cu nimeni. A fost scos din circulaţie înainte ca noi să obţinem de la el ce doream. Cu alte cuvinte, e ca şi cum n-ar fi părăsit Cealaltă Parte.

— Când veneam încoace, am trecut pe lângă un loc împrejmuit…

— Acolo s-a întâmplat. Încă cinci blocuri, şi l-am fi adus aici, în siguranţă…

— Ce-a păţit?

— O leziune pe creier. Trebuie să-l operăm. De aceea avem nevoie de tine.

— De mine? exclamă agentul uluit. Ascultaţi, domnule general, în materie de chirurgie pe creier sunt un copil nevinovat! Am picat la examenul ăsta la universitate!

Carter nu reacţionă, iar Grant avu senzaţia că propriile-i cuvinte sunau pueril.

— Vino cu mine! zise Carter într-un târziu.

Tânărul îl urmă. Ieşiră pe uşă, apoi parcurseră un coridor scurt şi ajunseră în altă cameră.

— Monitorizarea centrală, spuse sec generalul.

Pereţii erau acoperiţi cu ecrane TV, iar scaunul din mijlocul încăperii era pe jumătate înconjurat de o consolă semicirculară, înclinată, înţesată de comutatoare.

Carter se aşeză, iar Grant rămase în picioare.

— Să-ţi explic fondul problemei, începu generalul. Îţi dai seama că între Noi şi Ei există un echilibru.

— Bineînţeles. De multă vreme.

— De altfel, echilibrul nu-i un lucru rău. Ne întrecem, suntem speriaţi tot timpul. De asemenea, din aceeaşi

cauză, şi unii, şi alţii am făcut o mulţime de lucruri. Dar dacă echilibrul va fi distrus, se impune ca noi să fim cei favorizaţi. Înţelegi asta, nu?

— Cred că da, domnule general, răspunse Grant scurt.

— Benes reprezenta posibilitatea unui asemenea dezechilibru. Dacă ne-ar fi spus ce ştie…

— Pot să vă întreb ceva, domnule?

— Dă-i drumul.

— *Ce* ştie? Ce fel de lucruri?

— Nu încă! Nu încă! Mai aşteaptă puţin… Natura exactă a informaţiei nu-i importantă în acest moment. Dacă ne spune ce ştie, echilibrul se destramă în favoarea noastră. Dacă moare, sau dacă îşi revine, fără să fie însă în stare să ne dea informaţii din cauza leziunilor cerebrale, atunci echilibrul continuă.

— Lăsând la o parte regretul pe care l-am încerca în faţa pierderii unei persoane de-o mare inteligenţă, am putea spune că menţinerea echilibrului nu constituie un lucru prea rău.

— Da, dacă situaţia ar arăta aşa cum ţi-am descris-o. Dar n-ar fi exclus ca lucrurile să stea altfel…

— Ce vă face să credeţi asta?

— Să-l analizăm pe Benes. Îl cunoaştem ca fiind un ins moderat, dar nu deţinem nici o informaţie că ar fi avut necazuri cu guvernul lui. Timp de un sfert de secol, a dat dovadă de loialitate. Ca urmare, a fost bine tratat. Deodată, însă, pe nepusă-masă, se hotărăşte să dezerteze…

— Pentru că voia să strice echilibrul în favoarea noastră.

— Oare? Sau poate pentru că dezvăluise destule amănunte din munca lui, înainte să-şi fi dat seama de adevărata ei importanţă, de faptul că oferise Celeilalte Părţi cheia pentru a ne depăşi. Probabil că a înţeles că, fără să

vrea, plasase stăpânirea lumii în mâinile celor din tabăra sa. Dar se pare că n-a avut destulă încredere în virtuţile semenilor săi pentru a se declara mulţumit. Atunci a venit la noi, dar nu ca să ne aducă victoria, ci ca să nu obţină nimeni victoria. A venit pentru a contribui la menţinerea echilibrului.

— Continuaţi.

— Dacă problema vitală pentru Benes a însemnat a alege între victoria totală pentru noi şi echilibrul continuu – ei bine, atunci ne-am putea descurca. Sigur, ar fi mare păcat să pierdem ocazia de a obţine victoria definitivă, dar n-ar fi exclus ca mâine să avem altă şansă. Însă ar fi posibil să avem de ales între echilibru şi înfrângerea definitivă. Iar una dintre alternative este absolut imposibilă. Eşti de acord?

— Bineînţeles.

— Înţelegi, deci, că dacă există o cât de mică posibilitate ca moartea lui Benes să ne ducă la înfrângere totală, atunci ea trebuie împiedicată cu orice preţ, cu orice costuri, cu orice risc.

— Înţeleg că mi-aţi relatat aceste lucruri în mod special, domnule general, deoarece vă pregătiţi să-mi cereţi ceva. S-a întâmplat să-mi risc viaţa pentru a împiedica evenimente care ar fi dus la înfrângerea definitivă. Nu mi-a plăcut câtuşi de puţin, dacă acceptaţi o confesiune, dar am făcut ceea ce trebuia. Dar ce nevoie aveţi de mine în sala de operaţii? Ieri, când a fost cazul să mă pansez la piept, am apelat la Benes, pentru că nu reuşeam s-o fac singur. Şi ţineţi cont că, în comparaţie cu alte aspecte ale tehnicii medicale, mă pricep foarte bine la pansat!

Carter nu reacţionă nici de data asta.

— Gonder te-a recomandat pentru treaba asta. Pe

primul loc. Te consideră un om remarcabil, capabil. Şi eu îi împărtăşesc părerea.

— Domnule general, nu-mi place să fiu măgulit. Mă enervează.

— Fir-ar să fie, omule! Nu te măgulesc, îţi explic ceva! Gonder te consideră capabil în general, dar, mai mult decât atât, crede că misiunea ta încă nu s-a terminat. Trebuia să ni-l aduci pe Benes sănătos, ceea ce nu s-a întâmplat…

— Era în stare bună când i l-am predat colonelului!

— N-are importanţă, acum nu-i sănătos.

— Apelaţi la mândria mea profesională, domnule general?

— Dacă vrei.

— Bine. Atunci, o să ţin bisturiele. O să şterg transpiraţia de pe fruntea chirurgului. O să le fac cu ochiul surorilor. Cred că asta-i lista completă a lucrurilor de care sunt în stare într-o sală de operaţii.

— Nu vei fi singur. Vei face parte dintr-o echipă.

— Într-un fel, era de aşteptat. Cineva trebuie să potrivească bisturiul şi să apese. Eu o să i-l ţin într-o tavă.

Carter manevră câteva comutatoare, cu gesturi sigure. Pe un ecran apărură imediat câteva figuri, purtând ochelari închişi la culoare. Priveau cu atenţie la o rază laser, a cărei lumină roşie se apropia de subţirimea unui fir de aţă. Lumina se stinse, iar oamenii îşi scoaseră ochelarii.

— Acesta-i Peter Duval, zise Carter. Ai auzit de el?

— Îmi pare rău, nu.

— E cel mai bun neurochirurg din ţară.

— Cine-i fata?

— Asistenta lui.

— Aha!

— Te rog, nu-ţi închipui cine ştie ce! E un tehnician

extrem de competent.

— Sunt convins, domnule, murmură Grant, făcându-se mic.

— Ai spus că l-ai văzut pe Owens la aeroport?

— Câteva clipe, domnule.

— Va fi şi el cu voi. De asemenea, din echipă va face parte şi şeful secţiei medicale. El te va instrui.

Altă manevrare rapidă a comutatoarelor. De data aceasta, ecranul televizorului scoase un zgomot uşor, care indica efectuarea legăturii sonore în ambele sensuri.

Un cap chel, cu figură amabilă, acoperi reţeaua complicată a sistemului circulator care umplea peretele din spate.

— Max! spuse Carter.

Michaels îşi ridică fruntea şi-şi îngustă ochii. Părea dărâmat de oboseală.

— Da, Al.

— Grant e gata. Grăbeşte-te! N-avem mult timp la dispoziţie.

— Ai dreptate. Vin să-l iau, zise Michaels, apoi, surprinzând privirea lui Grant, adăugă încet: Sper că eşti pregătit, domnule Grant, pentru cea mai neobişnuită experienţă din viaţa dumitale. Sau din viaţa oricui.

Capitolul 4: INSTRUIREA

În biroul lui Michaels, Grant se trezi uitându-se cu gura căscată la harta sistemului circulator.

— E teribil de înghesuită, dar reprezintă harta terenului. Fiecare linie de pe ea înseamnă un drum. Fiecare încrucişare, o intersecţie. Se poate afirma că e la fel de complicată ca şi harta rutieră a Statelor Unite, ba chiar o şi depăşeşte, pentru că-i în trei dimensiuni.

— Sfinte Dumnezeule!

— Imaginează-ţi, aproape două sute de mii de kilometri de vase sangvine… Vezi foarte puţin din ea acum. O mare parte e de dimensiuni microscopice şi nu-i vizibilă fără o mărire considerabilă. Dar, dacă înşiri toate vasele unul după altul, poţi înconjura Pământul de patru ori sau, dacă preferi, poţi străbate o jumătate din drumul spre Lună. Ai apucat să dormi ceva, Grant?

— Vreo şase ore. Am moţăit puţin şi în avion. Sunt în plină formă.

— Bine. Ai posibilitatea să mănânci, să te razi sau să te ocupi de alte probleme de felul ăsta, dacă ai nevoie. Îmi doresc să fi dormit şi eu, adăugă Michaels. Nu că n-aş fi în formă. Nu mă plâng. Ai luat vreodată morfogen?

— N-am auzit de aşa ceva. E un soi nou de medicament?

— Da. Relativ nou. Ştii, nu de somn e nevoie. În timp ce dormi, nu te odihneşti mai mult decât dacă ai sta întins confortabil, cu ochii deschişi. Poate chiar mai puţin. De vise avem nevoie. E necesar să avem la dispoziţie o perioadă de câteva ore în care să visăm – în caz contrar, se distruge coordonarea cerebrală şi apar halucinaţii. Nu-i exclusă nici

moartea.

— Morfogenul te face să visezi? Ăsta-i scopul lui?

— Exact. Te prăvăleşti, pentru o jumătate de oră, în visare consistentă, apoi poţi să rezişti o zi întreagă. Ţine seama de sfatul meu şi fereşte-te de chestia asta, dacă nu-i neapărat nevoie.

— De ce? Se instalează cumva o oboseală?

— Nu. Nu e vorba de oboseală, în mod deosebit. Numai că visele sunt neplăcute. Morfogenul goleşte mintea, curăţă gunoiul mental acumulat în timpul zilei. Treci printr-o experienţă teribilă. Să nu faci asta. Dar eu n-am avut de ales. Harta trebuia pregătită, de aceea am fost silit să lucrez toată noaptea ca s-o obţin.

— Ce hartă?

— A sistemului circulator al lui Benes, până la ultimul vas capilar. A trebuit să aflu tot ce era posibil despre el. Aici sus, aproape în centrul craniului, chiar lângă pituitar, se află cheagul de sânge.

— Şi asta reprezintă o problemă?

— Cu siguranţă. Pentru o vreme, sperăm ca acest lucru să nu fie fatal. El va atrage însă după sine leziuni craniene, care se formează cu mult înainte de apariţia morţii. Iar pentru organizaţia noastră, leziunile cerebrale sunt mai rele decât moartea. Există o groază de oameni care aşteaptă minuni din partea lui Benes. Accidentul lui i-a dezamăgit mult. Carter, mai ales, a primit o lovitură serioasă şi te-a cerut pe dumneata în mod special.

— Adică se aşteaptă ca Partea Cealaltă să încerce un nou atentat? se miră Grant.

— N-a declarat asta, dar presupun că se teme de aşa ceva. De aceea a insistat să faci parte din echipă.

Grant privi în jur.

— Există vreun motiv să creadă că duşmanii au pătruns aici? Că au infiltrat agenţi?

— Nu, din cât ştiu eu, dar Carter e un om suspicios. Cred că se teme de posibilitatea unui asasinat medical.

— Duval?

Michaels ridică din umeri.

— Duval are un caracter dificil, iar instrumentele pe care le foloseşte pot provoca moartea printr-o infimă alunecare…

— Cum poate fi oprit?

— În nici un fel.

— Atunci folosiţi pe altcineva, o persoană în care aveţi încredere.

— Nu există altcineva care să-l egaleze în privinţa meseriei. Iar Duval se află chiar aici. La urma urmei, nu avem nici o dovadă că nu-i complet loial.

— Dar dacă voi fi plasat în preajma lui Duval, ca asistent medical, pentru a-l supraveghea îndeaproape, nu voi fi de nici un folos. Nu voi reuşi să-mi dau seama ce va face, dacă va acţiona cinstit şi corect. De fapt, cred că în clipa când va deschide craniul, voi leşina.

— Nu va deschide craniul, zise Michaels. Nu se poate ajunge la cheag din exterior. În privinţa asta a fost foarte ferm.

— Atunci…

— Vom ajunge la el pe dinăuntru.

Grant se încruntă şi clătină încet din cap.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— Domnule Grant, îi răspunse Michaels pe un ton liniştit, toţi ceilalţi implicaţi în acest proiect ştiu exact ce se urmăreşte şi ce au de făcut, fiecare în parte. În schimb, dumneata eşti un străin, iar instruirea dumitale reprezintă o

muncă dificilă. Dar, dacă trebuie, o voi face. O să încerc să te pun la curent cu unele elemente din cercetarea fundamentală care se efectuează în această instituţie.

Grant îşi strâmbă buzele într-un rânjet.

— Îmi pare rău, domnule doctor, dar aţi spus câteva cuvinte care nu-mi plac. Am absolvit colegiul având ca specialitate principală fotbalul, iar ca specialitate secundară fetele. Nu vă irosiţi timpul explicându-mi teorii ştiinţifice.

— Am văzut dosarul dumitale, domnule Grant, şi am constatat că lucrurile nu stau chiar aşa. Totuşi, n-o să-ţi jignesc virilitatea acuzându-te de inteligenţă evidentă şi cultură, chiar dacă discutăm între patru ochi. N-o să-mi irosesc timpul încercând să-ţi explic chestii teoretice, ci îţi voi da informaţiile esenţiale, fără justificare teoretică. Presupun că ai observat sigla noastră, FCRM.

— Bineînţeles.

— Ai idee ce înseamnă?

— Am făcut câteva presupuneri. Ce ziceţi de Figurile Caraghioase ale Rechinilor Marţieni? Am şi o variantă mai bună, dar nu poate fi rostită cu voce tare.

— Înseamnă Forţele Combinate pentru Realizarea Miniaturizării.

— Asta are şi mai puţin sens decât ceea ce propusesem eu.

— Să-ţi explic. Ai auzit vreodată de controversa miniaturizării?

Grant se gândi un pic.

— Eram la colegiu pe atunci… Am urmat un curs de fizică.

— Între meciurile de fotbal?

— Da. De fapt, în afara sezonului sportiv. Dacă îmi amintesc bine, un grup de fizicieni pretindea că

dimensiunile obiectelor pot fi reduse oricât de mult, iar acest lucru a fost prezentat ca o escrocherie. Poate nu chiar ca o escrocherie, dar în orice caz ca o greşeală. S-au discutat îndelung tot felul de argumente ce demonstrau de ce e imposibil să reduci un om la dimensiunile unui şoarece, de exemplu, şi să rămână totuşi om...

— Sunt sigur că acelaşi lucru s-a petrecut în toate colegiile din ţară. Îţi aminteşti de vreunul dintre argumentele acelea?

— Cred că da. Dacă vrei să reduci dimensiunile, poţi să faci acest lucru pe două căi. Poţi să împingi atomii individuali ai obiectului mai aproape unul de celălalt, sau poţi elimina o anumită parte din atomi, împingerea atomilor, împotriva forţelor de respingere interatomice, ar necesita o presiune extraordinară. Presiunea din centrul lui Jupiter ar fi insuficientă pentru a comprima un om la dimensiunile unui şoarece. Am dreptate?

— E limpede ca lumina zilei.

— Şi chiar dacă s-ar reuşi un asemenea lucru, o astfel de presiune ar ucide orice fiinţă vie. Pe de altă parte, un obiect miniaturizat prin apropierea atomilor ar conţine masa iniţială, iar un obiect de mărimea unui şoarece, dar cu masa unui om, va fi greu de manevrat.

— Uluitor, domnule Grant! Bănuiesc că ţi-ai distrat teribil prietenele cu asemenea subiecte romantice. Iar cealaltă metodă?

— Cealaltă metodă constă în eliminarea atomilor, într-o proporţie aleasă cu grijă, astfel încât masa şi dimensiunile obiectului să scadă, dar relaţia dintre părţi să rămână constantă. Din păcate, însă, dacă reduci un om la mărimea unui şoarece, trebuie să păstrezi doar un atom din vreo şaptezeci de mii. Dacă procedezi în acelaşi fel cu creierul

uman, acesta va deveni mai puţin complex decât creierul unui şoarece. Pe de altă parte, cum vei reuşi să măreşti la loc obiectul, aşa cum pretindeau că-s capabili fizicienii adepţi ai miniaturizării? Cum poţi să iei atomi şi să-i pui exact la locul lor?

— Ai dreptate, domnule Grant. În acest caz, rămâne o întrebare: cum puteau gândi nişte fizicieni reputaţi că miniaturizarea era posibilă?

— Nu ştiu, domnule doctor. Oricum, după aceea, n-am mai auzit nimic despre această teorie.

— Pentru că în colegii s-a făcut o treabă excelentă – în urma ordinelor – şi problema miniaturizării a fost îndepărtată din mintea oamenilor. Tehnica a continuat însă să se dezvolte subteran, atât aici, cât şi în Cealaltă Tabără. Literalmente. Aici. Sub pământ, bătu Michaels cu palma în masă, aproape cu patimă. S-au organizat cursuri speciale în tehnica miniaturizării pentru fizicieni, care nu puteau să înveţe acest lucru nicăieri în altă parte – cu excepţia şcolilor similare din Cealaltă Tabără. Miniaturizarea e posibilă, dar nu prin metodele pe care le-ai descris. Ai văzut vreodată o fotografie mărită, domnule Grant? Sau redusă la dimensiunile unui microfilm?

— Bineînţeles.

— Deci, fără a ne referi la teorie, îţi spun numai că acelaşi lucru poate fi făcut şi cu obiecte tridimensionale. Chiar şi cu un om. Vom fi miniaturizaţi nu ca obiecte în sens literal, ci ca imagini – ca imagini tridimensionale manevrate din afara universului spaţio-temporal.

Grant zâmbi:

— Domnule profesor, astea-s doar vorbe!

— Da, dar ai spus că nu vrei teorie, nu? Ceea ce descoperiseră fizicienii, cu zece ani în urmă, fusese

utilizarea hiperspaţiului, un spaţiu care are mai multe dimensiuni decât cel obişnuit. Conceptul nu poate fi înţeles; de asemenea, şi matematica lui e aproape de neînţeles, dar partea amuzantă e că treaba funcţionează. Obiectele pot fi miniaturizate. Nu trebuie nici să eliminăm atomi, nici să-i împingem unii spre alţii. Reducem şi dimensiunea atomilor, reducem orice, iar masa scade în mod automat. Iar când dorim, putem reface dimensiunea iniţială.

— Lăsaţi impresia că vorbiţi serios, spuse Grant. Vreţi să-mi spuneţi că sunteţi în stare să reduceţi un om la dimensiunile unui şoarece?

— În principiu, putem reduce un om la dimensiunile unei bacterii, ale unui virus sau ale unui atom. Nu există o limită teoretică a miniaturizării. E posibil să micşorăm o armată, cu toţi oamenii şi echipamentul ei, astfel încât să încapă într-o cutie de chibrituri. Teoretic, putem trimite cutia de chibrituri acolo unde-i nevoie de ea şi să punem armata la treabă, după ce-i restabilim dimensiunile. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

— Sunt convins că şi Cealaltă Parte poate face acelaşi lucru, zise Grant.

— Ştim cu certitudine că poate. Numai că lucrurile se precipită, iar timpul de care dispunem e scurt. Vino cu mine.

*

Tot timpul i se spusese numai „vino cu mine”. De când fusese trezit cu brutalitate, lui Grant nu i se permisese să rămână mai mult de cincisprezece minute într-un loc. Il enerva chestia asta, dar nu putea face nimic. Era o încercare deliberată de a-l împiedica să aibă timp suficient

de gândire? Oare ce surprize se pregăteau să-i facă?

Se afla, împreună cu Michaels, pe un scuter pe care doctorul îl conducea cu experienţa unui veteran.

— Dacă Noi şi Ei deţinem chestia asta, ne neutralizăm reciproc, spuse Grant.

— Da, şi în plus nu ne aduce prea mult folos. Există o chichiţă.

— Care?

— Am lucrat zece ani pentru a ajunge la posibilităţi mai puternice de miniaturizare sau de expandare – e doar o problemă de inversare a hipercâmpului. Din nefericire, am atins limitele teoretice în această privinţă.

— Şi cum sunt?

— Nu prea favorabile. Intervine Principiul Nedeterminării. Gradul de miniaturizare înmulţit cu durata miniaturizării, folosind unităţi potrivite, bineînţeles, are ca rezultat o formulă care conţine constanta lui Planck. Dacă un om este redus la jumătate, poate rămâne aşa timp de secole. Dacă îl aducem la dimensiunile unui şoarece, poate fi păstrat aşa zile în şir. Dacă îl micşorăm cât o bacterie, poate rezista doar câteva ore. După aceea, se măreşte la loc.

— Dar poate fi miniaturizat din nou, nu-i aşa?

— Numai după o perioadă destul de lungă. Vrei să-ţi expun ceva din justificarea matematică?

— Nu. Vă cred pe cuvânt.

Se opriră la capătul unei scări rulante. Michaels coborî de pe scuter cu un mormăit scurt. Grant i se alătură, rezemându-se de balustradă, în timp ce treptele se mişcau maiestuos în sus.

— Şi ce informaţii deţine Benes?

— Se zice că poate depăşi Principiul Nedeterminării.

Adică ştie cum să menţină miniaturizarea pe un timp nelimitat.

— Nu prea păreţi convins.

— Sunt sceptic din fire, ridică din umeri Michaels. Dacă poate extinde şi nivelul de miniaturizare, şi durata ei, lucrul acesta poate fi făcut doar pe socoteala altcuiva, dar nu-mi pot imagina despre ce poate fi vorba. Pesemne de aceea nu-s un Benes. În orice caz, el afirmă că e în stare să iacă treaba asta, iar noi nu putem risca să nu-l credem. Nici Cealaltă Parte. De aceea Ei au încercat să-l ucidă.

Ajunseseră în vârful scării. Michaels se oprise acolo pentru a-şi termina fraza. Apoi se întoarse, urcând pe altă scară rulantă ce ducea la alt etaj.

— Prin urmare, Grant, ai înţeles ce trebuie sa facem – să-l salvăm pe Benes. De ce? Pentru informaţiile pe care le deţine. Cum putem să facem acest lucru? Prin miniaturizare.

— De ce prin miniaturizare?

— Pentru că nu putem ajunge din exterior la cheagul de sânge. Ţi-am spus asta. Ca atare, vom miniaturiza un submarin, îl vom injecta într-o arteră, apoi, cu căpitanul Owens la comandă şi cu mine pe post de pilot, vom călători spre cheag. Acolo, Duval şi asistenta lui, domnişoara Peterson, vor face operaţia.

Ochii lui Grant se măriseră.

— Şi eu?

— Vei veni cu noi, ca membru al echipajului. În aparenţă, pentru supervizare generală.

— Nu! protestă cu violenţă Grant. Nu mă ofer voluntar pentru o asemenea experienţă. Nici măcar pentru un minut!

Se întoarse şi încercă să coboare scările, fără prea mult

succes. Michaels îl urmărea, părând amuzat.

— Nu-i riscul meseria ta?

— Numai când eu personal aleg să fac asta. Sunt obişnuit să risc. Sunt pregătit să risc. Lăsaţi-mi timp să mă gândesc la miniaturizare atât cât aţi avut şi voi, şi atunci s-ar putea să-mi asum riscul.

— Dragă Grant, nu ţi s-a cerut să te oferi ca voluntar. Am înţeles că ţi s-a dat această însărcinare. Iar importanţa misiunii ţi-a fost explicată. La urma urmei, merg şi eu, deşi nu-s atât de tânăr ca tine şi nici n-am jucat niciodată fotbal. De fapt, sincer vorbind, mă bizui pe tine ca să-mi insufli curaj în timpul misiunii, de vreme ce curajul e meseria ta.

— Dacă-i aşa, înseamnă că sunt un afacerist de proastă calitate, mormăi Grant, apoi, fără respect, aproape arţăgos, adăugă: Vreau o cafea!

Rămase liniştit, lăsând scara rulantă să-l ducă mai departe. La capătul ei se afla o uşă pe care scria: „Sală de Conferinţe”. Cei doi bărbaţi intrară acolo.

*

Grant îşi dădu seama treptat de ceea ce se afla în acea încăpere. La început, remarcase doar că la capătul unei mese lungi, care ocupa centrul camerei, se afla o cafetieră cu mai multe ceşti şi o tavă cu sandvişuri.

Se duse imediat acolo şi abia după ce goli o jumătate de ceaşcă de cafea neagră, fierbinte, urmată de o înghiţitură zdravănă dintr-un sandviş, atenţia îi fu atrasă de subiectul numărul doi.

Era vorba de asistenta lui Duval – parcă se numea domnişoara Peterson – care arăta deprimată, dar era foarte frumoasă şi stătea teribil de aproape de Duval. Grant simţi

instantaneu că-i va fi greu să-l placă pe doctor. Abia după aceea îşi dădu osteneala să privească şi în jur.

În capul mesei stătea un colonel cu înfăţişare plictisită. O mână i se îndrepta încet spre scrumieră, în timp ce scrumul ţigării cădea pe podea. Individul i se adresă violent lui Duval:

— Mi-am expus poziţia foarte clar!

Grant îl recunoscu pe căpitanul Owens, care stătea sub portretul preşedintelui. Zelul şi zâmbetul pe care le afişase la aeroport dispăruseră. Owens avea o vânătaie pe un pomet şi arăta nervos şi descurajat. Grant îi înţelegea foarte bine sentimentele.

— Cine-i colonelul? îl întrebă Grant în şoaptă pe Michaels.

— Donald Reid, corespondentul meu pe latura militară a organizaţiei.

— Se pare că se ceartă cu Duval.

— Tot timpul. Are o mulţime de aliaţi. Puţini îl suportă pe Duval.

Grant fu gata să-i răspundă: *ea* pare că-l place, dar cuvintele sunau meschin în gândul lui, aşa că le înlătură. Doamne, ce gusturi mai aveau unele femei! Ce-o fi văzut în tăietorul ăla îngâmfat de gâturi?

Reid vorbea cu voce joasă, controlată cu grijă:

— În afară de asta, domnule doctor, ce face *ea* aici?

— Domnişoara Cora Peterson, răspunse cu voce de gheaţă Duval, este asistenta mea. Oriunde mă duc, fiind solicitat din punct de vedere profesional, domnişoara Peterson mă însoţeşte pentru a-şi face meseria.

— E o misiune periculoasă.

— Iar domnişoara Peterson s-a oferit voluntară, înţelegând pe deplin pericolul.

— S-au oferit voluntari mai mulţi bărbaţi, având aceeaşi calificare. Problemele ar fi mai puţin complicate dacă te-ar însoţi unul dintre ei. Voi desemna…

— Nu vei desemna pe nici unul dintre ei, domnule colonel, fiindcă, dacă vei face asta, n-o să merg eu, şi nici o putere din lume nu mă va sili să mă răzgândesc! Domnişoara Peterson reprezintă braţele mele suplimentare. În plus, cunoaşte pretenţiile mele suficient de bine pentru a-şi face treaba fără instrucţiuni, plasându-se unde trebuie înainte de a o chema, aducând lucrurile de care am nevoie, fără să-i cer. N-o să accept un străin la care trebuie să ţip. *Nu* răspund de succes dacă voi pierde secunde preţioase certându-mă cu asistentul meu şi *nu* accept nici o misiune dacă nu mi se dă mână liberă să pregătesc lucrurile în aşa fel încât să am cele mai mari şanse de succes.

Ochii lui Grant se aţintiră din nou asupra Corei Peterson. Arăta stânjenită, dar îl privea pe Duval cu o expresie pe care Grant o mai văzuse cândva, în ochii unui câine de vânătoare, atunci când se întorsese de la şcoală băieţelul care-i era stăpân. Grant găsi că lucrul acesta era extrem de enervant.

Michaels interveni în ceartă, chiar în momentul în care Reid se ridica furios, cu gândul de a părăsi încăperea:

— Întrucât momentul-cheie al întregii operaţii depinde de mâinile şi ochii doctorului Duval şi, ca atare, nu-i putem impune nimic, ţi-aş sugera, Don, să fim de acord cu el în această privinţă, pentru a nu prejudicia ulterior acţiunea propriu-zisă. Îmi asum eu responsabilitatea pentru asta.

Michaels îi oferea lui Reid posibilitatea de a se retrage fără să se umilească, îşi dădu seama Grant, iar Reid, negru de furie, trebui să accepte propunerea.

— Bine! lătră colonelul, lovind cu palma în masă. Dar să

se consemneze că m-am opus.
Apoi, se aşeză din nou, cu buzele tremurând.
Se aşeză şi Duval, netulburat. Grant se apropie, cu intenţia de a trage un scaun pentru Cora, dar fata se descurcă singură, găsindu-şi un loc până să vină el.
— Domnule doctor Duval, spuse Michaels, acesta este domnul Grant, un tânăr care ne va însoţi.
— Pe post de Sfarmă-Piatră, domnule doctor, zise Grant. Asta-i singura mea calificare.
Duval îl privi în treacăt, schiţând o mişcare uşoară a capului în loc de salut.
— Domnişoara Peterson, continuă prezentările Michaels.
Grant zâmbi fermecător. Fata nu-i întoarse zâmbetul, doar zise:
— Bună ziua.
— Bună, răspunse Grant, apoi se uită la ce rămăsese din al doilea sandviş şi, dându-şi seama că nu mânca nimeni în afară de el, îl puse pe masă.
În acel moment, apăru Carter. Generalul mergea repede, dând din cap în dreapta şi-n stânga. În cele din urmă, se aşeză şi spuse:
— Vreţi să veniţi mai aproape, domnilor Grant şi Owens?
Owens se mută fără prea mare entuziasm, aşezându-se în faţa lui Duval. Grant luă loc la câteva scaune distanţă, găsind o poziţie din care, uitându-se la Carter, să poată contempla profilul Corei.
Putea fi o misiune în totalitate catastrofală, dacă participa şi ea?
Michaels, care se aşezase imediat lângă Grant, se aplecă pentru a-i şopti la ureche:
— La urma urmei, nu-i o idee rea să luăm şi o femeie. Bărbaţii vor fi mai puţin arţăgoşi, iar acest lucru mi-ar

plăcea.

— De aceea aţi intervenit în favoarea ei?

— De fapt, nu. Duval a vorbit foarte serios. N-ar fi mers fără ea.

— Depinde de ea chiar atât de mult?

— Probabil că nu. Dar face întotdeauna cum îl taie capul. Mai ales când e vorba să i se împotrivească lui Reid. Între ei nu există pic de înţelegere.

— Să trecem la treabă! spuse Carter. Puteţi bea sau mânca în timpul ăsta. Aveţi vreo problemă urgentă de rezolvat?

Grant consideră că era momentul pentru a-şi spune păsul:

— Eu nu m-am oferit voluntar, domnule general. Declin oferta şi vă sugerez să găsiţi un înlocuitor.

— Nu eşti voluntar, Grant, iar oferta ta de a te retrage se respinge. Domnilor – şi domnişoară Peterson – domnul Grant a fost ales să vă însoţească în expediţie pentru o mulţime de motive. Trebuie să ştiţi că el este cel care l-a adus pe Benes în ţară, reuşind să-şi îndeplinească misiunea cu deosebită pricepere.

Toate privirile se îndreptară spre Grant, care tresări, aşteptându-se, pentru o clipă, să urmeze un ropot de aplauze politicoase. Dar, cum nimeni nu catadicsi să-şi obosească palmele, tânărul se relaxă.

— E expert în comunicaţii şi scafandru cu experienţă, continuă Carter. E celebru pentru imaginaţie şi flexibilitate, iar în plan profesional e capabil să ia decizii imediate. Din acest motiv, am hotărât că puterea de a lua decizii în probleme de strategie îi va aparţine, de îndată ce va începe călătoria. Aţi înţeles?

Se părea că nu existau obiecţii. Grant, privindu-şi

enervat degetele, zise:

— Prin urmare, ceilalţi îşi vor vedea de treabă, iar eu voi rezolva situaţiile de criză. Îmi pare rău, dar aş vrea să se consemneze că nu mă consider calificat pentru o asemenea funcţie.

— Declaraţia a fost înregistrată, vorbi Carter pe un ton neutru, neimpresionat. Să continuăm. Căpitanul Owens a proiectat un submarin experimental pentru cercetări oceanografice. Nu-i aparatul ideal pentru sarcina pe care trebuie s-o rezolvăm, dar îl avem la îndemână şi nu există o navă mai potrivită. Bineînţeles, Owens va conduce submarinul său, *PROTEUS.* Doctorul Michaels va fi pilotul. El a studiat şi a pus la punct harta sistemului circulator al lui Benes, pe care o vom examina de îndată. Doctorul Duval şi asistenta sa vor răspunde de operaţie, de înlăturarea cheagului. Cunoaşteţi cu toţii importanţa misiunii. Nutrim speranţa că veţi reuşi să vă duceţi treaba la bun sfârşit şi că vă veţi întoarce în perfectă stare. Există riscul ca Benes să moară în timpul operaţiei, dar această posibilitate va deveni certitudine dacă misiunea nu va avea loc. Totodată, există riscul ca nava să fie distrusă, dar, în circumstanţele actuale, merită să riscăm pierderea navei şi a echipajului. Preţul va fi mare, dar câştigul pe care l-am obţine – nu mă refer doar la FCRM, ci la întreaga omenire – e pe măsură.

— Hai, băieţii! mormăi Grant, ca pentru sine.

Cora Peterson îl auzi şi-l privi scurt, pătrunzător, pe sub genele negre. Tânărul roşi.

— Arată-le harta, Michaels! ordonă generalul.

Michaels apăsă pe un buton al aparatului din faţa lui, iar peretele se lumină, acoperindu-se cu harta tridimensională a sistemului circulator al lui Benes, cea pe care Grant o văzuse mai devreme, în birou. Părea că năvăleşte spre ei,

că se măreşte, în timp ce Michaels răsucea un buton. În cele din urmă, din întreaga reţea rămase o singură imagine, reprezentând în mod clar capul şi gâtul.

Vasele sangvine ieşeau în evidenţă datorită unei străluciri aproape fluorescente, iar peste ele apăruseră liniile unei grile. O săgeată subţire, neagră, se ivi în imagine, mişcată de indicatorul din mâna lui Michaels. Doctorul rămase pe scaun, ţinând un braţ pe spetează.

— Cheagul este aici.

Grant nu-l remarcase, cel puţin până nu-i fusese arătat, dar acum, când săgeata neagră îi marca limitele, îl văzu – un nodul mic, solid, într-o arteriolă.

— Nu reprezintă un pericol imediat pentru viaţa pacientului, dar această zonă a creierului – şi săgeata dansă în jur – suferă de o comprimare a nervilor, fiind posibil să fi apărut deja leziuni. Doctorul Duval mi-a spus că efectul poate deveni ireversibil în douăsprezece ore sau mai puţin. O încercare de a opera în maniera obişnuită ar implica o tăietură în craniu aici, aici sau aici. În fiecare din cele trei cazuri se vor produce leziuni de neevitat, iar rezultatul va fi îndoielnic. Pe de altă parte, putem încerca să ajungem la cheag prin circuitul sangvin. Dacă am reuşi să intrăm în artera carotidă aici, în zona gâtului, ne-am plasa pe o rută rezonabilă către destinaţia noastră.

Săgeata alunecă de-a lungul arterei roşii, croindu-şi drumul prin albăstreala venelor, lăsând impresia că ruta era foarte uşoară. Michaels continuă:

— Aşadar, dacă *Proteus,* împreună cu echipajul lui, va fi miniaturizat şi injectat…

— Stai o clipă! îl întrerupse Owens, cu o voce aspră, metalică. Cât de mult va fi micşorat?

— Trebuie să fie suficient de mic pentru a evita

activarea apărării biologice a organismului. Lungimea totală va fi de trei microni.

— Cât înseamnă asta? interveni Grant.

— Nava va avea dimensiunile unei bacterii mari.

— Atunci, spuse Owens, dacă intrăm într-o arteră, vom suporta întreaga putere a curentului arterial.

— Nu are nici măcar doi kilometri pe oră, zise Carter.

— Lăsaţi kilometrii pe oră. În fiecare secundă, ne vom deplasa cu o viteză care va reprezenta de o sută de mii de ori lungimea navei. În condiţii normale, asta ar echivala, cu peste trei sute de kilometri pe secundă – sau ceva asemănător. La nivelul nostru de miniaturizare, ne vom mişca de zece ori mai repede decât s-a deplasat vreodată un astronaut. Cel puţin!

— Fără îndoială că ai dreptate, reluă generalul, dar ce-i cu asta? Fiecare globulă roşie din circuitul sangvin se mişcă la fel de repede, iar nava are o construcţie mult mai solidă decât orice globulă.

— Nu, *nu are,* afirmă Owens cu patimă. O globulă roşie conţine miliarde de atomi, dar *Proteus* va înghesui miliarde de miliarde de miliarde de atomi în acelaşi volum. Atomi miniaturizaţi, bineînţeles, dar asta n-are importanţă. Vom fi alcătuiţi dintr-un număr mult mai mare de unităţi decât o globulă roşie şi, din acest motiv, vom fi mai moi. Mai mult, globula roşie se află într-un mediu compus din atomi egali ca mărime cu aceia din care e alcătuită. Noi vom fi aruncaţi într-un mediu care, din punctul nostru de vedere, va fi format din atomi monstruoşi.

— Poţi să ne dai lămuriri în problema asta, Max? întrebă Carter.

— Nu pretind că mă pricep tot atât de bine în problemele miniaturizării, ca şi căpitanul Owens, bombăni

Michaels. Presupun că se gândeşte la raportul lui James şi Schwartz, care afirmă că fragilitatea creşte în raport cu miniaturizarea.

— Exact, spuse Owens.

— Creşterea este redusă, iar James şi Schwartz au fost nevoiţi să facă unele simplificări în cursul analizei lor, ceea ce dovedeşte că aceasta nu-i în întregime validă. La urma urmei, atunci când mărim obiectele, acestea nu devin, cu siguranţă, *mai puţin fragile.*

— Lasă-mă, domnule, că n-am mărit niciodată un obiect mai mult de o sută de ori, rosti dispreţuitor Owens, iar acum vorbim despre miniaturizarea unei nave, de un milion de ori în dimensiuni liniare! Nimeni n-a ajuns atât de departe, nici într-o direcţie, nici în alta. Adevărul este că nu există nimeni în lume care să poată afirma cu certitudine cât de fragili vom deveni, dacă vom reuşi să rezistăm în faţa apăsării curentului sangvin sau măcar cum vom putea răspunde acţiunii globulelor albe. Nu-i aşa că am dreptate?

— Ei bine, da! răspunse celălalt.

Carter interveni, cu o nerăbdare crescândă:

— Se pare că până acum n-au fost făcute experienţele obişnuite vizând obţinerea unei miniaturizări atât de drastice. Nu suntem în situaţia de a pune în funcţiune un asemenea program de experimentare, aşa că va trebui să ne încercăm norocul. Dacă nava nu va rezista, vom lua lucrurile ca atare!

— Chestia asta mă încântă teribil! mormăi Grant.

Cora Peterson se apleca spre el şi-i şopti cu asprime:

— Vă rog, domnule Grant, aici nu suntem pe terenul de fotbal!

— Constat că-mi cunoaşteţi dosarul, domnişoară!

— Ssst!

— Ne vom lua toate precauţiile posibile, continuă Carter. Benes se va afla într-o stare de hipotermie profundă, pentru propriul său interes, îngheţându-l, vom reduce cererea de oxigen a creierului. Asta înseamnă că bătăile inimii vor fi încetinite drastic, la fel şi viteza sângelui.

— Chiar şi aşa, nu cred că vom supravieţui vârtejului, afirmă Owens.

— Căpitane, interveni Michaels, dacă te vei ţine departe de pereţii arterei, vei ajunge în regiunea curentului laminar – unde nu există nici un vârtej demn de menţionat. Ne vom afla în arteră doar câteva minute, iar o dată ajunşi în vasele mai mici, nu vom avea nici o problemă. Singurul loc în care n-am putea ocoli vârtejurile ucigătoare se găseşte chiar în inimă, dar noi nu ne vom apropia de zona aceea. Acum pot să continui?

— Te rog! spuse Carter.

— Odată ajunşi la cheag, îl vom distruge cu o rază laser. Laserul şi raza lui, fiind miniaturizaţi în aceeaşi proporţie ca şi noi, dacă vor fi manevraţi cum se cuvine – aşa cum se va întâmpla, fiind în mâinile lui Duval – nu vor produce nici un rău creierului, nici măcar vasului sangvin. Va fi suficient să sfărâmăm cheagul în bucăţi, iar globulele albe vor avea grijă de ele. Bineînţeles, noi vom părăsi zona imediat, ne vom întoarce prin sistemul venos, până la baza gâtului, de unde vom fi extraşi prin vena jugulară.

— De unde vor şti ceilalţi care va fi poziţia noastră? întrebă Grant.

— Michaels vă va pilota, având grijă să vă aflaţi în locul potrivit, la momentul potrivit, îl lămuri Carter. Veţi păstra legătura cu noi prin radio.

— Nu ştiţi dacă va funcţiona, interveni Owens. Există

probleme la adaptarea undelor radio prin breşa de miniaturizare, mai ales că n-a încercat nimeni o breşă atât de mare.

— E adevărat, dar noi vom încerca. În plus, *Proteus* are motor atomic şi, ca atare, îl putem urmări, datorită radioactivităţii, prin breşă. Veţi avea la dispoziţie doar şaizeci de minute, domnilor.

— Adică trebuie să ne facem treaba şi să ieşim în şaizeci de minute? se miră Grant.

— Nici un minut în plus. Dimensiunile voastre implică această durată, care înseamnă suficient timp. Dacă depăşiţi perioada aceasta, veţi începe să vă măriţi, în mod automat. Nu vă putem menţine micşoraţi mai mult timp. Dacă am avea cunoştinţele lui Benes, am reuşi să vă prelungim această stare, pentru o perioadă nedefinită. Din păcate, însă, nu posedăm cunoştinţele respective.

— Dacă le-am fi avut, călătoria asta n-ar mai fi fost necesară, zise Grant, rânjind sardonic.

— Exact. Iar dacă veţi începe să vă măriţi în trupul lui Benes, veţi deveni suficient de mari pentru a atrage atenţia sistemului de apărare al trupului, iar la scurt timp după aceea îl veţi ucide pe Benes. Trebuie să aveţi grijă să nu se întâmple aşa ceva.

Încheindu-şi expunerea, Carter privi în jur, aşteptând întrebările celorlalţi.

— Există alte obiecţii? Dacă nu aveţi nimic de adăugat, e cazul să începeţi pregătirile. Dorim să intraţi în trupul lui Benes cât mai curând posibil.

Capitolul 5: SUBMARINUL

Nivelul activităţii ce se desfăşura în încăperea de spital atinsese echivalentul vizual al unui ţipăt. Toţi se mişcau cu paşi iuţi, aproape alergând. Doar silueta de pe masa de operaţie rămânea nemişcată. Peste ea fusese întinsă o pătură termică grea, prin care şerpuiau numeroase inele, umplute cu un lichid refrigerent în stare de circulaţie. Trupul gol de sub pătură fusese răcit până la un punct în care viaţa ajunsese doar o şoaptă slabă.

Capul lui Benes fusese ras şi însemnat, aidoma unei hărţi nautice, cu linii numerotate reprezentând latitudinea şi longitudinea. Figura bărbatului adâncit în somn avea o expresie rigidă de tristeţe profundă.

Pe zidul din spatele lui se afla altă reproducere a sistemului său circulator, mărită atât de mult încât pieptul, gâtul şi capul deveniseră imense, acoperind peretele dintr-un capăt în celălalt, din tavan până la podea. O pădure în care vasele mai mari erau groase cât braţul unui bărbat, iar spaţiul dintre acestea era ticsit de capilare fine.

Aflaţi în turnul de comandă, ce se ridica deasupra sălii de operaţii, Carter şi Reid urmăreau întreaga scenă cu atenţie. Puteau vedea şirurile de mese pe care erau dispuse monitoarele. În faţa fiecăruia, stătea câte un tehnician purtând uniforma FCRM. O simfonie în alb cu fermoare.

Carter se îndreptă spre fereastră, în timp ce Reid rosti calm într-un microfon:

— Aduceţi nava *Proteus* în camera de miniaturizare.

Protocolul obişnuit cerea ca asemenea ordine să fie date cu o voce calmă, iar în sală era linişte, în absenţa oricărui sunet care să fi reprezentat un criteriu de

comparaţie. Se făceau, în grabă, reglaje de ultimă oră la pătura termică. Fiecare tehnician îşi examina monitorul, de parcă ar fi fost noua lui mireasă, cu care rămăsese, în sfârşit, singur…

Asistentele medicale se îngrămădeau în jurul lui Benes ca nişte fluturi mari cu aripi scrobite.

O dată cu debutul pregătirilor pentru miniaturizarea lui *Proteus,* fiecare bărbat, fiecare femeie din sală înţelegea că începuse ultima etapă a numărătorii inverse.

Reid apăsă un buton.

— Inima! ceru el scurt.

Sectorul Inimă era redat în amănunţime pe ecranele de televiziune rânduite chiar în faţa sa. În acest sector dominau înregistratoarele EKG, iar bătăile inimii răsunau într-o bubuială dublă, surdă, de-o încetineală plină de tristeţe.

— Cum stau lucrurile aici, Henry?

— Perfect. A rămas fix la treizeci şi două de bătăi pe minut. Nu există nici o anomalie, de natură acustică sau electronică. Restul ar trebui să fie la fel.

— Bine, zise Reid, întrerupând legătura.

În concepţia unui om care răspundea de inimă, toate lucrurile trebuiau să fie perfecte, dacă inima funcţiona bine…

Reid luă legătura cu sectorul Plămâni. Lumea de pe ecran deveni, brusc, cea a aparatelor care supravegheau respiraţia.

— Totul e în regulă, Jack?

— În regulă, domnule doctor Reid. Am coborât respiraţia la şase pe minut. Nu pot s-o reduc mai mult.

— Nici nu-ţi cer asta. Ai grijă!

Apoi veni rândul hipotermiei. Acest sector era mai mare

decât celelalte, deoarece trebuia să aibă grijă de tot trupul, iar aici obiectul de discuţie îl reprezenta termometrul. Măsura temperatura pe membre, în diferite puncte ale torsului, cu terminale sensibile ce făceau aprecieri la diferite adâncimi sub piele. În sector, existau înregistratoare de temperatură care ţăcăneau continuu, fiecare curbă având etichetă proprie: „circulator”, „respirator”, „cardiac”, „renal”, „intestinal” şi aşa mai departe.

— Ceva probleme, Sawyer? întrebă Reid.

— Nu, domnule. Temperatura generală este de douăzeci şi opt grade Celsius – optzeci şi două grade Fahrenheit.

— N-am nevoie de transformare, mulţumesc!

— Bine, domnule.

Reid parcă simţea hipotermia muşcându-i organele vitale. Şaisprezece grade Fahrenheit sub temperatura normală. Şaisprezece grade cruciale, care încetineau metabolismul la o treime, reducând nevoia de oxigen la o treime, încetinind bătăile inimii, viteza sângelui, nivelul vieţii, presiunea pe creierul blocat de cheag. Şi făcând mediul mai favorabil pentru nava care urma să pătrundă curând în jungla din interiorul trupului uman.

Carter se apropie de Reid.

— Totul e gata, Don?

— Atât cât e posibil, având în vedere că am improvizat totul peste noapte.

— Mă îndoiesc.

Reid se înroşi la faţă.

— Ce vrei să insinuezi, domnule general? se zburli el.

— N-a fost nevoie de nici o improvizaţie. Nu reprezintă un secret pentru mine faptul că ai stabilit bazele experimentelor biologice în ceea ce priveşte miniaturizarea.

Ai plănuit cumva, în mod special, explorarea sistemului circulator uman?

— Nu în mod special. Dar, fireşte, echipa mea a lucrat la această problemă. În asta consta munca ei.

— Don… – Carter ezită câteva clipe, apoi continuă ferm: Dacă dăm greş, Don, capul cuiva va fi cerut pentru camera de trofee guvernamentale, iar al meu este cel mai la îndemână. Dacă se întâmplă asta, tu şi oamenii tăi veţi deveni victime sigure. Ca atare, te sfătuiesc să nu încerci să forţezi lucrurile prea mult, dacă eu nu voi mai fi aici.

— Deci militarii vor avea prioritate? Să înţeleg că nu trebuie să le stau în cale?

— Ar fi bine să n-o faci. Altă problemă. Ce nu-ţi place la fata aceea, Cora Peterson?

— N-am nimic cu ea. De ce?

— Ai răcnit destul de tare. Te-am auzit de pe coridor, înainte de a intra în sala de conferinţe. Ai vreun motiv ce te determină să consideri că ea n-ar trebui să se afle la bordul navei?

— E femeie. Nu se va descurca în situaţii de urgenţă. Pe de altă parte…

— Da?

— Dacă vrei să ştii adevărul, Duval s-a purtat în maniera lui obişnuită, eu-sunt-legea-şi-profetul-ei, iar eu, în mod automat, m-am opus. Cât de multă încredere *ai* în Duval?

— Ce înţelegi prin încredere?

— Care-i motivul adevărat pentru care este trimis Grant în această misiune? Pe cine trebuie să supravegheze?

— Nu i-am indicat nici o persoană anume pe care s-o supravegheze în mod deosebit, răspunse Carter cu voce joasă. Echipa trebuie să se afle acum în coridorul de sterilizare…

*

Grant adulmecă mirosul slab de medicamente ce plutea în aer şi fu mulţumit că avea posibilitatea de a se rade. N-avea rost să nu vegheze la aspectul său, de vreme ce la bord se afla o femeie. Uniforma FCRM nu arăta rău: confecţionată dintr-o bucată, cu centură, constituia o combinaţie bizară de eleganţă şi sobrietate ştiinţifică. Aceea care-i era destinată îl strângea uşor sub braţ, dar urma s-o poarte doar o oră, din câte înţelesese.

Trecură în şir, el şi ceilalţi, printr-un coridor, prin lumina slabă, dar bogată în raze ultraviolete.

Cora Peterson mergea chiar în faţa lui. În tot acest timp, tânărul deplângea în tăcere faptul că purta ochelari întunecaţi care ascundeau maniera interesantă în care fata se mişca.

Dornic de conversaţie, spuse:

— Domnişoară Peterson, această plimbare este suficientă pentru a fi sterilizaţi?

Ea întoarse capul iute şi-i răspunse:

— Cred că n-ar trebui să faceţi paradă de nelinişte masculină.

Grant se strâmbă. O căutase cu lumânarea.

— Îmi subestimaţi naivitatea, domnişoară Peterson, iar eu v-am subestimat sofisticarea.

— N-am avut intenţia să vă jignesc.

Uşa de la capătul coridorului se deschise automat şi Grant, la fel de automat, parcurse distanţa dintre ei şi-i oferi mâna. Fata o evită şi păşi în urma lui Duval.

— N-a fost vorba de jignire, continuă Grant. Am vrut să spun doar că nu suntem sterilizaţi. Adică fără microbi. În

cazul cel mai bun, doar suprafaţa noastră a fost sterilizată. Pe dinăuntru, suntem plini de microbi.

— În privinţa asta, răspunse Cora, nici Benes nu-i sterilizat. Adică fără microbi. Dar orice microb pe care-l ucidem înseamnă unul mai puţin introdus în trupul lui. Microbii noştri vor fi miniaturizaţi o dată cu noi, bineînţeles. Nu ştim în ce fel pot afecta microbii miniaturizaţi o fiinţă omenească, dacă pătrund în circuitul sangvin al acesteia. Pe de altă parte, după o oră, orice microb miniaturizat din sânge se va mări, ajungând la dimensiunea lui normală, iar această expandare poate fi, din câte ştim, dăunătoare. Cu cât Benes va fi expus mai puţin factorilor necunoscuţi, cu atât mai bine!

Tânăra făcu o scurtă pauză, apoi continuă, dând din cap:

— Există atât de multe lucruri pe care nu le cunoaştem! Nu-i momentul să facem experienţe!

— Dar n-avem de ales, domnişoară Peterson! Apropo, aş putea să-ţi spun Cora, pe durata călătoriei?

— Pentru mine, nu înseamnă nici o diferenţă.

Pătrunseră într-o încăpere mare, circulară, cu geamuri în toate părţile. Podeaua era acoperită cu plăci hexagonale, mari cam de un metru, având suprafaţa denivelată din cauza unor bule apropiate, emisferice. Totul părea făcut dintr-un material alb ca laptele, sticlos. În centrul camerei se afla o lespede asemănătoare celorlalte, numai că era colorată în roşu aprins.

O mare parte a încăperii era ocupată de o navă albă, măsurând cam cincisprezece metri în lungime, în formă de potcoavă, cu o emisferă deasupra, a cărei parte din faţă era transparentă. Deasupra acesteia se afla altă emisferă, în întregime translucidă. Nava era pusă pe un transportor

hidraulic, care o aducea spre centrul camerei.

Michaels se apropie de Grant.

— *Proteus,* spuse el. Casa noastră departe de casă, pentru următoarea oră…

— Ce cameră uriaşă! exclamă tânărul, privind în jur.

— E încăperea de miniaturizare. A fost folosită pentru micşorarea unor piese de artilerie şi a unor bombe atomice mici. Tot aici s-a experimentat şi mărirea insectelor – ştii, furnici aduse la dimensiunile unei locomotive – pentru uşurarea cercetării. Asemenea bioexperimente n-au fost încă autorizate, deşi avem unele realizări în acest domeniu, în momentul ăsta, *Proteus* este aşezat pe modulul zero. Cel roşu. Presupun că după aceea vom intra în el. Eşti nervos, domnule Grant?

— Destul. Dar dumneavoastră?

— Şi eu, dădu aprobator din cap Michaels.

Proteus fusese aşezat pe batiul lui, iar transportorul hidraulic, care-l adusese acolo, fu îndepărtat. O scară, aflată într-o parte, ducea spre trapa de intrare.

Nava strălucea în albul ei sterilizat, de la prova boantă, fără formă, la ajutajul dublu şi aripa ridicată a cârmei.

— Voi intra primul, spuse Owens. Când vă voi face semn, veniţi şi voi.

Se îndreptă spre scară.

— În fond, e nava lui, mormăi Grant. De ce nu? – Apoi, întorcându-se spre Michaels, adăugă: Pare mai nervos decât noi…

— Ăsta-i felul lui. *Arată* nervos tot timpul. Iar dacă este, are motive. Are soţie şi două fetiţe. În schimb, Duval şi asistenta lui sunt necăsătoriţi.

— Şi eu, spuse Grant. Dumneata?

— Divorţat. Fără copii. Aşa că-ţi dai seama…

Owens era complet vizibil, sub cupola ce ţinea loc de vârf. Părea a se uita atent la lucrurile din faţa lui. Apoi le făcu semn să vină înăuntru. Michaels îi răspunse şi se îndreptă spre scară. Duval îl urmă. Grant o lăsă pe Cora să urce înaintea lui.

Toţi se aflau deja pe scaune când Grant ieşi, ghemuit, din încăperea măruntă, pentru un singur om, ce servea drept sas. În cabina de deasupra, pe singurul scaun, stătea Owens, în faţa comenzilor. În partea de jos se aflau patru scaune. Cele două din spate, câte unul pe fiecare latură, fuseseră ocupate de Cora şi Duval. Cora stătea pe cel din dreapta, lângă scara ce ducea spre poziţia de comandă de sub cupolă, iar Duval pe cel din stânga.

În faţă, se găseau celelalte două scaune, apropiate. Michaels îl ocupase deja pe cel din stânga. Grant se aşeză lângă el.

Alături se aflau mese de lucru şi ceea ce părea a fi un set de comenzi auxiliare. Sub mese, dulapuri. În spate, existau două cămăruţe: una era un atelier mic, cealaltă – o magazie.

În interiorul navei era întuneric.

— O să te punem la treabă, Grant, zise Michaels. De obicei, aveam un operator radio în locul tău – unul de-al nostru. Întrucât ai experienţă în transmisiuni, vei manevra tu aparatul. Sper că nu-i nici o problemă.

— Nu-mi dau prea bine seama…

— Hei, Owens! strigă Michaels. Ce-i cu curentul electric?

— Îi dau drumul imediat. Verific ceva.

— Nu cred că aparatul radio se deosebeşte prea mult de cele tradiţionale, se reîntoarse doctorul către tânăr. E singurul obiect de pe navă care nu funcţionează pe bază de energie nucleară.

— Nu mă aştept să am probleme, murmură Grant.

— Bine. Atunci, relaxează-te. Vor mai trece câteva minute până vom fi miniaturizaţi. Ceilalţi au treabă, aşa că, dacă nu te deranjează, o să vorbesc.

— Dă-i drumul!

Michaels încercă să-şi găsească o poziţie mai comodă pe scaun.

— Fiecare în parte avem reacţii specifice atunci când suntem nervoşi. Unii aprind ţigări – apropo, la bord nu se fumează.

— Nu-s fumător.

— Unii beau, alţii îşi rod unghiile. Eu vorbesc – bineînţeles, cu condiţia să nu pălăvrăgesc în totalitate. Chiar acum există doar o mică diferenţă între a vorbi şi a pălăvrăgi. M-ai întrebat de Owens. Eşti nervos din cauza lui?

— Ar trebui să fiu?

— Sunt convins că generalul Carter se aşteaptă să fii. Un om bănuitor, acest Carter… Cu tendinţe paranoide. Cred că-i preocupat de faptul că Owens e omul care se afla în maşină cu Benes, în momentul accidentului.

— Gândul ăsta m-a frământat şi pe mine. Şi ce dacă? Dacă Owens ar fi aranjat accidentul, mă îndoiesc că ar fi ales interiorul unei maşini…

— Nu sugerez nimic de felul ăsta, spuse Michaels, scuturând puternic din cap. Încerc doar să descopăr cum gândeşte Carter. Să presupunem că Owens ar fi un agent secret duşman, atras de partea Lor, în timpul unei călătorii la o conferinţă ştiinţifică desfăşurată dincolo de mări…

— Ce dramatic! zise Grant sec. La bord nu mai există şi alţii care au participat la asemenea conferinţe?

Michaels se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— De fapt, toţi am participat. Chiar şi fata a fost la o întâlnire scurtă, anul trecut, în cadrul căreia Duval a prezentat o comunicare. Dar, oricum, să presupunem că Owens a fost cel „ispitit”. Să zicem că i s-a încredinţat sarcina de a favoriza uciderea lui Benes. S-ar putea să fi fost nevoie să rişte să moară şi el. Şoferul maşinii care a ciocnit limuzina ştia că urma să moară. Cei cinci bărbaţi înarmaţi cu puşti ştiau la rândul lor că urmau să moară. Se pare că oamenilor nu le pasă că vor muri.

— Iar Owens ar fi dispus mai degrabă să moară decât să ne lase să reuşim? De aceea e nervos?

— Oh, nu! Ceea ce sugerezi e de necrezut. Mi-aş putea imagina, de dragul discuţiei, că Owens ar fi dornic să-şi dea viaţa pentru un ideal, dar nu şi că ar fi în stare să sacrifice prestigiul navei sale, făcând-o să eşueze în prima misiune importantă.

— Atunci, crezi că-l putem elimina de pe lista suspecţilor şi că nu e cazul să ne aşteptăm la vreun accident la intersecţii?

Michaels râse blând, figura lui binevoitoare de lună plină destinzându-se.

— Bineînţeles. Dar pun pariu că generalul Carter ne-a avut în vedere pe fiecare în parte. Şi pe tine, fireşte…

— Şi pe Duval? ‘

— De ce nu? Oricare dintre noi ar putea fi omul Celeilalte Părţi, Poate nu pentru bani – sunt sigur că nici unul dintre cei de aici nu poate fi cumpărat – ci dintr-un idealism eronat. De exemplu, acum miniaturizarea este în primul rând o armă. Mulţi dintre oamenii care lucrează aici sunt împotriva acestui lucru. Cu câteva luni în urmă, de pildă, unii dintre ei i-au trimis preşedintelui o scrisoare deschisă pe această temă, reprezentând o pledoarie în

favoarea încetării cursei miniaturizării, pentru stabilirea unui program comun cu alte naţiuni în vederea exploatării miniaturizării în scopuri paşnice, mai ales în biologie şi în medicină.

— Cine a fost implicat în această mişcare?

— Foarte multă lume. Duval a fost unul dintre cei mai gălăgioşi, unul dintre liderii necontestaţi. Şi, dacă veni vorba, şi eu am semnat declaraţia. Te asigur că toţi semnatarii au fost sinceri. Eu am fost şi continui să fiu. E posibil să demonstrezi că aparatul lui Benes, care înlătură durata limitată a miniaturizării, dacă va funcţiona, va duce la creşterea considerabilă a pericolului războiului şi distrugerii. Dacă-i aşa, atunci presupun că Duval sau eu însumi am fi dornici să-l vedem pe Benes mort, înainte de a putea vorbi. În ceea ce mă priveşte, te pot asigura însă că nu sunt chiar atât de pătimaş. Cel puţin nu într-o asemenea măsură. Cât despre Duval, marea lui problemă o constituie personalitatea sa dezagreabilă. Din cauza asta, mulţi sunt gata să-l bănuiască de orice.

Michaels se foi în scaun şi adăugă:

— Şi pe fată, în acelaşi timp.

— A semnat şi ea?

— Nu, declaraţia a fost dată doar în numele personalităţilor importante. Dar ce caută ea aici?

— Pentru că a insistat Duval. Am fost de faţă.

— Da, dar de ce a fost nevoie ca ea să cedeze în faţa insistenţelor lui? Doar e o fată tânără şi frumoasă. El are douăzeci de ani în plus şi nu-i interesat de ea – sau de altă fiinţă omenească. A dorit Cora să fie împreună cu Duval – sau a avut un alt motiv, unul politic?

— Eşti gelos, domnule doctor?

O clipă, Michaels păru şocat, apoi zâmbi uşor.

— Ştii, nu m-am gândit niciodată la asta. Pun pariu că sunt. Nu-s mai bătrân decât Duval şi, dacă-i interesată de bărbaţi mai în vârstă, cu siguranţă că m-aş simţi măgulit să mă prefere. Dar chiar acceptând acest lucru în defavoarea mea, tot rămâne destul să ne întrebăm care-s motivele ei.

Zâmbetul lui Michaels dispăru, iar el deveni din nou serios.

— La urma urmei, siguranţa acestei nave nu depinde numai de noi, ci şi de cei de afară, care ne conduc, până la un anumit punct. Colonelul Reid a fost în favoarea petiţiei la fel de mult ca oricare dintre noi, deşi, ca ofiţer activ, nu se poate implica în activitatea politică. Cu toate că numele lui a lipsit de pe petiţie, vocea lui s-a făcut auzită. S-a certat şi cu Carter din cauza asta. Înainte, fuseseră prieteni buni.

— Păcat! zise Grant.

— Iar Carter… E de-a dreptul paranoic. Stresul muncii poate crea instabilitate la cei mai sănătoşi oameni. Mă întreb dacă există vreo persoană care să fie perfect convinsă de faptul că generalul n-a fost, într-un fel, atras de Partea Cealaltă…

— Crezi că a fost?

Michaels îşi întinse mâinile în lături.

— Nu, sigur că nu. Ţi-am spus, asta-i o discuţie terapeutică. Vrei să stau şi să transpir sau să gem încet?

— Nu, cred că nu. De fapt, te rog să continui. Cât timp te ascult, uit să intru în panică. Mi se pare că i-ai menţionat pe toţi.

— Nu chiar. L-am lăsat la urmă, în mod deliberat, pe cel mai puţin suspect dintre toţi. Putem spune, ca o regulă generală, că individul cel mai puţin suspect poate fi vinovatul. Nu eşti de acord cu această afirmaţie?

— Ba da. Şi cine-i individul cel mai puţin suspect? Sau

acum e momentul să răsune o împuşcătură, iar dumneata să te prăvăleşti pe podea, chiar înainte de a apuca să dezvălui identitatea răufăcătorului?

— Se pare că nu mă ţinteşte nimeni, zâmbi Michaels. Cred că o să am timp să-ţi spun: individul cel mai puţin suspect eşti chiar tu, Grant. Cui i-ar trece prin minte că trădătorul ar putea fi tocmai agentul de încredere, însărcinat să vegheze la siguranţa navei în timpul misiunii? Eşti un om de încredere, Grant?

— Nu-s sigur. Nu pot să-ţi ofer decât cuvântul meu, dar ce valoare are el?

— Exact. Ai fost de Cealaltă Parte de mai multe ori şi în circumstanţe mai obscure decât oricare altul de pe navă, sunt sigur de asta. Să presupunem că, într-un fel sau altul, ai fost racolat.

— E posibil, zise Grant, fără să se arate impresionat. Dar l-am adus pe Benes aici, sănătos.

— Ai făcut asta, într-adevăr, dar ştiai că vor avea grijă de el în etapa următoare. Între timp, tu rămâneai curat şi potrivit pentru sarcini viitoare, ca aceasta.

— Cred că ai dreptate.

Michaels scutură din cap.

— Nu, n-am! îmi cer scuze dacă te-am jignit… Aş vrea să înceapă o dată miniaturizarea, zise el, ciupindu-se de nas. După aceea, o să am mai puţin timp de gândire.

Grant se simţi stânjenit. Pe figura lui Michaels apăruse o expresie de teamă, de îndată ce acesta renunţase la atitudinea zeflemitoare.

— Cum stăm, căpitane? strigă el.

— Totul e gata. Totul e gata, se auzi vocea aspră, metalică, a lui Owens.

Luminile se aprinseră. Imediat, Duval trase câteva

sertare din peretele navei şi începu să se uite pe hărţi. Cora verifica laserul cu grijă.

— Pot urca la tine, Owens? întrebă Grant.

— Doar să-ţi vâri capul, răspunse Owens. Nu-i loc pentru mai mult.

— Ia-o domol, doctore, şopti tânărul către tovarăşul lui de alături. Mă întorc în câteva minute, aşa că poţi să tremuri, dacă vrei, fără să te vadă nimeni.

Vocea lui Michaels era seacă, iar cuvintele păreau că-i ies din gură cu dificultate:

— Eşti un om amabil, Grant. Dacă aş fi avut parte de un somn natural…

Grant se ridică, îndreptându-se spre parte din spate a navei, rânjindu-i Corei, care se dădu calmă la o parte din calea lui. Urcă iute scara, privi în jur şi spuse:

— Cum o să ştii încotro s-o iei?

— Am hărţile lui Michaels aici, răspunse Owens.

Căpitanul acţionă un comutator şi pe unul din ecranele din faţa lui apăru imediat o reproducere a sistemului circulator, cea pe care Grant o văzuse de mai multe ori până atunci. În continuare, fu acţionat alt buton, şi o parte a hărţii străluci într-un galben-portocaliu ţipător.

— Ruta noastră planificată, zise el. Michaels mă va îndruma, dacă va fi nevoie. În plus, deoarece avem motoare nucleare, Carter şi ceilalţi vor putea să ne urmărească drumul cu precizie. Ne vor ajuta direct, dacă vei sta la postul tău, lângă radio.

— Ai aparatură de comandă foarte complicată.

— Destul de sofisticată, spuse Owens, cu o mândrie evidentă. Există câte un buton pentru fiecare lucru, ca să zicem aşa, totul compactat cât s-a putut. Submarinul urmează să fie folosit pentru lucrări marine la mare

adâncime.

Grant coborî scara, iar Cora îi făcu din nou loc. Era cufundată în munca ei la laser. Manevra scule fine, ca de ceasornicar.

— Pare complicat, spuse tânărul.

— Un laser cu rubin, dacă ştii ce-i acela, răspunse scurt fata.

— Ştiu că scoate un fascicul îngust de lumină coerentă monocromatică, dar n-am nici cea mai vagă idee despre felul în care funcţionează.

— Atunci îţi sugerez să te întorci la scaunul dumitale şi să mă laşi să-mi văd de treabă.

— Da, doamnă. Dar dacă se întâmplă să ai vreo minge de fotbal căreia trebuie să-i legi sfoara, spune-mi. Noi, indivizii solizi, ne pricepem la munci dintr-astea, necalificate.

Cora puse jos o şurubelniţă mică, îşi şterse mănuşile de cauciuc şi se uită la el.

— Domnule Grant!

— Da, doamnă!

— Ai de gând să transformi toată această aventură în ceva hidos, din cauza dorinţelor dumitale de a te amuza în permanenţă?

— Nu, dar… Atunci, cum să-ţi vorbesc?

— Ca unui coleg, membru al echipajului.

— Dar totodată eşti şi o femeie tânără.

— Ştiu, domnule Grant, dar ce te interesează asta pe dumneata? Nu-i necesar să mă asiguri prin fiecare frază sau gest că eşti conştient de sexul meu. E plictisitor şi inutil. După ce totul se va termina, dacă vei simţi nevoia să apelezi la ritualurile pe care le foloseşti de obicei în faţa femeilor tinere, te voi trata în felul în care mi se va părea

potrivit. Dar pentru moment…

— În regulă. Ne întâlnim după sfârşitul misiunii.

— Şi, domnule Grant…

— Da?

— Renunţă la pretextul că ai fost cândva jucător de fotbal. Mie puţin îmi pasă…

— Ceva îmi spune că ritualul va trebui schimbat, dar…, murmură tânărul, înghiţind insulta.

Fata nu mai era atentă, se întorsese la laser. Grant nu se putu împiedica să n-o privească, sprijinindu-se de masă, urmărind cea mai măruntă mişcare a degetelor ei sigure.

— Oh, dacă ai putea fi frivolă! oftă el, dar, din fericire, ea nu-l auzi, sau cel puţin nu arătă că l-ar fi auzit.

Deodată, ea puse mâna pe a lui, iar Grant se pomeni tresărind uşor la atingerea degetelor ei fierbinţi.

— Scuză-mă! zise ea şi-i deplasă mâna puţin mai încolo, apoi îi dădu drumul.

Aproape imediat, apăsă un contact la laser, iar o dungă de lumină, cât un fir de păr, ţâşni lovind discul de metal pe care stătuse mâna lui. Instantaneu, apăru o gaură îngustă şi se simţi un miros slab de vapori de metal. Dacă mâna lui Grant ar fi rămas pe loc, gaura s-ar fi aflat în degetul lui mare.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi, zise tânărul.

— N-ai nici un motiv să stai aici, răspunse Cora.

Apoi ridică laserul, ignorând oferta lui de a o ajuta, şi se îndreptă spre magazie.

— Am înţeles, domnişoară, rosti umil Grant. De acum înainte, când o să fiu în apropierea dumitale, o să am grijă unde o să-mi pun mâna.

Cora se uită la el oarecum uimită şi un pic nesigură. Apoi, pentru o clipă, zâmbi.

— Atenţie! spuse Grant. S-ar putea să-ţi crape obrajii!

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— Mi-ai promis ceva! îi aminti fata, pe un ton glacial, şi intră în atelier.

Se auzi vocea lui Owens, de deasupra:

— Grant! Trebuie să verifici radioul!

— Ai dreptate, răspunse tânărul. O să ne revedem, Cora. După ce scăpăm de aventura asta.

Se strecură pe scaunul lui şi se uită la radio pentru prima oară.

— Pare să fie un aparat radiotelegrafic.

Michaels îşi întoarse privirea către el. De pe faţa sa se ştersese o parte din culoarea cenuşie.

— Din punct de vedere tehnic, e dificil să transmiţi vocea prin breşa miniaturizării. Presupun că ştii alfabetul Morse.

— Bineînţeles, încuviinţă tânărul.

Şi Grant începu să bată iute un mesaj. După o pauză, sistemul de comunicare din camera de miniaturizare bubui la un nivel sonor ce putu fi auzit clar în interiorul lui *Proteus.*

— Mesaj recepţionat. Confirmăm. Mesajul este următorul: DOMNIŞOARA PETERSON A ZÂMBIT.

Cora, care tocmai se întorcea spre scaunul ei, strâmbă din nas, ca şi cum s-ar fi simţit jignită.

— Ce banc bun! bombăni ea.

Grant se aplecă asupra aparatului şi bătu:

CORECT

De data aceasta, răspunsul sosi, prin aparat. Grant ascultă, apoi strigă:

— Mesaj primit de afară: PREGĂTIŢI-VĂ PENTRU MINIATURIZARE.

Capitolul 6: MINIATURIZAREA

Neştiind cum să se pregătească, Grant rămase unde se afla. Michaels se ridică, schiţând o mişcare bruscă, lăsând impresia că era gata să facă o ultimă verificare a tuturor aparatelor.

Duval, punându-şi hărţile alături, începu să-şi aranjeze centura.

— Să vă ajut, domnule doctor? întrebă Cora.

— Ce-ai zis? Nu, trebuie doar să-mi închei catarama, spuse el, privind spre ea. Gata, am reuşit!

— Domnule doctor…

— Da?

Chirurgul se uită din nou la ea şi, brusc, fu cuprins de îngrijorare, observând aparenta ei dificultate de a se exprima.

— S-a defectat cumva laserul, domnişoară Peterson?

— Nu. Îmi pare rău că am fost cauza discuţiilor neplăcute cu doctorul Reid.

— Nici o problemă! Nu-ţi face griji inutile.

— Vă mulţumesc pentru că aţi intervenit în favoarea mea, oferindu-mi posibilitatea de a participa şi eu la expediţie.

— Aveam nevoie de tine, spuse Duval, pe un ton foarte serios. Nu cunosc pe nimeni pe care să mă pot bizui aşa cum mă bizui pe tine.

Cora se îndreptă spre Grant, care, după ce se întorsese să-l asculte pe Duval, începuse din nou să-şi facă de lucru cu propria-i centură.

— Ştii s-o prinzi? întrebă ea.

— Mi se pare mult mai complicată decât centura

obişnuită din avioane.

— Da, aşa e. Uite, ai pus asta pe dos. Dă-mi voie.

Fata se aplecă spre el, iar Grant se pomeni privindu-i obrazul apropiat, simţindu-i delicateţea parfumului slab. Avu nevoie de oarece efort pentru a reuşi să se stăpânească. Cora i se adresă în şoaptă:

— Îmi pare rău că am fost dură, dar poziţia mea este delicată…

— Ai fost încântătoare… Nu, iartă-mă, mi-a scăpat…

— Statutul meu la FCRM e analog celui unui bărbat, dar, în realitate, am parte de tot soiul de piedici la fiecare pas, din cauză că-s de alt sex. Sau sunt tratată cu prea multă consideraţie, sau cu prea multă condescendenţă. Eu n-am nevoie nici de una, nici de alta. Oricum, nu în timpul serviciului. Chestia asta mă aduce în pragul disperării…

Grant era gata să-i dea răspunsul potrivit, dar se abţinu. Simţea că-i va fi extrem de greu dacă va trebui să se controleze tot timpul. Era mai mult decât putea îndura…

— Indiferent de sexul dumitale – şi din acest moment voi fi atent să nu mai fac nici o referire la el eşti cea mai calmă persoană de aici, cu excepţia lui Duval. Care, presupun, nici nu-şi dă seama că se află în acest loc.

— Nu-l subestima, domnule Grant. Ştie că-i aici, te asigur! E calm pentru că îşi dă seama de faptul că misiunea ce ne revine este mult mai importantă decât propria-i viaţă.

— Din cauza secretului lui Benes?

— Nu. Pentru că este prima oară când miniaturizarea este folosită la această scală. Şi pentru că este folosită pentru a salva o viaţă.

— Va fi indicat să se utilizeze laserul? Gândeşte-te ce era să păţească degetul meu…

— În mâinile doctorului Duval, laserul va distruge

cheagul fără să atingă nici o moleculă din ţesutul înconjurător.

— Ai o părere foarte bună despre îndemânarea lui.

— E părerea întregii lumi. Iar eu o împărtăşesc, din motive întemeiate. Lucrez cu el de la absolvirea facultăţii.

— Presupun că nu dă dovadă de prea multă condescendenţă, şi nici de prea multă consideraţie, doar pentru motivul că eşti femeie.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva.

Întrerupând discuţia brusc, fata se întoarse la scaunul ei şi-şi puse centura dintr-o singură mişcare.

— Domnule doctor Michaels, vă aşteptăm! strigă Owens.

Michaels, care acum se plimba încet prin cabină, părea, pentru moment, preocupat şi nesigur. Aruncă o scurtă privire spre persoanele prinse de scaune, se aşeză şi-şi fixă şi el centura.

Owens coborî din compartimentul lui, verifică rapid fiecare centură, urcă la loc şi şi-o prinse pe a lui.

— În regulă, domnule Grant. Spune-le că suntem gata.

Grant se supuse, iar megafonul răsună de îndată:

— ATENŢIE, *PROTEUS,* ATENŢIE, *PROTEUS.* ACESTA ESTE ULTIMUL MESAJ VOCAL PE CARE-L VEŢI PRIMI PÂNĂ LA SFÂRŞITUL MISIUNII. DISPUNEŢI DE ŞAIZECI DE MINUTE, TIMP OBIECTIV.

ODATĂ MINIATURIZAREA TERMINATĂ, ÎNREGISTRATORUL DE TIMP AL NAVEI VA ARĂTA NUMĂRUL ŞAIZECI. TREBUIE SĂ FIŢI TOT TIMPUL ATENŢI LA ACEST AFIŞAJ, CARE VA DESCREŞTE CU O UNITATE LA FIECARE MINUT. NU AVEŢI – REPET, NU AVEŢI – ÎNCREDERE ÎN APRECIERILE VOASTRE SUBIECTIVE PRIVIND TRECEREA TIMPULUI. TREBUIE SĂ IEŞIŢI DIN TRUPUL LUI BENES

ÎNAINTE CA VALOAREA AFIŞATĂ SĂ AJUNGĂ LA ZERO. DACĂ NU VEŢI IEŞI, ÎL VEŢI UCIDE PE BENES, INDIFERENT DE SUCCESUL OPERAŢIEI. MULT NOROC!

Vocea se opri, iar Grant nu găsi altă metodă mai originală pentru a se încuraja decât repetarea banalei formule „Asta e situaţia!”.

Spre surpriza lui, îşi dădu seama că rostise cuvintele cu voce tare.

De lângă el, Michaels răspunse, zâmbind istovit:

— Da, asta e!

*

În turnul de observare, Carter aştepta. Se surprinse dorind să se afle în *Proteus,* nu în afara lui. Urma o oră dificilă, în care i-ar fi fost mai uşor să se găsească într-un loc în care să ştie, în fiecare moment, ce se întâmplă.

Tresări auzind zgomotul subit al mesajului telegrafiat.

— *Proteus* raportează că totul a fost pregătit, răsună imediat vocea operatorului.

— Miniaturizatorul! strigă Carter.

Tasta cuvenită, cu inscripţia MIN, de pe panoul cuvenit, fu atinsă de degetul cuvenit al tehnicianului cuvenit. „Parcă ar fi un balet”, gândi generalul. „Fiecare om se află la locul lui, fiecare mişcare e prevăzută”. Dar era vorba de un dans al cărui sfârşit nu-l întrevedea nimeni.

Atingerea tastei avu drept rezultat tragerea într-o parte a zidului de la capătul camerei de miniaturizare şi apariţia treptată a unui disc uriaş, cu suprafaţa ca un fagure, atârnat de o şină dispusă de-a lungul tavanului. Discul se mişcă spre *Proteus* în tăcere, fără frecare, pe jeturi de aer care-i ţineau braţul de suspensie la o distanţă de câţiva

milimetri de şină.

*

Din interiorul submarinului, discul cu desene geometrice se distingea foarte clar, în timp ce se apropia, ca un monstru ciupit de vărsat.

Fruntea şi capul chel al lui Michaels fuseseră năpădite de transpiraţie.

— Acesta, rosti el cu voce sugrumată, este miniaturizatorul.

Grant deschise gura, intenţionând să spună ceva, dar Michaels adăugă în grabă:

— Nu mă întreba cum funcţionează. Owens ştie. Eu habar n-am.

Tânărul aruncă o privire involuntară în sus, către Owens, care păru că se crispează, că devine rigid. Una dintre mâinile lui, ce era la vedere, strângea o manetă care, presupuse Grant, reprezenta unul dintre dispozitivele importante de comandă ale navei. O strângea cu putere, ca şi cum faptul că simţea ceva solid l-ar fi consolat. Sau poate că atingerea oricărei părţi din nava pe care o proiectase îi dădea forţe proaspete. El, mai mult decât oricine, cunoştea puterea – sau slăbiciunea – cupolei care-i despărţea printr-un înveliş de o grosime infimă de normalitate.

Agentul întoarse capul şi se trezi privind la Duval, ale cărui buze se strâmbară uşor într-un zâmbet.

— Pari tulburat, domnule Grant. Nu-i meseria dumitale să te afli în situaţii nesigure, păstrându-ţi, totuşi, sângele rece?

Fir-ar să fie! Oare de câte decenii era hrănit publicul cu basme despre agenţii secreţi?

— Nu, domnule doctor, răspunse calm Grant. În meseria mea, a te afla într-o situaţie nesigură fără a-ţi face probleme înseamnă moartea imediată. Se aşteaptă de la noi să acţionăm în mod inteligent, indiferent de starea noastră de spirit. Îmi dau seama că dumneavoastră nu vă este teamă.

— Nu. Sunt numai curios. Mă simt cuprins de un sentiment de uimire. Sunt incredibil de curios şi de emoţionat. Nu mi-e deloc teamă.

— După părerea dumneavoastră, ce şanse avem să murim?

— Mici, sper. În orice caz, găsesc consolare în religie. M-am spovedit, iar pentru mine moartea nu înseamnă decât o uşă prin care pot păşi în altă existenţă.

Grant nu găsi nici un răspuns rezonabil şi tăcu. Pentru el, moartea însemna un zid alb, cu o singură latură, dar trebuia să admită că, oricât de logică i s-ar fi părut în prezent, această concepţie îi oferea puţină consolare împotriva viermelui nesiguranţei, care (după cum remarcase corect Duval) zăcea încolăcit în mintea lui.

Îşi dădea seama cu jenă că avea fruntea umedă, poate la fel de umedă ca şi cea a lui Michaels, iar Cora se uita la el cu o expresie pe care simţul pudoarei o identifică imediat drept compătimire.

— Şi *dumneata* ţi-ai mărturisit păcatele, domnişoară Peterson? o întrebă el, pradă unui impuls subit.

— La ce fel de păcate te gândeşti, domnule Grant? replică fata cu răceală.

Nici de data asta tânărul nu găsi un răspuns, aşa că se ghemui în scaun şi privi miniaturizatorul, care acum se afla exact deasupra capetelor lor.

— Ce simţi când eşti miniaturizat, domnule Michaels?

— Nimic, presupun. E o formă de mişcare, de prăbuşire în interior, iar dacă este făcută cu o viteză constantă, n-ar trebui să fie diferită de senzaţia mişcării pe o bandă rulantă cu viteză uniformă.

— Bănuiesc că aşa spune teoria, mormăi Grant, cu privirea aţintită asupra miniaturizatorului. Dar senzaţia adevărată?

— Nu ştiu. N-am trăit-o niciodată. Totuşi, animalele aflate în procesul de miniaturizare n-au părut niciodată stânjenite. După cum am observat personal, îşi continuau acţiunile în mod normal, fără să le întrerupă.

— Animalele?! exclamă Grant, răsucindu-se în scaun, pentru a-l privi indignat pe Michaels. *Animalele?* N-a fost miniaturizat până acum nici un om?

— Mi-e teamă că avem onoarea de a fi primii.

— Ce emoţionant! Să te întreb atunci altceva. Cât de mult a fost miniaturizată până acum o fiinţă vie – orice fiinţă vie?

— Cincizeci, răspunse scurt Michaels.

— Poftim?

— Cincizeci. Adică micşorarea a fost efectuată de asemenea manieră încât dimensiunile liniare să reprezinte a cincizecea parte din cele normale.

— Aşadar, ca şi cum m-ar micşora pe mine până la maximum patru centimetri?

— Da.

— Am priceput însă că miniaturizarea noastră va fi mult mai drastică.

— Într-adevăr, vom fi micşoraţi aproape de un milion de ori, cred. Owens poate să-ţi dea cifrele exacte.

— Cifrele exacte nu contează. Important este doar că-i vorba de o miniaturizare mult mai puternică decât a fost

efectuată vreodată.

— Corect.

— Credeţi că vom fi capabili să rezistăm sub povara onorurilor cu care vom fi copleşiţi în calitatea noastră de pionieri?

— Domnule Grant, spuse Michaels, reuşind să extragă de undeva o urmă de umor, mi-e teamă că vom fi obligaţi să rezistăm! Acum suntem miniaturizaţi. Chiar acum. Şi, după toate aparenţele, nu simţi nimic.

— Sfinte Dumnezeule! mormăi tânărul şi privi din nou în sus, cu atenţie.

Suprafaţa miniaturizatorului strălucea într-o lumină fără culoare, dar câtuşi de puţin orbitoare, ce lăsa impresia că nu era percepută de ochi, ci de nervi în general, pentru că atunci când Grant închise ochii, toate obiectele dispărură, dar lumina rămase, ca o iradiere generală, fără caracteristici.

Pesemne că Michaels îl văzuse închizând inutil ochii, deoarece îi vorbi din nou:

— Nu-i nici lumină, nici o radiaţie electromagnetică de vreun fel. E o formă de energie ce nu face parte din universul nostru normal. Afectează terminaţiile nervoase, iar creierul o interpretează drept lumină, pentru că nu cunoaşte altă modalitate de a o interpreta.

— E periculoasă în vreun fel?

— Nu, din câte ştiu eu, dar, trebuie să recunosc, nu a fost expus nimeni la un nivel atât de intens.

— Din nou pionieri! mormăi Grant.

— Măreţ! strigă Duval. Seamănă cu lumina creaţiei!

Plăcile hexagonale de sub navă străluceau, ca răspuns la radiaţie; până şi *Proteus* sclipea, atât în interior, cât şi în exterior. Scaunul pe care stătea Grant părea făcut din foc,

deşi rămăsese solid şi rece. Chiar şi aerul din jur lucea, răspândind o luminiscenţă lipsită de căldură. Tovarăşii lui de drum şi mâinile sale căpătaseră o nuanţă de incandescenţă glacială.

Mâinile luminoase ale lui Duval făcură semnul crucii, într-o mişcare rapidă, iar buzele lui sclipitoare se mişcară.

— V-aţi speriat subit, domnule doctor Duval? întrebă Grant.

— Te rogi nu numai din cauza fricii, ci şi atunci când vrei să mulţumeşti pentru privilegiul de a vedea marile minuni ale lui Dumnezeu, răspunse chirurgul cu blândeţe.

În sinea lui, Grant recunoscu, oarecum înciudat, că nu ieşise învingător din acel schimb de replici. Nu se descurcase deloc.

— Uitaţi-vă la pereţi! strigă Owens.

Aceştia se îndepărtau în toate direcţiile, cu o viteză sesizabilă, iar tavanul urca. Hotarele încăperii imense erau învăluite într-un amurg pe cale de a se transforma în beznă, întunericul părând şi mai intens în contrast cu aerul sclipitor. Miniaturizatorul arăta uriaş. Marginile lui nu se vedeau. În fiecare bucată a fagurelui se afla un fragment de lumină nepământească, o desfăşurare regulată a unei mulţimi de stele strălucitoare pe un cer negru.

Grant se pomeni pierzându-şi nervozitatea şi lăsându-se cuprins de admiraţie. Cu un efort, privi spre ceilalţi. Toţi se uitau în sus, hipnotizaţi de lumină, de distanţele imense care apăruseră din senin, de camera care căpătase dimensiunile unui univers, de universul care crescuse dincolo de orizontul cunoaşterii lor. Subit, lumina scăzu până la un roşu stins, iar semnalele telegrafului fără fir izbucniră într-un staccato, într-un sunet ascuţit, repetat.

— Belinski, de la Rockefeller, a afirmat că senzaţiile

subiective se schimbă odată cu miniaturizarea, remarcă Michaels. Nimeni nu l-a luat în seamă, lată, însă, că aceste semnale telegrafice sună diferit.

— În schimb, vocea dumitale nu, spuse Grant.

— Asta din cauză că amândoi am fost miniaturizaţi în acelaşi fel. Mă refer la senzaţiile care traversează breşa de miniaturizare. De senzaţiile din exterior.

Grant traduse, apoi citi mesajul primit: MINIATURIZAREA OPRITĂ TEMPORAR. TOTUL E ÎN REGULA? RĂSPUNDEŢI IMEDIAT!

— Totul e în regulă? întrebă sardonic Grant, dar nu primi nici un răspuns. Tăcerea înseamnă aprobare, comentă el şi bătu: TOTUL E ÎN ORDINE.

*

Carter îşi linse buzele uscate. Privea cu o concentrare dureroasă, în timp ce miniaturizatorul îşi răspândea strălucirea. Ştia că toţi cei din camera de jos, până la cel din urmă tehnician, făceau acelaşi lucru.

Fiinţele umane vii nu fuseseră niciodată miniaturizate. De asemenea, nici un obiect atât de mare precum *Proteus.* Nimic-om sau animal, viu sau mort, mare sau mic – nu fusese miniaturizat atât de drastic.

Responsabilitatea îi aparţinea în întregime. El era responsabil pentru tot coşmarul acela continuu…

— Merge! se auzi şoapta aproape triumfătoare a tehnicianului de la pupitrul de miniaturizare.

Cuvântul se auzise limpede prin sistemul de comunicare, în timp ce Carter privea cum *Proteus* se micşora: la început, încet, astfel încât iţi dădeai seama de ceea ce se întâmpla, doar prin schimbarea felului în care

submarinul acoperea structura hexagonală ce alcătuia podeaua. Plăcile ce fuseseră acoperite parţial de marginile navei ieşeau treptat la iveală, apoi se văzură şi plăcile care fuseseră ascunse complet.

În jurul lui *Proteus* apărură lespezile hexagonale, iar viteza de miniaturizare se mări, până când nava se micşoră ca un bulgăre de gheaţă pus pe o suprafaţă încinsă.

Carter privise de o sută de ori procesul de miniaturizare, dar niciodată efectul nu fusese identic cu cel pe care-l trăia acum. Avea senzaţia că nava se prăbuşea într-o gaură adâncă, infinit de adâncă, într-o tăcere absolută, devenind mai mică, tot mai mică, pe măsură ce distanţa creştea la kilometri, zeci de kilometri, sute…

Nava ajunsese cât un gândac rătăcit în mijlocul hexagonului central, aflat chiar sub miniaturizator; odihnindu-se pe singurul hexagon roşu din lumea celor albe – modulul zero.

Proteus continua să se contracteze. Brusc, cu un efort, Carter ridică o mână. Strălucirea miniaturizatorului scăzu până la un roşu stins, iar procesul de micşorare încetă.

— Aflaţi cum se simt, înainte de a continua.

Exista posibilitatea să fi murit sau, la fel de rău, să fi devenit incapabili să-şi îndeplinească misiunea cu un minimum de eficienţă. În acest caz, pierduseră partida şi era mai bine să ştie acest lucru din timp.

— Am primit mesajul de răspuns, se auzi vocea tehnicianului responsabil cu comunicaţiile. Conţinutul este: TOTUL E ÎN ORDINE.

Carter gândi: „Dacă n-ar fi în stare să lucreze, ar trebui să fie capabili să-şi dea seama că nu-s în stare.”

Dar n-avea cum să verifice care era adevărul. Trebuia să creadă că totul mergea bine, dacă echipajul de pe

Proteus spunea că totul era în regulă.

— Ridicaţi nava! ordonă el.

Capitolul 7: SCUFUNDAREA

Încet, modulul zero se ridică din podea – un stâlp hexagonal neted, având partea superioară roşie şi laturile albe, purtând pe el *Proteus*-ul ce măsura mai puţin de trei centimetri. Când vârful coloanei ajunse la un metru şi un sfert de podea, mişcarea se opri.

— Totul e pregătit pentru faza a doua, domnule, se auzi vocea unui tehnician.

Carter aruncă o privire spre Reid, care dădu din cap.

— Faza a doua! spuse generalul.

Un panou alunecă într-o parte şi în încăpere pătrunse un aparat de manevrare (un „waldo” gigantic – numit astfel de primii tehnicieni nucleari, după un personaj din povestirile de science fiction de prin anii ‘40, aflase Carter), plutind pe jeturi silenţioase de aer. Avea o înălţime de aproximativ patru metri şi consta într-un scripete instalat pe un trepied, scripete care controla un braţ vertical atârnat de o extindere orizontală. Braţul însuşi era alcătuit din trepte, fiecare bucată având dimensiuni mai mici decât cea de deasupra. În cazul respectiv, existau trei trepte, iar cea inferioară, lungă de vreo şase centimetri, fusese construită din bucăţi de sârmă de oţel, groase de şapte milimetri, curbate astfel încât să se strângă întrepătrunzându-se.

La baza aparatului se aflau însemnele FCRM şi o inscripţie: MÂNUITOR DE PRECIZIE PENTRU MINIATURIZARE.’

Odată cu dispozitivul de manevrare, în încăpere îşi făcuseră apariţia trei tehnicieni, iar în urma lor venea o soră medicală în uniformă, care aştepta cu o nerăbdare vizibilă. Părul ei castaniu, îndesat sub bonetă, arăta aranjat în

grabă, de parcă în ziua aceea avusese alte lucruri în minte.

Doi dintre tehnicieni aranjară braţul waldo-ului exact deasupra navei micşorate. Pentru o reglare fină, trei raze de lumină, subţiri cât firul de păr, ieşiră din suportul braţului, îndreptându-se spre suprafaţa modulului zero. Distanţa ce despărţea fiecare rază de centrul modulului era transformată în intensitate luminoasă pe un ecran mic, circular, împărţit în trei segmente, care se uneau în mijlocul acestuia.

Intensităţile luminoase, evident inegale, se modificau uşor, pe măsură ce al treilea tehnician rotea un buton. Cu îndemânarea obţinută printr-o practică îndelungată, individul aduse cele trei segmente la o intensitate egală, în câteva secunde; suficient de egale pentru a se şterge hotarele dintre ele. Apoi tehnicianul apăsă un comutator şi puse waldo-ul în funcţiune. Liniile de lumină pentru centrare se stinseră, iar raza mai largă a unui proiector lumină *Proteus*, prin reflectare indirectă.

Fu manevrat alt dispozitiv de comandă, şi braţul coborî către submarin încet, cu grijă. Tehnicianul îşi ţinea respiraţia. Probabil că el mânuise mai multe obiecte miniaturizate decât oricine din ţară. Poate chiar mai multe decât oricine din lume (deşi nimeni nu putea şti ce se întâmpla în Cealaltă Parte, bineînţeles). Dar ceea ce se întâmpla acum nu avea precedent. Urma să ridice ceva cu o masă normală mult mai mare decât întâlnise până acum, şi care, în plus, conţinea cinci fiinţe umane vii. Până şi o vibraţie cât de slabă, abia perceptibilă, ar fi fost suficientă pentru a le ucide.

Ghearele de jos se deschiseră şi alunecară încet peste *Proteus.* Tehnicianul le opri şi încercă să se asigure cu proprii lui ochi că aparatul îi arăta adevărul. Ghearele

fuseseră centrate perfect. Se strânseră lent, câte un pic, până se închiseră sub navă, alcătuind un leagăn ajustat cu precizie.

Apoi modulul zero coborî şi lăsă submarinul suspendat în leagănul ghearelor.

Acel stâlp hexagonal nu se opri la nivelul podelei, ci coborî mai departe. Pentru câteva minute, sub nava ce atârna în gol rămase doar o gaură.

Din groapa lăsată de modulul zero începură să se ridice pereţi din sticlă. Când pereţii aceia transparenţi, circulari, atinseră o înălţime de o jumătate de metru, se ivi meniscul unui lichid limpede. Când modulul zero ajunse din nou la nivelul podelei, pe el se afla un cilindru cu diametrul de 0,3 metri şi înalt de 1,2 metri, două treimi din acesta fiind ocupate de un lichid. Cilindrul era plasat pe un suport circular din plută, pe care scria: SOLUŢIE SALINĂ.

Braţul waldo-ului,’ care nu se clintise în timpul acestei schimbări, atârna deasupra soluţiei. Nava era suspendată deasupra părţii superioare a cilindrului, la o distanţă de maximum o jumătate de metru de suprafaţa lichidului.

Imediat, braţul începu să se lase în jos încet, foarte încet. Se opri când *Proteus* ajunse aproape de nivelul soluţiei saline, apoi prinse să se mişte din nou, cu o viteză micşorată de zece mii de ori. Angrenajele de sub comanda imediată a tehnicianului funcţionau de zor, în timp ce nava cobora cu o viteză insesizabilă pentru ochi.

Contact! Nava coborî mai mult, încă un pic, scufundându-se pe jumătate. Tehnicianul o ţinu aşa un moment, apoi, la fel de încet ca şi până atunci, desfăcu ghearele şi, după ce se asigură că fiecare sârmă se îndepărtase de submarin, le ridică din lichid.

În final, cu un oftat de uşurare, trase braţul şi opri

waldo-ul.

— În regulă, să plecăm de aici! le spuse el colegilor săi, care-l asistaseră. – Apoi, amintindu-şi că mai avea ceva de făcut, răcni cu o voce schimbată, oficială: Nava se află în seringă, domnule general!

— Bine! rosti Carter. Verificaţi starea echipajului!

*

Transferul de pe modul în seringă fusese făcut cu destulă delicateţe, din punctul de vedere al lumii normale, dar pentru cei din interiorul lui *Proteus* însemnase cu totul altceva.

Grant transmisese semnalul TOTUL E ÎN ORDINE şi, depăşind momentul iniţial de greaţă provocat de zdruncinătura modulului zero, care începuse să se ridice, întrebase:

— Ce urmează acum? Altă miniaturizare? Are cineva vreo idee?

— Trebuie să ne scufundăm, înaintea următoarei etape de miniaturizare, răspunse Owens.

— Să ne scufundăm?

Dar această nouă întrebare rămăsese fără răspuns. Grant privise din nou spre universul neclar al camerei de miniaturizare şi zărise prima dată giganţii.

Cei care se apropiau de ei erau oameni – oameni ca nişte turnuri – în lumina ceţoasă din exterior provocând o impresie stranie, ca şi când ar fi fost văzuţi în oglinzi gigantice, deformante. O cataramă de curea era un pătrat de metal cu latura de o jumătate de metru. Un pantof, undeva, jos, în depărtare, părea un vagon. În direcţia opusă, un nas arăta cât un munte ce înconjura tunelele

gemene ale nărilor. Oamenii aceia se mişcau cu o încetineală bizară.

— Simţul timpului! mormăise Michaels, apoi se aplecase şi se uitase la ceasul de la mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Grant.

— Încă una dintre sugestiile lui Belinski: că simţul timpului se modifică, odată cu miniaturizarea. Timpul obişnuit pare să se dilate, astfel încât acum, cinci minute lasă impresia că durează, din câte îmi dau seama, zece minute. Efectul devine mai intens, funcţie de gradul de miniaturizare, dar nu ştiu care-i relaţia exactă. Belinski ar fi avut nevoie de datele experimentale de care dispunem noi acum. Priveşte!

Îi arătase ceasul de la mână.

Grant îi făcuse pe plac, apoi se uitase la al lui. Secundarul părea că se târăşte. Dusese ceasul la ureche. Se auzea ticăitul slab al mecanismului, dar sunetul respectiv venea de foarte departe.

— Asta-i bine, spusese Michaels. Dispunem de o oră, dar vom avea impresia că-s mai multe ore. Destul de multe, probabil…

— Vrei să spui că ne vom mişca mai iute?

— Nouă ni se va părea ceva normal. Dar din punctul de vedere al unui observator din lumea exterioară, ne vom mişca foarte repede. Vom face mai multe lucruri într-un timp dat. Ceea ce-i bine, având în vedere perioada limitată de care dispunem.

— Dar…, dăduse Grant să pună o nouă întrebare.

— Te rog! îl întrerupsese Michaels, dând din cap. Nu pot să-ţi explic mai bine! Cred că înţeleg biofizica lui Belinski, dar matematica lui mă depăşeşte. Poate Owens e în stare să te lămurească…

— O să-l întreb după aceea… Dacă va exista un după aceea…

Nava fusese luminată brusc. Lumină obişnuită, albă. Ochii lui Grant surprinseseră o mişcare şi priviseră în sus. Ceva cobora. O pereche uriaşă de cârlige cuprinsese nava, din fiecare parte.

— Verificaţi-vă centurile! strigase Owens.

Grant nu se sinchisise. Simţise o mişcare în spate şi se întorsese, atât cât îi permisese centura.

— Controlam dacă eşti bine strâns, spusese Cora.

— Doar de centură, răspunsese Grant. Oricum, îţi mulţumesc!

— Cu plăcere, răspunsese ea, apoi se întorsese spre dreapta, rostind cu solicitudine: Domnule doctor Duval, centura!

— În regulă. Puneţi-o pe a ta.

Cora îşi desfăcuse centura, ca să ajungă la Grant. Apucase însă să şi-o strângă la loc, exact la timp. Cârligele ajunseseră în dreptul lor şi se apropiaseră, ca nişte fălci gigantice, pregătite să-i zdrobească. Grant tresărise, automat. Cârligele se opriseră, se mişcaseră din nou, se uniseră.

Proteus săltase, fusese zguduit, iar tot ce se afla la bord fusese aruncat violent spre dreapta, apoi, mai puţin violent, spre stânga. Un zăngănit aspru, reverberând, umpluse nava.

Urmaseră apoi minute în şir de tăcere, la care se adăuga senzaţia limpede a atârnării deasupra golului. Nava se smucise uşor şi tremurase un pic. Grant se uitase în jos şi văzuse o suprafaţă întinsă, roşie, coborând, devenind ceţoasă şi întunecată, apoi dispărând.

Nu avea de unde să ştie ce distanţă era până la podea,

la dimensiunile lor actuale, dar senzaţia fusese cea pe care ar fi avut-o dacă s-ar fi aplecat pe fereastra unui apartament aflat la etajul douăzeci.

Un obiect atât de mic precum era în momentul acela nava, dacă s-ar fi prăbuşit de la o asemenea înălţime, n-ar fi suferit stricăciuni serioase. Rezistenţa aerului ar fi încetinit căderea până la un nivel ce le-ar fi asigurat salvarea. Cel puţin, dimensiunile reduse le-ar fi fost, în situaţia aceea, de folos.

Dar Grant îşi amintise de observaţiile făcute de Owens în timpul instruirii. În acel moment, el însuşi era alcătuit din tot aţâţi atomi ca un om cu dimensiuni normale – numărul acestora nu scăzuse, cum ar fi fost normal pentru un obiect atât de mic. Ca urmare, era mai fragil. La fel şi nava. O cădere de la înălţimea aceea ar fi dus la zdrobirea submarinului şi la moartea echipajului.

Se uitase la leagănul ce susţinea nava. Nu se gândise la ce-ar fi însemnat aceasta pentru un om normal. În ochii lui, era alcătuit din piloni curbaţi din oţel, având diametrul de trei metri, alăturaţi, formând un leagăn neîntrerupt din metal. Pentru câteva clipe, se simţise în siguranţă.

La un moment dat, Owens strigase, cu o voce emoţionată:

— Vine!

Grant privise iute în diferite direcţii, înainte să-şi dea seama despre ce era vorba.

Lumina strălucise printr-o suprafaţă netedă, transparentă, a unui cerc din sticlă, suficient de mare pentru a înconjura o casă. Acel ceva se ridicase lin, repede. Iar departe, jos-chiar sub ei – se zărise reflectarea sclipitoare, brusc irizată, a luminii în apă.

Proteus fusese suspendat deasupra unui lac. Pereţii din

sticlă ai cilindrului înconjuraseră întreaga navă, iar suprafaţa lacului ajunsese doar la cincisprezece metri sub ei.

Grant se lăsase pe speteaza scaunului. Nu-i fusese greu să ghicească urmarea. În consecinţă, se pregătise sufleteşte, şi de aceea nu simţise nici un fel de greaţă când scaunul păruse că fuge de sub el. Senzaţia fusese asemănătoare celei pe care o simţise o dată, în timpul unei aterizări pe ocean. Avionul care se angajase în manevră fusese împins în sus, aşa cum se cuvenea, dar *Proteus,* ca submarin, n-ar fi trebuit să se comporte la fel.

Grant îşi încordase muşchii, apoi încercase să se relaxeze, pentru a permite ca şocul să fie preluat de centură, nu de oase.

Izbiseră apa, iar şocul aproape că-i smulsese dinţii din fălci.

În continuare, se aşteptase să vadă pe hublou stropi, un zid de apă ridicându-se. Observase, în schimb, o umflătură mare, rotunjită lin, uleioasă, ce gonea în depărtare. Apoi, în timp ce se scufundaseră, alta şi alta…

Ghearele leagănului se desfăcuseră, iar nava se zbătuse nebuneşte, apoi se oprise plutind, răsucindu-se încet.

Grant răsuflase profund. Se aflau pe suprafaţa unui lac, ce nu aducea însă cu cele pe care le mai văzuse.

— Te aşteptai la valuri, domnule Grant? întrebase Michaels.

— Da. ‘

— Mărturisesc că şi eu. Mintea omenească e un lucru ciudat. Se aşteaptă să vadă ceea ce a văzut în trecut. Suntem miniaturizaţi şi am fost puşi într-un mic container cu apă. Ni se pare un lac, deci ne aşteptam să găsim valuri, spumă şi tot tacâmul. Dar, chiar dacă seamănă cu un lac,

nu-i decât un tub mic cu apă, de aceea face unde, nu valuri. Şi, oricât ai mări o undă, nu seamănă cu un val.

— Destul de interesant, murmurase Grant.

Rostogolirile groase de lichid, care, la dimensiuni normale, ar fi fost nişte încreţituri mărunte, continuaseră să gonească spre exterior. Reflectate de zidul îndepărtat, se întorseseră şi creaseră modele de interferenţă care sfărâmaseră undele în încreţituri separate, în timp ce *Proteus* urcase şi coborâse în cadenţă extremă.

— Interesant? exclamase Cora, indignată. Asta-i tot ce spui? E pur şi simplu magnific!

— Lucrarea Sa, adăugase Duval, este maiestuoasă la orice nivel!

— În regulă, rânjise Grant. Fie cum ziceţi voi: magnific şi maiestuos. Numai că mi s-a cam făcut greaţă, aşa, o idee, înţelegeţi…

— Oh, domnule Grant, ai un talent de a strica plăcerea altora…

— Îmi pare rău…

Radioul pornise, iar Grant trimisese din nou mesajul TOTUL E ÎN REGULĂ. Rezistase impulsului de a adăuga: „şi toţi avem rău de mare”.

Chiar şi Cora începuse să dea semne că nu se simţea bine. Poate că n-ar fi trebuit să-i strecoare ideea în minte…

— Trebuie să ne scufundăm cu ajutorul comenzilor manuale, zisese Owens. Grant, desfă-ţi centura şi deschide valvele unu şi doi.

Grant se ridicase nesigur în picioare, încântat de simţământul pe care i-l trezea libertatea – chiar şi limitată – de a merge, şi se duse la o valvă fluture, pe care scria UNU, de pe batardou.

— Mă ocup eu de cealaltă, spusese Duval.

Privirile lor se întâlniseră pentru o clipă, iar Duval, stânjenit parcă de apropierea bruscă de altă făptură umană, zâmbise ezitant. Grant îi răspunsese, dar nu se putuse abţine să nu se gândească, indignat: „Oare Cora era capabilă să aibă vreun sentiment pentru această masă de nesimţire?”.

Odată valvele deschise, lichidul înconjurător pătrunsese în compartimentele de balast ale submarinului, iar fluidul din jur se înălţase din ce în ce mai mult.

Grant suise câteva trepte din scara ce ducea la cabina superioară şi întrebase:

— Cum ţi se pare, căpitane?

— Greu de spus, clătinase din cap Owens. Indicaţiile aparatelor n-au nici o semnificaţie. Au fost proiectate pentru un ocean adevărat. Nu l-am conceput pe *Proteus* pentru aşa ceva!

— Nici mama mea nu m-a conceput pentru aşa ceva, dacă tot veni vorba, mormăise tânărul.

În scurt timp, se scufundaseră complet. Duval închisese ambele valve, iar Grant se întorsese pe scaunul lui.

Îşi pusese centura încă o dată, pradă unui sentiment vecin cu încântarea. După ce ajunseseră sub suprafaţa apei, ridicarea şi coborârea chinuitoare a navei încetaseră, lăsând locul unei binecuvântate imobilităţi…

*

Carter încercă să-şi descleşteze pumnii. Până acum, operaţiunea se desfăşurase normal. Semnalul TOTUL E ÎN REGULĂ venise de pe submarinul care acum aducea cu o capsulă mică, sclipind în soluţia salină.

— Faza a treia, zise el.

Miniaturizatorul, a cărei strălucire rămăsese slabă în timpul celei de-a doua faze, îşi recăpătă nimbul alb, dar numai prin activarea secţiunilor centrale ale fagurelui.

Carter privi atent. Greu de spus dacă vedea ceva în realitate sau dacă era doar produsul minţii lui încordate. Nu, tremura din nou, cu adevărat!

Insecta de trei centimetri îşi reducea mărimea, şi probabil că acelaşi lucru se întâmpla şi cu apa din jurul ei. Focalizarea razei de miniaturizare era precisă, iar generalul renunţă să-şi mai ţină răsuflarea. În fiecare etapă, exista un pericol aparte, special.

În timp ce privea, Carter îşi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă raza n-ar fi fost atât de precisă. Cum ar fi fost dacă jumătate din *Proteus* s-ar fi miniaturizat rapid, în timp ce cealaltă jumătate, aflată la marginea razei, s-ar fi miniaturizat mai lent sau deloc? Dar aşa ceva nu se întâmplase şi, ca atare, trebuia să-şi scoată asemenea gânduri din minte.

Acum, Proteus ajunsese cât un punct. Apoi întregul miniaturizator fu cuprins de strălucire. Nu avea rost să încerce să focalizeze raza asupra unui lucru prea mic pentru a fi văzut.

„în regulă”, gândi Carter în sinea lui. „Acum fă restul trebii!”

Întregul cilindru plin cu lichid se micşora, din ce în ce mai iute, până când, în cele din urmă, deveni un recipient înalt de cinci centimetri, cu diametrul de cincisprezece milimetri, iar undeva, în lichidul miniaturizat, se afla un ultraminiaturizat *Proteus,* nu mai mare decât o bacterie. Miniaturizatorul îşi reduse din nou luminozitatea.

— Luaţi legătura cu ei, spuse Carter, cu un aer îngrijorat. Încercaţi să obţineţi vreo ştire de la ei.

Respiră cu greutate, simţindu-şi gâtul uscat, până când i se anunţă din nou semnalul TOTUL E ÎN ORDINE. Patru bărbaţi şi o femeie care, cu puţin timp înainte, stătuseră în faţa lui, plini de viaţă, în mărime reală, se preschimbaseră acum în nişte bucăţele mărunte de materie, închise într-o navă de mărimea unui microb – şi totuşi, rămăseseră în viaţă.

Întinse mâinile, cu palmele în jos:

— Duceţi miniaturizatorul în depozit!

În vreme ce aparatul era scos din încăpere, lumina slabă pe care acesta o emana, mai sclipi o dată.

Un ecran alb, circular, de pe peretele de deasupra capului lui Carter, se aprinse, arătând numărul 60 în cifre întunecate.

Generalul îi făcu semn lui Reid:

— Preia comanda, Don! Din această clipă, avem la dispoziţie şaizeci de minute…

Capitolul 8: PĂTRUNDEREA

Lumina miniaturizatorului strălucise din nou după scufundare, iar lichidul din jur se transformase într-un lapte opac, sclipitor – şi totuşi, nu urmase nimic care să fi fost observabil din interiorul navei. N-aveau de unde să ştie dacă opacitatea se răspândise mai departe şi dacă *Proteus* se micşora în continuare.

Nici Grant, nici ceilalţi nu scoseseră o vorbă în această perioadă, ce păruse că durează o veşnicie. Când lumina miniaturizatorului dispăru, Owens strigă:

— Toată lumea e bine?

— Eu personal sunt bine, răspunse Duval.

Cora dădu din cap, Grant înălţă o mână, într-un gest liniştitor, Michaels ridică uşor din umeri şi spuse:

— E-n regulă.

— Bine, oftă căpitanul. Cred că am ajuns la capătul miniaturizării.

Apoi, el apăsă o tastă de care nu se atinsese până atunci. Timp de câteva clipe neliniştitoare, aşteptă ca un ecran să prindă viaţă. Curând, pe acesta se ivi numărul 60, cu caractere negre, ascuţite. Un ecran similar, plasat în partea de jos a navei, vizibil pentru ceilalţi patru, reda acelaşi lucru.

Telegraful fără fir ţăcăni puternic, iar Grant răspunse, transmiţând mesajul: TOTUL E ÎN ORDINE.

— Cei de afară anunţă că s-a terminat miniaturizarea, comentă tânărul, în continuare, cu glas tare. Ai avut dreptate, căpitane Owens!

— Am izbutit! oftă celălalt.

„Miniaturizarea s-a terminat”, gândi Grant, „dar

misiunea, nu Abia acum începe. Şaizeci. Şaizeci de minute.”

— Domnule căpitan, de ce vibrează nava? întrebă el. Ceva nu merge cum trebuie?

— O simt şi eu, interveni Michaels. E o vibraţie variabilă.

— Şi eu am simţit-o, spuse Cora.

Owens coborî din cabina lui, ştergându-şi fruntea cu o batistă mare.

— Nu putem împiedica asta. E mişcarea browniană.

Michaels ridică mâinile, exclamând „Oh, Doamnei”, cu o acceptare resemnată, neajutorată.

— Ce mişcare? întrebă Grant.

— A lui Brown, dacă ţii morţiş să ştii. Robert Brown, un botanist scoţian din secolul al optsprezecelea, a fost cel care a observat-o primul. În prezent, suntem bombardaţi cu molecule de apă din toate părţile. Dacă am avea dimensiuni normale, moleculele ar fi atât de mici, în comparaţie cu noi, încât această ciocnire nu ne-ar afecta. Dar faptul că am fost miniaturizaţi duce aproximativ la acelaşi rezultat ca în cazul în care noi ne-am fi păstrat dimensiunile originale, dar tot ce se află în mediul înconjurător s-ar fi mărit imens.

— Ca apa din jur.

— Exact. Până acum, văd că pricepi despre ce-i vorba. Deci, apa din jur a fost miniaturizată în parte, odată cu noi. Când vom pătrunde în curentul de sânge, fiecare moleculă de apă va cântări un miligram sau ceva de ordinul acesta. Ele vor fi prea mici pentru a ne afecta, fiecare în parte, dar ne vor izbi cu miile, din toate direcţiile, iar aceste lovituri nu vor fi distribuite uniform. La un moment dat, din dreapta ne vor asalta câteva sute în plus, comparativ cu cele ce ne vor lovi din stânga, iar forţele combinate ale acestor câteva sute de molecule suplimentare ne vor deplasa spre stânga.

În clipa următoare, vom fi împinşi un pic în jos, şi aşa mai departe. Vibraţiile pe care ie simţim acum sunt rezultatul acestor lovituri moleculare aleatorii. Mai târziu, va fi şi mai rău.

— Grozav! gemu Grant. Greaţă, primeşte-mă la pieptul tău!

— Va dura cel mult o oră, spuse furioasă Cora. Te rog să te comporţi ca un adult!

— Owens, nava va rezista izbiturilor? întrebă Michaels, cu o îngrijorare evidentă.

— Cred că da, răspunse căpitanul. În prealabil, am făcut unele calcule referitoare la problema asta. Ţinând cont de faza prin care trecem acum, pot afirma că estimările mele n-au fost departe de adevăr. Vom rezista.

— Chiar dacă nava ar fi strivită, ar rezista bombardamentului moleculelor încă un timp, spuse Cora. Dacă totul merge bine, vom ajunge la cheag în cincisprezece minute, chiar mai puţin, iar după aceea într-adevăr nu mai contează ce se întâmplă…

Michaels izbi cu pumnul în braţul scaunului.

— Domnişoară Peterson, vorbeşti prostii! Ce presupui că se va întâmpla în cazul în care vom reuşi să ajungem la cheag, îl vom distruge, îl vom vindeca pe Benes, dar după aceea *Proteus* va fi sfărâmat? Vreau să spun, în afară de moartea noastră, pe care-s dispus s-o consider drept o bagatelă, de dragul discuţiei… Nu pricepi că acest lucru va duce şi la moartea lui Benes?

— Înţelegem, interveni Duval, pe un ton calm.

— Poate că acest lucru nu e valabil şi pentru asistenta dumitale. Dacă nava va fi făcută bucăţi, domnişoară Peterson, după ce vor trece cele şaizeci de minute – nu, numai cincizeci şi nouă – fiecare fragment în parte, oricât

de mic ar fi, se va mări, ajungând la dimensiunile normale. Chiar dacă se va zdrobi până la nivel atomic, fiecare atom se va mări, iar Benes va fi ciuruit din toate părţile de materia submarinului şi a noastră.

Michaels respiră profund, scoţând un fel de mormăit, apoi continuă:

— E uşor să ieşim în lumea reală, dacă suntem întregi. Dacă nava va fi transformată în fragmente, nu va exista nici o posibilitate de a extrage fiecare bucată din trupul lui Benes. Indiferent ce-am face, vor rămâne destule „cioburi” cât să-l omoare în momentul revenirii la normal. Ai înţeles?

Cora se făcu mică de tot în scaunul ei.

— Nu m-am gândit la asta…

— Ei bine, gândeşte-te! se răsti Michaels. Şi tu, Owens. Vreau să ştiu dacă *Proteus* va rezista mişcării browniene! Nu mă refer doar la posibilitatea de a ajunge la cheag – mă interesează dacă vom ajunge la el, îl vom distruge şi *ne vom întoarce*! Gândeşte-te la ce ţi-am spus, căpitane. Dacă nu eşti convins că submarinul va rezista, nu avem dreptul să continuăm!

— Bine, gata! interveni Grant. Încetează să mai extrapolezi, domnule doctor Michaels, şi dă-i o şansă căpitanului să vorbească.

— N-am reuşit să-mi formez o părere definitivă până în momentul în care am simţit această mişcare browniană parţială, spuse Owens morocănos. Judecând după mişcarea actuală, pot afirma că vom rezista timp de şaizeci de minute la izbituri puternice.

— Întrebarea este următoarea: se cuvine să ne asumăm riscul numai pe baza impresiilor căpitanului Owens? rânji Michaels.

— Nu-i adevărat! interveni Grant. Întrebarea este: voi

accepta eu estimarea făcută de căpitanul Owens? Amintiţi-vă, vă rog, că generalul Carter a spus că eu voi lua deciziile strategice. Eu accept declaraţia lui Owens, pentru că nu putem consulta pe altcineva care să reprezinte o autoritate în materie sau care să cunoască nava mai bine.

— Atunci, care-i decizia ta?

— Accept estimarea făcută de Owens. Vom executa misiunea.

— Sunt de acord cu tine, Grant, spuse Duval. Michaels, care devenise roşu la faţă, dădu din cap.

— Bine, băiete. Să ştii însă că am făcut ceea ce mi s-a părut a fi un lucru îndreptăţit.

— A fost un lucru îndreptăţit, îl linişti Grant, şi mă bucur că l-ai făcut. Tânărul se duse lângă hublou. După un moment, Cora veni alături de el.

— Nu pari speriat, Grant, spuse fata pe un ton calm.

— Pentru că-s un actor bun, Cora, zâmbi el fără veselie. Dacă oricare altul dintre noi ar fi avut responsabilitatea deciziei, aş fi ţinut un discurs grozav în favoarea abandonării misiunii. Vezi, am simţăminte laşe, dar încerc să nu iau decizii laşe.

Preţ de câteva minute, Cora îl privi atentă.

— Am impresia, domnule Grant, că uneori eşti nevoit să te străduieşti teribil pentru a părea mai rău decât eşti în realitate.

— Nu ştiu. Am un talent…

În momentul acela, *Proteus* se mişcă brusc, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, legănându-se puternic.

„Doamne”, gândi Grant, „ne lovim de pereţi!” O prinse pe Cora de braţ şi o trase către scaunul ei. Apoi, cu greu, reuşi să ajungă la locul lui. Owens se chinuia să urce scara, răcnind:

— Fir-ar să fie, ar fi putut să ne avertizeze!

Grant se prinse de scaun şi observă că înregistratorul de timp arăta 59. Un minut lung, gândi el. Michaels spusese că simţul timpului îşi încetinea cadenţa odată cu miniaturizarea. Avusese perfectă dreptate, însemna că aveau la dispoziţie o perioadă mai mare pentru gândit şi acţionat.

Totodată, însă, le rămânea şi mai mult timp pentru a se răzgândi şi pentru a cădea pradă panicii.

Proteus se mişca şi mai violent. Nava avea să se sfărâme înainte ca misiunea propriu-zisă să înceapă?

*

Reid îi luă locul lui Carter la fereastră. „Fiola” conţinând câţiva mililitri de apă parţial miniaturizată, în care se afla scufundat *Proteus,* total miniaturizat şi practic invizibil, sclipea pe modulul zero ca o gemă rară pe o perniţă de catifea.

Colonelul se gândi în treacăt la metaforă, fără să-şi permită însă o divagaţie poetică. Calculele fuseseră precise, iar tehnica de miniaturizare putea produce dimensiuni corespunzătoare. Însă acele calcule fuseseră făcute doar în câteva ore, puţine la număr, pline de grabă şi încărcate de tensiune, cu ajutorul unor programe pe calculator, care nu fuseseră verificate.

Fireşte, dacă dimensiunea depăşea cu puţin mărimea optimă, ea putea fi corectată, dar timpul necesar pentru acest lucru trebuia scăzut din cele şaizeci de minute – care erau, de fapt, doar cincizeci şi nouă, fără cincisprezece secunde.

— Faza a patra! ordonă el.

Waldo-ul fusese deja instalat deasupra fiolei, ghearele fiind potrivite pentru o apucare orizontală, nu verticală. Din nou, dispozitivul fu centrat, braţul coborât, ghearele strângându-se cu o delicateţe infinită.

Acum, venise rândul surorii medicale. Aceasta păşi iute în faţă, scoase o cutiuţă din buzunar şi o deschise. Extrase din ea o baghetă mică de sticlă, ţinând-o cu grijă de un cap turtit. Plasă bagheta, vertical, deasupra recipientului, lăsând-o să alunece o fracţiune de centimetru în interiorul acestuia, până când o opri presiunea aerului. O răsuci uşor, apoi spuse:

— Pistonul se potriveşte.

(Reid zâmbi uşurat, iar Carter dădu din cap, în semn de aprobare.)

Sora medicală aşteptă, iar waldo-ul ridică braţul încet. Cu o infinită lentoare, recipientul şi pistonul se înălţară, oprindu-se la zece centimetri deasupra modulului zero.

Cu toată delicateţea de care era în stare, femeia îndepărtă suportul din plută de la capătul inferior al seringii, descoperind o mică protuberanţă. Deschizătura îngustă din mijlocul protuberanţei fusese acoperită cu un strat subţire din plastic, care n-ar fi rezistat nici măcar la cea mai mică presiune, dar care împiedica orice scurgere, cât timp nu era atinsă.

Cu mişcări iuţi, sora scoase un ac de oţel inoxidabil din cutie şi-l puse peste protuberanţă.

— Acul se potriveşte, spuse ea.

Ceea ce fusese un cilindru de sticlă devenise o seringă.

Un al doilea set de gheare ieşi din waldo, fiind fixat deasupra capului pistonului, apoi strâns. După aceea, întregul aparat, purtând seringa în cele două gheare, se mişcă lent către uşa mare, dublă, care se deschise la

apropierea lui.

Nici o fiinţă omenească n-ar fi putut să detecteze cu ochiul liber vreo mişcare în lichidul transportat cu atâta grijă de gesturile inuman de line ale maşinii. Dar atât Reid, cât şi Carter erau conştienţi de faptul că, până şi o mişcare microscopică însemna o furtună pentru echipajul de pe *Proteus.*

Când dispozitivul pătrunse în camera de operaţii şi se opri lângă masă, Carter identifică acest moment, ordonând:

— Contactaţi submarinul!

Veni următorul răspuns: TOŢI SUNTEM BINE, DAR UN PIC SCUTURAŢI. Generalul se sili să rânjească.

Benes zăcea pe masa de operaţii, constituind cel de-al doilea punct central din încăpere. Pătura termică îl acoperea până la gât. Din ea ieşeau tuburi de cauciuc, care duceau spre instalaţia termică aflată dedesubt. Un grup de senzori ce urmau să reacţioneze la prezenţa unei emisii radioactive alcătuiau o emisferă grosolană în jurul capului ras, caroiat, al pacientului.

Mai mulţi medici, purtând măşti din tifon, secondaţi de asistentele lor, se îngrămădiseră în jurul lui Benes, cu ochii aţintiţi asupra dispozitivului ce se apropia. Înregistratorul de timp, aflat pe perete, tocmai se schimba de la 59 la 58.

Waldo-ul se opri lângă masă.

Doi dintre senzori se mişcară din locul lor, de parcă ar fi căpătat subit viaţă. Supunându-se comenzilor de la distanţă ale unui tehnician agil, se aşezară alături de seringă, unul lângă sticlă, celălalt lângă ac.

Un ecran mic, de pe pupitrul tehnicianului, căpătă culoarea verde atunci când pe el apăru un impuls ce apoi se şterse, după care se ivi din nou, dispăru iarăşi… continuând aşa la nesfârşit…

— Radioactivitatea lui *Proteus* a fost recepţionată, spuse tehnicianul.

Carter îşi izbi palmele cu forţă şi rânji satisfăcut. Alt prag, unul la care nu îndrăznise să se gândească, fusese depăşit. În acest caz, nu era vorba de a fi sesizată radioactivitatea, ci particulele radioactive care fuseseră miniaturizate. Din cauza dimensiunilor incredibil de reduse, ele puteau trece prin senzori fără să-i afecteze. Particulele trebuiau să treacă mai întâi printr-un deminiaturizator, iar necesara juxtapunere dintre respectivul dispozitiv şi senzori fusese improvizată în orele frenetice ale dimineţii.

Waldo-ul care ţinea pistonul seringii apăsă în jos, cu o presiune care creştea lent. Fragila barieră din plastic dintre sticlă şi ac se rupse; după un moment, la vârful acului apăru o picătură măruntă, ce căzu într-un container mic, aşezat dedesubt. Urmă a doua, apoi a treia picătură.

Pistonul cobora, iar acelaşi lucru se întâmpla şi cu nivelul apei din seringă. După un timp, impulsul de pe ecranul din faţa tehnicianului îşi schimbă poziţia.

— *Proteus* e în ac! strigă el.

Pistonul rămase locului.

— E în regulă? întrebă Carter, privindu-l fix pe Reid.

Acesta dădu din cap şi răspunse:

— Putem să-l injectăm.

Seringa fu deplasată, cu ajutorul celor două seturi de gheare, într-o poziţie oblică, iar waldo-ul începu să se mişte din nou, de data asta către un loc de pe gâtul lui Benes, pe care o infirmieră îl şterse în grabă cu alcool. Pe gât fusese însemnat un cerc mic, iar în interiorul acestuia, o cruce. Vârful acului se apropia de centrul crucii. Senzorii îl urmau.

Vârful acului păru că are un moment de ezitare atunci când atinse pielea. Apoi el se înfipse, pătrunzând până la

adâncimea prescrisă. Pistonul se mişcă uşor, iar tehnicianul ce supraveghea senzorii strigă:

— *Proteus* a fost injectat!

Waldo-ul se retrase în grabă. Norul de senzori îi luă locul, aidoma unor antene de insectă, dornice să pipăie, acoperind tot capul şi gâtul lui Benes.

— Urmăriţi traseul! ordonă acelaşi ins, mutând un comutator.

Şase ecrane, fiecare cu impulsuri din diferite poziţii, se aprinseră deodată. Informaţia pe care ele o furnizau era introdusă într-un calculator ce supraveghea harta uriaşă a sistemului circulator al lui Benes. Pe această hartă apăru un punct luminos, în artera carotidă. Aici fusese injectat *Proteus.*

Carter se gândi că ar fi fost nimerit să spună o rugăciune, dar nu ştia nici una. Pe hartă, distanţa dintre punctul luminos şi cheagul de sânge din creier părea foarte mică.

Generalul urmări înregistratorul de timp, care-şi schimbă indicaţia în 57, apoi privi mişcarea evidentă, destul de iute, a punctului luminos de-a lungul arterei, către cap, deci către cheag. Pentru o clipă, închise ochii şi murmură în gând: „Te rog! Dacă exişti, undeva, *te rog!”.*

*

— Ne îndreptăm către Benes, strigă Grant, simţind o uşoară dificultate în respiraţie. Ne-au anunţat că ne vor dirija până în ac, apoi ne vor injecta în gâtul lui. Iar eu le-am spus că suntem cam zguduiţi. Of! Cam zguduiţi!

— Bine, mormăi Owens.

Căpitanul se lupta cu instrumentele de comandă,

încercând să determine ce anume provoca mişcarea de rotaţie şi să-i neutralizeze efectul. Fără prea mult succes, însă.

— De ce era nevoie să ajungem în ac? întrebă tânărul.

— Vom fi mai bine supravegheaţi acolo. Iar mişcarea acului ne va afecta mai puţin. Şi mai e ceva: dorim să injectăm în Benes cât mai puţină apă miniaturizată.

— Aoleu! exclamă Cora.

Părul i se ciufulise şi, în încercarea ei zadarnică de a-l îndepărta din ochi, fata aproape căzuse. Grant încercase s-o prindă, dar Duval o ţinuse bine de braţ.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, rotirea haotică încetă.

— Am ajuns în ac, oftă uşurat Owens, după care aprinse luminile exterioare ale navei.

Grant privi prin hublou. Nu era mare lucru de văzut afară. Soluţia salină părea că sclipeşte, ca o ceaţă de licurici. Departe, în sus şi în jos, se zărea curba unui obiect care strălucea mai puternic. Să fi fost pereţii acului?

Simţind cum îl cuprinde îngrijorarea, se întoarse spre Michaels:

— Domnule doctor…

Michaels ţinea ochii închişi. Îi deschise fără chef şi întoarse capul în direcţia vocii.

— Da, domnule Grant.

— Ce vezi?

Michaels privi în faţă, îşi întinse încet mâinile şi răspunse:

— Scântei.

— Vezi ceva limpede? N-ai impresia că totul dansează?

— Da, aşa e. Dansează.

— Asta înseamnă că ochii noştri sunt afectaţi de

miniaturizare?

— Nu, domnule Grant, oftă obosit Michaels. Dacă te gândeşti cu groază că ai orbit, las-o baltă! Uită-te în jur, pe *Proteus.* Uită-te la mine. E ceva în neregulă în privinţa felului în care percepi ceea ce te înconjoară?

— Nu.

— Foarte bine. Aici, vezi unde luminoase miniaturizate, cu o retină miniaturizată la fel, şi totul e în regulă. Dar când undele luminoase miniaturizate ies afară, într-o lume mai puţin miniaturizată sau complet neminiaturizată, nu-s reflectate uşor. De fapt, devin penetrante. Vedem doar reflectări intermitente, ici, colo. De aceea, tot ce se află afară pare că pâlpâie.

— Înţeleg. Mulţumesc, doctore!

Michaels oftă din nou.

— Sper să mă obişnuiesc cât mai curând cu blestematul ăsta de balans! Lumina pâlpâitoare şi mişcarea browniană, la un loc, mi-au provocat o durere de cap cumplită.

— Pornim! strigă pe neaşteptate Owens.

Alunecau înainte-senzaţia era evidentă. Pereţii îndepărtaţi, curbaţi, ai acului seringii păreau acum mai solizi, pe măsură ce reflectarea luminilor lor miniaturizate se estompa, se dizolva. Aveau impresia că se aflau pe coama unui val ce se prăbuşea pe o pantă infinită.

Deasupra, soliditatea părea că se sfârşeşte într-un cerc subţire de scânteiere. Cercul se lărgi lent, apoi mai repede – în final, se deschise într-un abis incredibil şi totul deveni pâlpâire.

— Acum ne aflăm în artera carotidă, spuse Owens.

Înregistratorul de timp arăta 56.

Capitolul 9: ARTERA

Duval îşi plimba privirea de jur împrejur, cuprins de exaltare.

— Imaginaţi-vă, spuse el, ne aflăm în interiorul unui trup omenesc! într-o arteră! Owens, stinge luminile din cabină! Lasă-ne să vedem lucrarea lui Dumnezeu!

În interiorul navei se făcu întuneric”dar de afară se strecura un fel de lumină fantomatică – reflectarea neuniformă a razelor exterioare miniaturizate, din faţă şi din spate.

Owens plasase *Proteus* într-o stare de virtuală nemişcare în raport cu curentul sangvin arterial, permiţându-i să înainteze o dată cu şuvoiul împins de inimă.

— Cred că puteţi să vă scoateţi centurile, spuse el.

Duval sări în picioare şi se apropie de hublou, iar Cora îl urmă de îndată. Rămaseră acolo, scrutând depărtarea, într-un fel de extaz uimit. Michaels se ridică mai calm, aruncă o privire spre cei doi, apoi reveni la harta lui, studiind-o atent.

— O precizie excelentă! declară el.

— Crezi că exista pericolul să nu nimerim în arteră? întrebă Grant.

Pentru un moment, Michaels se uită la el, fără să-l vadă, apoi scutură din cap.

— Oh, nu! Aşa ceva n-ar fi fost posibil. Dar am fi putut pătrunde dincolo de o răscruce importantă. În acest caz, ne-ar fi fost imposibil să învingem curentul arterial şi am fi pierdut timp încercând să găsim o rută alternativă, mai puţin potrivită. Din fericire, însă, nava se află exact unde ar fi trebuit să fie.

— Până acum ne-am descurcat bine, încercă Grant să-l îmbărbăteze, constatând că vocea doctorului tremura.

— Da, mormăi doctorul, apoi adăugă, după o pauză: Din acest punct, putem combina uşurinţa injectării, rapiditatea curentului şi ruta directă, existând şansa de a ajunge la destinaţie cu o întârziere minimă.

— Excelent! îi cântă în strună tânărul, după care se întoarse spre hublou.

Aproape imediat, fu copleşit de uimire, văzând minunea din faţa sa.

Zidul părea a se afla la o distanţă de aproape un kilometru şi strălucea într-o nuanţă de chihlimbariu luminos, cu întreruperi şi scânteieri, deoarece în mare parte era ascuns de un amestec teribil de obiecte care pluteau în apropierea submarinului.

Se aflau în faţa unui acvariu uriaş, unul care nu era populat de peşti, ci de obiecte stranii. Cele mai numeroase erau nişte cercuri mari, elastice, cu centrul mai subţire, dar nu găurit. Fiecare dintre ele avea un diametru de două ori mai mare decât nava, era de culoare portocaliu-gălbuie şi scânteia intermitent, de parcă ar fi fost acoperit cu aşchii de diamant.

— Culoarea nu-i chiar adevărată, spuse Duval. Dacă ar fi posibil să deminiaturizăm undele luminoase pe care le degajă *Proteus* şi să miniaturizăm reflectarea ce se întoarce, ar fi mult mai bine. E important să obţinem o reflecţie corectă.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule doctor, zise Owens. Lucrările lui Johnson şi Antoniani arată că acest lucru este posibil acum. Din nefericire, însă, o asemenea tehnică nu-i la îndemâna oricui, şi chiar de-ar fi, n-am fi reuşit să pregătim nava pentru asta, într-o singură noapte.

— Cred că nu, îl aprobă Duval.

— Chiar dacă nu-i o reflectare perfectă, spuse Cora, cu o voce în care se ghicea încântarea, au mai mult ca sigur o frumuseţe aparte. Arată ca nişte baloane uşoare, turtite, care au capturat, fiecare în parte, milioane de stele…

— De fapt, sunt globule roşii, îl lămuri Michaels pe Grant. Au culoarea roşie doar atunci când e vorba de o cantitate mare, dar devin portocalii când sunt luate individual. Cele pe care le vezi, abia au venit de la inimă şi cară încărcătura de oxigen către cap şi, îndeosebi, spre creier.

Grant continuă să privească, minunându-se. În afară de globule, existau şi obiecte mai mici, nişte drăcii turtite, aducând cu nişte farfurii. (Trombocite, gândi tânărul, ca şi cum forma obiectelor i-ar fi readus în memorie cunoştinţele dobândite la cursul de fiziologie de la colegiu.)

Unul dintre trombocite veni lent către submarin, trecând atât de aproape încât Grant simţi impulsul de a se întinde pentru a îl prinde. Trombocitul se lipi lent de navă, rămase în contact cu ea un moment, apoi se mişcă mai departe, lăsând particule din el lipite de fereastră – o mâzgă care se şterse încetul cu încetul.

— Nu s-a sfărâmat, zise tânărul.

— Nu, răspunse Michaels. Dacă s-ar fi fragmentat, s-ar fi format un cheag. Nu suficient de mare ca să facă rău, sper. Dacă am fi fost mai mari, am fi avut necazuri, la uită-te!

Grant privi în direcţia indicată de deget. Văzu diverse obiecte mici, ca nişte bastoane, fragmente fără formă, precum şi o serie de resturi, dar, în primul rând, globule roşii, globule roşii, globule roşii. Apoi zări obiectul pe care i-l arăta Michaels.

Era uriaş şi lăptos. Pulsa. La suprafaţă, avea un aspect

grăunţos, în vreme ce în interiorul alb se observau scânteieri negre – stropi de un negru extrem de intens, ca şi cum ar fi ars cu o nonlumină orbitoare, proprie.

În interiorul acestui obiect, se afla o zonă mai întunecată, ceţoasă datorită substanţei lăptoase ce o înconjura, care păstra o formă fixă, neschimbătoare. Întregul său contur nu putea fi observat limpede. La un moment dat, însă, o nişă lăptoasă se deschise în peretele arterei şi acea masă imensă păru să se scurgă în ea. Apoi deveni neclară, fiind acoperită de obiectele mai apropiate…

— Ce-a fost asta? întrebă Grant.

— O globulă albă, bineînţeles. Nu-s prea multe dintr-astea. Vreau să spun, în comparaţie cu globulele roşii. Există cam 650 globule roşii la una albă. Cele albe sunt mult mai mari şi se pot mişca independent. Unele dintre ele îşi pot croi drum în afara vaselor sangvine. Sunt nişte fiinţe îngrozitoare, dacă ţinem seama şi de mărimea lor. Asta a fost, totuşi, cumsecade, de vreme ce a rămas la o distanţă acceptabilă.

— Sunt gunoierii trupului, nu?

— Da. Noi avem dimensiunile unei bacterii, dar suntem dotaţi cu „membrană” din metal, nu cu un perete celular din mucopolizaharide. Sper că globulele albe sunt în stare să-şi dea seama de diferenţă şi că nu vor acţiona împotriva noastră, cât timp nu vom produce leziuni ţesuturilor înconjurătoare.

Grant se strădui să nu mai acorde atâta atenţie obiectelor individuale şi să încerce să privească panorama ca pe un întreg. Se dădu înapoi şi-şi miji ochii.

Era un dans! Fiecare obiect vibra în poziţia lui. Cu cât era mai mic, cu atât vibraţia era mai pronunţată. Semăna cu un balet colosal, neobişnuit, în care coregraful se ţicnise,

iar dansatorii fuseseră prinşi în strânsoarea unei tarantele veşnice, nebuneşti.

— O simţi? murmură el, închizându-şi ochii. Mă refer la mişcarea browniană.

— Da, o simt, răspunse Owens. Nu-i atât de rea pe cât mă aşteptam. Curentul sangvin e vâscos, mult mai vâscos decât soluţia salină în care am fost scufundaţi iniţial. Iar vâscozitatea puternică reduce mişcarea.

Grant simţi nava mişcându-se sub picioarele lui – mai întâi într-o parte, apoi în alta – dar uşor, fără a provoca şocuri, aşa cum se întâmplase atunci când se aflaseră în seringă. Conţinutul de proteine al părţii fluide a sângelui, „proteinele plasmei” (expresia se strecură în mintea lui Grant, venind din trecut), proteja nava.

Nu era rău deloc. Tânărul simţi că prinde curaj. Poate că lucrurile începuseră, deja, să meargă cum trebuia…

— Vă sugerez să vă întoarceţi cu toţii la locurile voastre, spuse Owens. Ne apropiem de o ramificaţie a arterei şi, ca atare, voi fi obligat să cotesc într-o parte.

Ceilalţi se aşezară din nou pe scaune, continuând să privească însă fascinanţi spectacolul din jur.

— Mare păcat că avem doar câteva minute la dispoziţie pentru aşa ceva! exclamă Cora. Domnule doctor Duval, ce-s astea?

O masă compusă din structuri foarte subţiri, prinse laolaltă, alcătuind o ţeavă spiralată, trecu pe lângă ei. O urmară altele, care se expandau şi se contractau în timpul deplasării.

— Nu recunosc *asta,* făcu Duval.

— Poate-i un virus, sugeră fata.

— Pare puţin cam mare pentru un virus… Oricum, nu seamănă cu nimic din ce-am văzut. Owens, suntem echipaţi

să luăm probe?

— Ar trebui să ieşim din navă, dacă am vrea să facem una ca asta, domnule doctor. Din păcate, însă, nu ne putem opri pentru probe.

— Hai, s-ar putea să nu mai avem o asemenea şansă! insistă Duval, ridicându-se în picioare. Să luăm un exemplar pe navă. Domnişoară Peterson, dumneata…

— Nava aceasta are o misiune, domnule doctor! spuse Owens.

— Nu contează…, începu Duval, dar se opri, simţind strânsoarea mâinii lui Grant pe umăr.

— Dacă sunteţi amabil, domnule doctor, zise tânărul, haideţi să nu ne certăm din cauza asta! Avem o treabă de dus la capăt şi nu ne putem permite să ne oprim pentru a lua ceva, sau să ne întoarcem să luăm ceva, sau să încetinim ca să luăm ceva. Sper că aţi înţeles şi că nu veţi ridica problema din nou.

În lumina neclară, pâlpâitoare, reflectată de lumea arterială de afară, se vedea clar că Duval tremura.

— Bine! zise el, furios. Oricum, au dispărut…

— După ce ne vom termina treaba, domnule doctor, interveni Cora, se vor pune la punct metode de miniaturizare pentru intervale de timp nedefinite. Atunci vom putea lua parte la explorări adevărate.

— Da, cred că ai dreptate…, murmură chirurgul.

— Perete arterial la dreapta, spuse Owens.

Proteus făcu o curbă lungă, largă, iar zidul lăsă impresia că se afla doar la vreo treizeci de metri. Întinderea chihlimbarie, oarecum ondulată, a stratului endotelial care constituia căptuşeala interioară a arterei era vizibilă în toate amănuntele.

— Aha, zise Duval, ce metodă nemaipomenită de a

verifica stadiul unei arterioscleroze! Poţi să numeri plăcile!

— Şi ai putea să le desprinzi, nu-i aşa? întrebă Grant.

— Bineînţeles, Iată un proiect pentru viitor. Un submarin ar putea fi trimis printr-un sistem arterial colmatat, pentru a curăţa şi desprinde zonele sclerozate, pentru a le sfărâma şi a lărgi astfel conductele… Totuşi, cam scump tratament!

— N-ar fi exclus ca, peste nişte ani, operaţia respectivă să fie automatizată, spuse tânărul. Nişte roboţi casnici de dimensiuni reduse vor fi trimişi să cureţe mizeria. Sau, poate, fiecare om, la începutul maturităţii, va fi injectat cu o echipă permanentă de asemenea curăţitori de vase. Uitaţi-vă la lungimea acestuia!

Acum ajunseseră aproape de peretele arterial, iar călătoria devenise dificilă datorită vârtejurilor. Dar, privind în faţă, puteau vedea zidul ce părea a se întinde pe o distanţă de mai mulţi kilometri, înainte de a coti.

— După cum am amintit mai devreme, interveni Michaels în discuţie, sistemul circulator, cuprinzând toate vasele, până la cele mai mici, are o lungime de aproape două sute de mii de kilometri.

— Nu-i rău, făcu Grant.

— Două sute de mii de kilometri la scară normală. La dimensiunile noastre actuale, asta înseamnă… – se opri el o clipă, pentru a face socotelile – ceva între cinci şi şase trilioane de kilometri, adică jumătate de an-lumină. O călătorie prin toate vasele sangvine ale lui Benes ar echivala, la dimensiunile noastre, cu o călătorie spre o stea.

Zicând acestea, Michaels le aruncă tuturor o privire morocănoasă. Nici faptul că se găseau în siguranţă, nici frumuseţea spectacolului din jur nu păreau să-i fi ridicat prea mult moralul.

— Cel puţin, mişcarea browniană nu-i prea rea, zise

Grant, încercând să pară vesel.

— Nu, bombăni celălalt. Nu m-am descurcat prea bine cu puţin timp în urmă, când am discutat despre mişcarea browniană…

— Nici Duval, adineauri, în problema recoltării de probe. Nu cred că vreunul dintre noi acţionează *cu adevărat* bine.

— Ai putut vedea o mostră tipică de încăpăţânare a lui Duval. Să vrea să oprească nava pentru a culege un specimen!

Michaels dădu din cap, apoi se întoarse la hărţile desfăşurate pe pupitrul curbat, de lângă perete. Era vorba de un duplicat al versiunii mai mari din turnul de control şi al variantei mai reduse din cabina lui Owens.

— Ce viteză avem, căpitane? întrebă el.

— Cincisprezece noduri, la dimensiunile noastre.

— Bineînţeles, la dimensiunile noastre, replică el, ţâfnos, luând un calculator de buzunar şi făcând nişte socoteli. Vom ajunge la ramificaţie în două minute. Când coteşti, menţine distanţa actuală faţă de perete. Această manevră ne va permite să ajungem întregi în mijlocul ramificaţiei arterei. După aceea, poţi pătrunde uşor în reţeaua capilară, fără să mai fie nevoie să trecem prin altă ramificaţie. E clar?

— Foarte clar.

Grant aştepta, ţinându-şi ochii îndreptaţi spre hublou. Pentru un moment, surprinse umbra profilului Corei, dar imaginea de afară era mai impresionantă decât studierea curbei bărbiei ei.

Două minute? Cât de mult însemnau? Două minute aşa cum şi le reprezenta noul său simţ al timpului? Sau două minute conform înregistratorului de timp? întoarse capul, pentru a se uita la acesta. Arăta 56, apoi, după câteva

clipe, ecranul se şterse, lăsând imediat să apară cifra 55.

Urmă o zdruncinătură puternică, în urma căreia tânărul aproape fu smuls de pe scaun.

— Owens! strigă el. Ce s-a întâmplat?

— Ne-am lovit de ceva? întrebă Duval.

Cu chiu, cu vai, Grant ajunse la scară şi reuşi să se caţere pe ea.

— Care-i necazul?

— Nu ştiu, gâfâi Owens, a cărui figură semăna cu o mască schimonosită din cauza efortului. Nava nu răspunde la comenzi…

Se auzi vocea încordată a lui Michaels:

— Căpitane Owens, corectează cursul! Ne apropiem de perete!

— Ştiu, gâfâi din nou Owens. Ne aflăm într-un fel de curent.

— Dă-i bătaie mai departe! zise Grant. Fă tot ce se poate!

Apoi, tânărul coborî câteva trepte şi, ţinându-şi spatele sprijinit de scară, pentru a rezista la zgâlţâielile navei, lansă o întrebare fără adresă precisă:

— De ce există un contracurent aici? Nu ne deplasăm de-a lungul curentului arterial?

— Ba da, răspunse Michaels, cu o figură ca de ceară. Nu poate exista nimic care să ne tragă într-o parte cu atâta forţă, arătă el spre peretele arterial, care se tot apropia. Trebuie să se fi defectat comenzile. Dacă lovim peretele şi producem o leziune, se va forma un cheag peste noi şi ne va fixa aici sau vom atrage atenţia globulelor albe.

— E imposibil să se întâmple aşa ceva într-un sistem închis, interveni Duval. Legile hidrodinamicii…

— Un sistem închis? exclamă Michaels, ridicând din

sprâncene, după care, cu un efort, se târî spre hărţile sale; într-un târziu, mormăi:

— Nu-s de nici un folos, am nevoie de mai multe detalii şi nu le pot obţine aici. Ai grijă, Owens, ţine-te departe de perete!

— Îmi dau silinţa, îi răspunse acesta. Dar e un curent împotriva căruia nu pot lupta!

— Nu încerca să lupţi direct, interveni Grant. Aşează submarinul pe direcţia potrivită şi mulţumeşte-te să păstrezi cursul paralel cu peretele!

Acum ajunseseră destul de aproape pentru a vedea fiecare detaliu al zidului. Fibrele de ţesut conjunctiv care serveau ca suport principal arătau ca nişte grinzi, aproape ca nişte arcade gotice, de culoare galbenă, strălucind din cauza unui strat subţire care le acoperea, strat alcătuit din ceva ce semăna a substanţă grasă.

Ele se încordau, ca şi cum întreaga structură s-ar fi întins, zăboveau aşa un moment, apoi se apropiau din nou. Suprafaţa dintre mănunchiuri se ondula atunci când grinzile se strângeau. Grant nu avu nevoie de lămuriri suplimentare pentru a şti că privea peretele arterial care pulsa în ritmul bătăilor inimii.

Nava se zgâlţâia din ce în ce mai puternic. Peretele era mai aproape şi începuse să arate zgrunţuros. Grinzile din ţesut conjunctiv se depărtaseră în unele locuri, de parcă ar fi fost supuse unui torent puternic vreme îndelungată şi ar fi început să se îndoaie sub presiune. Vibrau precum cablurile unui gigantic pod suspendat, apropiindu-se de hublou şi alunecând de-a lungul acestuia, răspândindu-şi culoarea galbenă, strălucitoare, în razele săltăreţe ale farurilor navei.

Apropierea următoarei grinzi o făcu pe Cora să ţipe de

groază.

— Fii atent la ce se petrece *afară,* Owens! strigă Michaels.

— Artera are leziuni, mormăi Duval.

Dar curentul ocoli contrafortul viu şi târî nava cu el, aruncând-o într-un vârtej înnebunitor, care-i împinse pe toţi grămadă, lipindu-i de peretele din stânga navei.

Grant, care se lovise rău la braţul stâng, o prinse pe Cora cu celălalt braţ şi o ajută să se menţină în picioare. Apoi privi în sus, încercând să scruteze peisajul prin lumina pâlpâitoare.

— Vârtej! strigă el. Retrageţi-vă pe scaune! Puneţi-vă centurile!

Particulele de afară, începând cu globulele roşii, au încremenit preţ de câteva clipe, de parcă ar fi fost prinse în acelaşi curent învârtejit, în timp ce peretele devenea o pată estompată, galbenă, fără detalii.

Duval şi Michaels se târâră spre scaune şi reuşiră să-şi prindă centurile.

— Deasupra e un fel de deschizătură! strigă Owens.

— Aşează-te pe scaun! o zori Grant pe Cora.

— Asta şi *încerc* să fac! gâfâi ea.

Disperat, incapabil să rămână în picioare din cauza balansului puternic al submarinului, Grant o împinse pe fată în scaun şi se întinse după centura ei.

Prea târziu! *Proteus* fusese prins în vârtej şi ridicat – acum se rotea cu forţă, aidoma unui carusel de bâlci.

Printr-un reflex, tânărul reuşi să se prindă de un stâlp, apoi se strădui s-o apuce pe Cora, care fusese aruncată la podea. Fata îşi încleştase degetele de braţul scaunului şi se ţinea zdravăn.

Grant ştia că rotirea aceea dementă avea să mai

dureze, de aceea se străduia disperat s-o ajungă pe Cora, dar nu reuşea. Scăpă stâlpul şi se ţinu de fată.

Duval se zbătea zadarnic în scaun – forţa centrifugă îl ţintuise acolo.

— Rezistă, domnişoară Peterson, o să încerc să te ajut! gemu el.

Făcând un efort teribil, chirurgul reuşi să-şi slăbească un pic centura, în timp ce Michaels îl privea neajutorat. Owens, prins cu treburi în cabina lui, rămăsese complet în afara scenei.

Ca o consecinţă a forţei centrifuge, picioarele Corei părăsiră podeaua.

— Nu pot..., ţipă fata.

Neavând de ales, Grant îi dădu drumul, apoi alunecă, dându-se de-a berbeleacul, agăţând cu piciorul baza unui scaun şi lovindu-se zdravăn. După aceea, reuşi să-şi fixeze şi mâna stângă, iar cu dreapta o apucă pe Cora de încheietură, exact când aceasta descleştase degetele de pe scaun.

Proteus se rotea şi mai repede, părând că se apleacă într-o parte. Grant nu mai putea să reziste în poziţia aceea încordată; piciorul îi alunecă de pe suportul scaunului. Braţul, învineţit şi dureros din cauza contactului anterior cu peretele, primi o lovitură suplimentară, ceea ce-l făcu pe tânăr să creadă că se rupsese. Cora se agăţă de umărul lui, ţinându-se de stofa uniformei cu o disperare vizibilă.

— Îşi dă seama cineva ce se întâmplă? izbuti tânărul să mormăie.

— O fistulă, răspunse Duval, în timp ce continua să se lupte cu centura. O fistulă arterio-venoasă.

Făcând un efort, Grant îşi înălţă capul şi se uită încă o dată prin hublou. Deasupra, peretele arterial ajunsese la

capăt. Sclipirea galbenă încetase. Se zărea o breşă înconjurată cu negru. Aceasta se întindea, în sus şi în jos, cât putea cuprinde cu privirea, iar globulele roşii şi alte obiecte dispăreau în ea. Chiar şi ocazionalele globule albe, atât de înfricoşătoare, erau supte imediat în gaură, de îndată ce apăreau.

— Doar câteva secunde…, gâfâi tânărul. Doar câteva, Cora!

Spunea asta mai degrabă pentru el, pentru braţul lui învineţit, dureros.

Cu o vibraţie finală, care aproape îl doborî pe Grant din cauza durerii pe care i-o pricinui, nava trecu prin deschizătură şi încetini, încetini, până când, pe neaşteptate, ajunse într-o zonă de calm.

Grant se destinse şi rămase întins pe spate, respirând cu greutate, încet, Cora reuşi să-şi tragă picioarele sub ea şi să se ridice.

Duval reuşi în sfârşit să se elibereze.

— Domnule Grant, cum te simţi? întrebă el, îngenunchind lângă tânăr.

Şi Cora se aplecă asupra lui, pipăindu-i uşor braţul, îndrăznind chiar să-l maseze. Grant se strâmbă de durere.

— Nu-l atinge!

— E rupt? întrebă Duval.

— Nu-mi dau seama.

Cu infinită grijă, el încercă să-şi îndoaie braţul. După aceea, îşi prinse bicepsul stâng în palma dreaptă şi-l strânse.

— Probabil că nu. Dar, oricum, vor trece săptămâni până voi fi în stare să-l folosesc ca lumea…

Şi Michaels se ridicase în picioare. Figura i se schimbase, devenise aproape de nerecunoscut din cauza

expresiei de uşurare pe care o reflecta.

— Am reuşit! Am reuşit! Suntem întregi! Cum e, Owens?

— În ordine, cred, răspunse căpitanul. Nu văd nici o lumină roşie pe panoul de comandă. *Proteus* a încasat mai mult decât fusese prevăzut, dar a rezistat.

Vocea lui reflecta o mândrie evidentă, atât din cauza talentului lui, cât şi a capacităţilor navei.

Cora rămăsese aplecată, cu un aer neajutorat, deasupra lui Grant.

— Sângerezi! exclamă ea şocată.

— Serios? se alarmă el. Unde?

— La coaste. Uniforma e pătată de sânge.

— Oh, asta! răsuflă el uşurat. Am avut nişte probleme în Cealaltă Parte. Totul se rezolvă, dacă înlocuiesc pansamentul. Nu-i nimic! Doar nişte sânge…

— Trebuie să te scoli, zise fata. Te rog, încearcă…

Cora îşi strecură un braţ sub umărul lui şi-l ridică, apoi îi desfăcu uniforma, cu o delicateţe ce dovedea experienţă.

— O să mă ocup eu de problema asta. Mai întâi, însă, vreau să-ţi mulţumesc. E un moment nepotrivit, dar îţi mulţumesc.

— Bine. În tot cazul, îţi voi fi recunoscător dacă vei mai face lucrul ăsta şi altă dată… Acum, mă ajuţi să mă aşez pe scaun?

Se împleticea, Cora ajutându-l dintr-o parte, iar Michaels din cealaltă. Duval, după ce aruncase o privire spre ei, se dusese spre hublou.

— Ce se mai întâmplă? întrebă Grant.

— O fistulă arterio-ven… în regulă, să spunem altfel. O legătură anormală între o arteră şi o venă mică. Se întâmplă uneori, în principiu ca urmare a unei traume fizice. Benes a avut parte de aşa ceva când s-a lovit în maşină,

presupun… Reprezintă o imperfecţiune, un fel de ineficienţă, dar în cazul de faţă nu-i ceva serios. E ceva microscopic. Un vârtej mărunt.

— Un vârtej mărunt? Ăsta?

— La scala noastră miniaturizată, reprezintă o vâltoare gigantică.

— Chestia asta nu apărea pe hărţile sistemului circulator, Michaels? întrebă Grant.

— Ar fi trebuit. Probabil că o voi găsi pe harta de pe navă, dacă voi reuşi s-o măresc suficient. Necazul e că am fost siliţi să facem analiza iniţială în trei ore, iar eu n-am observat fistula. N-am nici o scuză.

— Bine, bine… înseamnă că am pierdut câteva minute. Să pregătim o rută alternativă, iar Owens s-o ia pe acolo. Cât timp ne-a mai rămas, căpitane? întrebă tânărul, uitându-se automat la înregistrator care arăta 52.

— Cincizeci şi două de minute, îi confirmă Owens.

— Aşadar, avem suficient timp…

Michaels îl privi pe Grant cu sprâncenele ridicate.

— Nici vorbă de aşa ceva, Grant! N-ai înţeles ce s-a întâmplat? S-a zis cu noi! Am eşuat. Nu mai putem ajunge la cheag, nu-ţi dai seama? Trebuie să cerem să fim scoşi din trupul lui Benes.

— Vor trece zile întregi înainte ca nava să poată fi miniaturizată din nou! exclamă Cora îngrozită. Benes va muri!

— Nu avem altă soluţie. În momentul de faţă, ne aflăm în vena jugulară. Nu putem să ne întoarcem prin fistulă, pentru că nu suntem în stare să înfruntăm curentul, chiar dacă inima este în stadiul diastolic, între bătăi. Singura rută alternativă posibilă, cea în care am urma curentul venos, trece prin inimă, ceea ce ar însemna sinucidere curată.

— Eşti sigur? întrebă Grant, buimăcit.

— Michaels are dreptate, interveni Owens, cu voce răguşită. Misiunea a eşuat.

Capitolul 10: INIMA

În turnul de control se dezlănţuise iadul. Semnalul care indica nava îşi schimbase foarte puţin poziţia pe ecran, dar sistemul de coordonate fusese modificat în mod dramatic.

Auzind sunetul unui semnal de pe monitor, Carter şi Reid se întoarseră.

— Domnule, zise individul agitat care apăruse pe ecran, *Proteus* e în afara cursului. Semnalul a fost recepţionat în careul 23, nivelul B.

Reid se repezi la fereastra ce dădea către camera hărţilor. Nu putea zări nimic de la distanţă, cu excepţia capetelor plecate deasupra diagramelor, într-o concentrare evidentă.

Carter se făcu roşu la faţă:

— Nu-mi spune numerele astea de careuri! urlă el. Unde se află?

— În vena jugulară, domnule. Se îndreaptă spre vena cavă superioară.

— Într-o *venă*? exclamă Carter, propriile lui vene ieşind alarmant în evidenţă. Ce naiba caută într-o venă? *Reid!* tună el.

— Da, domnule, reacţionă colonelul cu promptitudine. Am auzit.

— Cum au nimerit într-o venă?

— Le-am ordonat celor ce se ocupă de hărţi să încerce să localizeze vreo fistulă arterio-venoasă. Asemenea fistule sunt rare, greu de găsit…

— Şi ce…

— Înseamnă legături directe între o arteră şi o venă mică. Sângele se scurge din arteră în venă şi…

— Nu ştiau că există?

— Evident că nu. Şi ceea ce e mai rău…

— Da?

— La scala lor, trecerea asta trebuie să fi fost destul de violentă. E posibil să nu fi supravieţuit.

Carter se întoarse către setul de monitoare şi apăsă butonul cel mai apropiat.

— Vreun mesaj nou de la *Proteus?*

— Nu, domnule, sosi imediat răspunsul.

— Atunci intră în legătură cu ei! Află ceva! Şi raportează-mi imediat!

Urmă o aşteptare chinuitoare, timp în care Carter îşi ţinu pieptul nemişcat pe durata a trei, patru respiraţii obişnuite. În cele din urmă, se stabili legătura.

— *Proteus* raportează, domnule.

— Mulţumesc Domnului pentru asta! murmură generalul. Transmite-mi mesajul!

— Au trecut printr-o fistulă arterio-venoasă, domnule. Nu se pot întoarce şi nu pot merge mai departe. Cer permisiunea să fie scoşi, domnule.

Carter izbi cu pumnul în masă.

— Nu!

— Dar, domnule general, au dreptate! îndrăzni Reid.

Generalul privi spre înregistratorul de timp. Arăta 51.

— Mai au cincizeci şi unu de minute, rosti el, în vreme ce-şi simţea buzele tremurând, şi vor rămâne acolo cincizeci şi unu de minute! Când chestia aia va arăta zero, îi vom scoate. Nu accept să iasă nici măcar cu un singur minut înainte, cu excepţia cazului în care misiunea a fost îndeplinită!

— Dar nu există nici o speranţă! Dumnezeu ştie în ce hal e nava lor! O să omorâm cinci oameni!

— Poate. Dar e riscul pe care şi l-au asumat. Să fie clar că nu vom renunţa cât timp există cea mai mică şansă de succes!

Ochii lui Reid erau reci, iar mustaţa zburlită.

— Domnule general, vă gândiţi numai la dosarul *dumneavoastră!* Dacă vor muri, voi depune mărturie că i-aţi ţinut acolo depăşind orice limită rezonabilă!

— Îmi asum şi riscul acesta, spuse Carter cu un aer mohorât. Acum explică-mi – doar conduci secţia medicală – de ce nu se pot mişca.

— Nu se pot întoarce prin fistulă din cauza curentului. Din punct de vedere fizic, acest lucru e imposibil, indiferent de ordinele pe care le veţi da. Nivelul presiunii sângelui nu-i la dispoziţia armatei!

— De ce nu pot găsi altă rută?

— Din această poziţie, toate drumurile ce duc către cheag trec prin inimă. Vârtejurile din strâmtorile inimii îi vor zdrobi într-o clipă – ca atare, nu ne putem asuma acest risc.

— Noi…

— Noi *nu putem,* Carter! Nu din cauză că le punem vieţile în pericol, deşi şi asta ar reprezenta un motiv suficient. Dacă nava va fi strivită, făcută bucăţi, nu vom putea s-o extragem în totalitate, iar mai târziu fragmentele se vor deminiaturiza şi-l vor ucide pe Benes. Dacă scoatem oamenii acum, putem încerca să-l operăm pe Benes din exterior.

— O operaţie fără speranţă.

— Nu în asemenea măsură ca situaţia actuală.

Carter se gândi un moment, apoi rosti calm:

— Colonele Reid, spune-mi, cât timp putem opri inima lui Benes fără să-l ucidem?

Reid se uită la el, nedumerit.

— Nu prea mult…

— Ştiu. Ţi-am cerut durata exactă.

— Ei bine, dat fiind faptul că se află în comă şi în stare hipotermică, dar ţinând seama şi de starea precară a creierului său, aş spune că nu mai mult de şaizeci de secunde. Vreau să spun, în timp real.

— *Proteus* poate străbate inima în mai puţin de şaizeci de secunde?

— Nu ştiu.

— Trebuie să încerce. După ce eliminăm imposibilul, ceea ce rămâne trebuie încercat, oricât de redusă ar fi speranţa. Care-s problemele pe care le implică oprirea inimii?

— Nici una. Ea poate fi oprită cu un simplu pumnal, ca să-l citez pe Hamlet. Mai greu e s-o pornim din nou.

— Asta, dragă colonele, va fi o problemă de care vei răspunde personal, spuse Carter. Pierdem timpul, adăugă el, uitându-se la înregistrator. Să-i dăm drumul. Puneţi oamenii din sectorul inimă la lucru, iar eu o să-i instruiesc pe cei de pe *Proteus.*

*

În submarin fuseseră aprinse luminile. Michaels, Duval şi Cora, care avea părul răvăşit, se strânseseră în jurul lui Grant.

— Asta e, zise tânărul. Vor opri inima lui Benes printr-un şoc electric, în momentul în care ne vom apropia, şi o vor porni după ce vom ieşi din ea.

— O vor porni din nou! izbucni Michaels. Sunt nebuni? în starea în care se află, Benes nu va putea rezista!

— Presupun că au ajuns la concluzia că-i singura

posibilitate pentru a duce misiunea la bun sfârşit.

— Dacă asta-i singura şansă, atunci au dat greş.

— Am experienţă în operaţii pe cord deschis, Michaels, interveni Duval. E posibil. Inima este mai rezistentă decât ne închipuim. Owens, cât timp ne va lua ca să traversăm inima?

Owens se uită la ei de sus, din cabină.

— Tocmai asta calculam, Duval. Dacă nu avem nici o întârziere, putem trece într-un interval cuprins între cincizeci şi cinci de secunde şi cincizeci şi şapte de secunde.

Duval ridică din umeri:

— Deci avem trei secunde în plus.

— Mai bine să nu ne bizuim pe ele, spuse Grant.

— Curentul ne îndreaptă spre inimă, chiar în momentul acesta, continuă căpitanul Owens. Voi porni motoarele. Oricum, trebuie să le testez. Au fost zgâlţâite zdravăn.

O pulsaţie surdă se declanşă undeva, la pupa, iar senzaţia de deplasare pe direcţia înainte depăşi tremurul slab, dezordonat, al mişcării browniene.

— Stingeţi luminile, spuse Owens, şi relaxaţi-vă cât timp voi dirija submarinul.

După ce interiorul submarinului se cufundă în întuneric, se îndreptară cu toţii spre hublouri, chiar şi Michaels.

Lumea din jurul lor se schimbase complet. Fireşte, era tot sânge, conţinând tot felul de fragmente, agregate moleculare, trombocite, globule roşii, dar diferenţa… diferenţa…

Se aflau acum în vena cavă superioară, principala venă care venea dinspre cap şi gât. Globulele roşii fuseseră stoarse de oxigen şi conţineau doar hemoglobină, nu oxihemoglobină, acel compus de-un roşu strălucitor dat de

combinaţia dintre hemoglobină şi oxigen.

Hemoglobina era colorată într-un purpuriu albăstrui, iar în reflectarea dezordonată a undelor luminoase miniaturizate provenind de la farurile navei fiecare globulă sclipea în fulgerări de albastru şi verde, cu întrepătrunderi frecvente de purpuriu. În jur, totul căpătase nuanţa acestor corpusculi dezoxigenaţi.

Trombocitele alunecau prin umbră, iar nava trecu de două ori – din fericire, la distanţă sigură – pe lângă înfoierea gigantică a globulelor albe, care aveau acum culoarea crem, cu o nuanţă verzuie.

Grant privi din nou profilul Corei. Chipul fetei trăda, ca şi mai înainte, o adoraţie pioasă, părând mult mai misterios în albastrul umbros. Era regina de gheaţă a unei regiuni polare luminate de o aureolă boreală albastră-verde, fantază Grant, simţindu-şi dintr-o dată sufletul trist şi plin de dor.

— Magnific! murmură Duval.

Dar chirurgul nu se uita la Cora.

— Eşti gata, Owens? întrebă Michaels. Te voi ghida prin inimă.

Imediat, profesorul se duse la hărţile sale şi aprinse o veioză mică, ce avu darul de a diminua albastrul mohorât care umpluse *Proteus* de mister.

— Owens, strigă el, harta inimii A-2! Ne apropiem de atriul drept. O ai?

— Da.

— Suntem deja în inimă? întrebă Grant.

— Lămureşte-te singur, îi răspunse morocănos Michaels. Nu privi. Ascultă.

O linişte totală se aşternu în interiorul navei.

Puteau auzi inima. Aducea cu un bubuit de artilerie

îndepărtat. O vibraţie ritmică a podelei navei, înceată, dar devenind treptat mai puternică. Un zgomot înfundat, urmat de altul şi mai înfundat. O pauză, apoi zgomotul se repeta, mai puternic, tot mai puternic…

— Inima! strigă Cora.

— E adevărat, recunoscu Michaels, numai că ritmul ei e mult încetinit…

— Şi n-o auzim cum se cuvine, mormăi nemulţumit Duval. Undele sonore sunt prea imense pentru a ne afecta urechile. Ele produc vibraţii secundare în navă, dar nu-i acelaşi lucru. Într-o explorare adevărată a trupului…

— Asta se va întâmpla cândva, în viitor, doctore, zise Michaels.

— Sună ca nişte tunuri, spuse Grant.

— Da, ca un foc de baraj. Două miliarde de bătăi de inimă în şaptezeci de ani. Poate chiar mai multe.

— Şi fiecare bătaie, adăugă Duval, reprezintă o barieră măruntă care ne desparte de veşnicie, dându-ne timp să ne împăcăm cu…

— În particular, îl întrerupse Michaels, aceste bătăi ne pot trimite direct în veşnicie, fără să ne lase nici un pic de timp. Tăceţi cu toţii! Eşti gata, Owens?

— Sunt. Adică mă aflu la pupitrul de comandă şi am harta în faţă. Dar oare cum o să-mi găsesc drumul?

— Nu poţi să te rătăceşti, chiar dacă ai vrea. Acum ne aflăm în vena cavă superioară, în punctul de joncţiune cu cea inferioară. Ai găsit?

— Da.

— Bine. În câteva secunde, vom intra în atriul drept, prima încăpere a inimii – şi ar fi bine să oprească inima până atunci. Grant, semnalizează prin radio poziţia noastră!

Pentru moment, tânărul se lăsase furat de fascinantele

imagini de afară. Vena cavă era cea mai mare venă din trup, care primea în partea finală a tubului său, tot sângele din corp, cu excepţia celui din plămâni, în momentul când îl slobozea în atriu, devenea o cameră uriaşă, rezonantă, iar pereţii ei nu se mai zăreau, astfel încât *Proteus* lăsa impresia că se afla într-un infinit ocean de întuneric. Inima se auzea acum ca o izbitură lentă, îngrozitoare, iar la fiecare bufnitură nava părea că se ridică şi tremură.

Auzind ordinul lui Michaels, Grant ieşi din reverie şi se întoarse la emiţătorul radio.

— Valvula tricuspidă deasupra! strigă Owens.

Ceilalţi se uitară în sus. La capătul unui coridor lung, foarte lung, zăriră valvula: trei fâşii late, roşii, sclipitoare, separându-se, agitându-se să se deschidă, pe măsură ce se îndepărtau de navă. Apăru un orificiu ce se tot mărea, în timp ce cuspidele valvulei fluturau, fiecare îndepărtându-se spre partea ei. Chiar în spate, se afla ventriculul drept, una dintre cele două camere principale.

Curentul sangvin pătrundea în cavitate ca şi cum ar fi fost atras de o absorbţie puternică. *Proteus* se mişca odată cu el, iar deschizătura se apropia, mărindu-se cu o viteză uluitoare. Totuşi, înaintarea era lină, iar submarinul călătorea zguduindu-se foarte puţin.

Apoi se auzi bubuitul tunător al ventriculilor, camerele principale, musculoase, ale inimii, care se contractau în sistolă. Marginile valvulei tricuspide se umflară, întinzându-se către navă, apropiindu-se apoi încet, cu un contact zgomotos, lipicios, care închise zidul din spate într-o încreţitură lungă, verticală, ce se despărţea în două, în partea de sus.

Dincolo de valvula închisă se afla ventriculul drept. Când acesta se contracta, sângele nu putea trece înapoi în

atriu, fiind împins în şi prin artera pulmonară.

Grant strigă, acoperind bubuitul reverberat:

— Încă o bătaie a inimii şi o vor opri, aşa m-au anunţat!

— Ar fi bine să se ţină de cuvânt, zise Michaels, altfel va fi şi ultima noastră bătaie de inimă. Du-ne prin ea cu viteză maximă, Owens, de îndată ce se deschide valvula!

În treacăt, Grant remarcă un mic amănunt: pe figura profesorului se citea o hotărâre fermă. Teama îi dispăruse fără urmă.

*

Senzorii radioactivi, care iniţial fuseseră dispuşi în jurul capului şi gâtului lui Benes, se îngrămădiseră acum pe pieptul său, într-o zonă de pe care se înlăturase pătura termică.

Harta sistemului circulator de pe perete se extinsese la regiunea inimii, prezentând numai o parte a acesteia, şi anume atriul drept. Semnalul luminos care marca poziţia submarinului se deplasase lent în jos, din vena cavă în atriul uşor musculos, care se dilatase atunci când *Proteus* intrase, apoi se contractase.

Printr-un salt, nava trecu de-a lungul atriului, către valvula tricuspidă, care se închise chiar în urma ei. Pe un osciloscop, fiecare bătaie a inimii era tradusă într-un fascicul electronic vălurit, care era urmărit îndeaproape.

Aparatul pentru electroşoc fusese pregătit, iar electrozii atârnau deasupra pieptului lui Benes.

Începu bătaia de inimă finală. Fasciculul electronic de pe osciloscop începu să urce. Ventriculul stâng se relaxase, pentru a primi altă cantitate de sânge. În acel moment, valvula tricuspidă se deschisese.

— Acum! strigă tehnicianul de la aparatele de supraveghere.

Cei doi electrozi coborâră pe piept. Acul unui cadran de pe consola ce urmărea evoluţia inimii sări imediat în zona roşie, iar o sonerie începu imediat să ţârâie. Cineva o deconectă de îndată. Imaginea de pe osciloscop se aplatiză.

Mesajul fu transmis către turnul de control în întreaga lui simplitate finală:

— Bătăile inimii s-au oprit.

Cu o figură sumbră, Carter porni cronometrul pe care-l ţinea în mână, iar secundele începură să se prelingă cu o viteză insuportabilă.

*

Cinci perechi de ochi priveau în direcţia valvulei tricuspide. Mâna lui Owens era pregătită să declanşeze accelerarea. Ventriculul se relaxa, iar valvula semilunară de la capătul arterei pulmonare, aflată undeva, în faţă, se închidea. Sângele nu putea să se întoarcă în ventricul din arteră – valvula făcea imposibil acest lucru. Sunetul închiderii umplu aerul cu o vibraţie insuportabilă.

Pe măsură ce ventriculul continua să se relaxeze, sângele trebuia să intre din cealaltă direcţie – din atriul drept. Valvula tricuspidă, situată în partea opusă, începu să se deschidă.

Crăpătura din faţă prinse să se lărgească, formând un soi de trecătoare suficient de largă.

— Acum! strigă Michaels. Acum! Acum!

Cuvintele lui fură acoperite de bătaia inimii şi de zgomotul motoarelor. *Proteus* se năpusti înainte, prin deschizătură, în ventricul. În câteva secunde, ventriculul

acela avea să se contracte, iar în vârtejul furios care ar fi urmat, nava ar fi fost zdrobită ca o cutie de chibrituri, şi toţi ar fi murit. Iar după trei sferturi de oră ar fi murit şi Benes.

Grant îşi ţinu răsuflarea. Bătaia diastolică se stinse încet, apoi… nimic!

Urmă o linişte deplină.

— Lăsaţi-mă să văd! strigă Duval.

Chirurgul se urcă pe scară şi-şi vârî capul în cabina de sub cupolă, singurul loc din navă de unde se putea observa peisajul înconjurător, fără restricţii.

— Inima s-a oprit! exclamă el. Veniţi să vedeţi!

Cora îi luă locul, apoi Grant.

Valvula tricuspidă stătea pe jumătate deschisă, nemişcată. Pe suprafaţa ei interioară se aflau nişte fibre gigantice, care o legau de suprafaţa interioară a ventriculului – acestea trăgeau marginile valvulei înapoi, când ventriculul se relaxa, sau o ţineau închisă strâns, când contracţia ventriculului apropia marginile, împiedicându-le să se desfacă.

— Arhitectura e minunată, spuse Duval. Din această poziţie, ar fi magnific să vezi această valvulă închizându-se şi rămânând astfel, graţie stratului viu, proiectat să-şi facă treaba cu o combinaţie de delicateţe şi putere, pe care omul însuşi, cu toată ştiinţa lui, n-o poate copia.

— Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, domnule doctor, ar fi ultimul lucru pe care l-aţi vedea, rânji Michaels. Bagă viteză maximă, Owens, şi coteşte spre stânga, spre valvula semilunară! Avem treizeci de secunde la dispoziţie ca să ieşim din capcana asta!

Dacă era o capcană – şi nu existau dubii în această privinţă – era una de-o frumuseţe sumbră. Pereţii erau împânziţi cu fibre puternice, prevăzute cu rădăcini fixate de

zidurile îndepărtate. Temerarii călători aveau impresia că vedeau de la distanţă o pădure gigantică de copaci noduroşi, fără frunze, răsuciţi, despicaţi, cu forme complexe, care întăreau şi sprijineau cel mai vital muşchi al trupului omenesc.

Acest muşchi, inima, era o pompă dublă care trebuia să funcţioneze încă dinainte de naştere până în momentul anterior morţii, iar acest lucru trebuia să se petreacă într-un ritm neîntrerupt, cu aceeaşi putere, indiferent de condiţii. Inima nici unui alt mamifer nu bate mai mult de un miliard de ori, chiar dacă respectiva vieţuitoare moare la vârsta cea mai înaintată. În schimb, după un miliard de bătăi de inimă, fiinţa omenească se află doar între două vârste, forţele sale fiind la apogeu. Destui bărbaţi şi femei trăiseră suficient pentru a depăşi trei miliarde de bătăi.

Se auzi vocea lui Owens, trădând o oarecare disperare:

— Nu ne-au mai rămas decât nouăsprezece secunde ca să ieşim, domnule doctor Michaels! Nu văd încă valvula!

— Mergi mai departe, fir-ar să fie! Eşti pe direcţia bună. Ar trebui să fie deschisă!

— Iat-o! interveni Grant, cu încordare în glas. Pata aceea neagră!

Michaels îşi ridică privirea de pe hartă.

— Da, ea e. Şi e deschisă parţial. Suficient pentru noi. Bătaia sistolică era pe punctul de a începe, când inima a fost oprită. Acum legaţi-vă strâns centurile. Ne vom strecura prin deschizătură, dar nu uitaţi că inima îşi va relua bătăile imediat după aceea, iar când va începe…

— Dacă va începe…, murmură Owens.

— Când va începe, repetă Michaels, se va porni un şuvoi teribil de sânge. Ar fi bine să ne aflăm cât mai departe de el.

Cu o disperare plină de hotărâre, Owens strecură nava prin deschizătura îngustă care se afla în centrul încreţiturii în formă de semilună (de aici venea numele valvulei).

*

În sala de operaţii, se lucra într-o tăcere încordată. Echipa de chirurgi, aplecată asupra lui Benes, era la fel de nemişcată ca şi el. Trupul rece al savantului şi inima lui oprită impuseseră o atmosferă de moarte în toată încăperea. Doar senzorii ce vibrau neodihniţi dădeau senzaţia de viaţă.

— În momentul acesta, sunt în siguranţă, spuse Reid, aflat în camera de comandă, alături de Carter. Au trecut prin tricuspidă şi urmează un traseu curb, către valvula semilunară. Se vede mişcarea clară, dirijată.

— Da, mormăi generalul, fixându-şi cronometrul cu o încordare chinuitoare. Au rămas douăzeci şi patru de secunde.

— Aproape au ieşit…

— Cincisprezece secunde, continuă celălalt, inexorabil.

Tehnicienii de la aparatul de electroşoc se aşezară la locurile lor.

— Se îndreaptă către valvula semilunară…

— Şase secunde. Cinci. Patru…

— Au ieşit.

În clipa aceea, se declanşă un semnal de alarmă, ameninţător ca moartea.

— Porniţi din nou bătăile inimii! răsună comanda în difuzoare, iar butonul roşu fu apăsat.

Un generator de impulsuri intră în acţiune, iar un talaz ritmic de energie îşi făcu apariţia pe un ecran, sub forma

unei unde pulsatorii de lumină.

Osciloscopul care înregistra bătăile inimii nu indică nimic. Impulsurile generatorului fură intensificate, în timp ce tehnicienii le urmăreau, încordaţi.

— *Trebuie* să pornească! mârâi Carter, şi trupul său prinse să se zgâlţâie, ca şi cum ar fi fost supus şi el electroşocurilor.

*

Proteus intră în deschizătură, care arăta ca o pereche de buze abia dezlipite, curbate într-un zâmbet gigantic. Se frecă de membranele aspre de deasupra şi de dedesubt, se dădu înapoi o clipă, în timp ce motoarele urlau, mărindu-şi turaţia, într-o încercare zadarnică de a elibera nava din strânsoare – apoi alunecă mai departe.

— Am ieşit din ventricul, spuse Michaels, frecându-şi fruntea şi privindu-şi palma umedă. Ne aflăm în artera pulmonară. Continuă cursul cu viteza maximă, căpitane! Inima va începe să bată în trei secunde.

Owens se uită înapoi. Doar el putea face acest lucru – ceilalţi, fiind legaţi de scaunele lor, aveau posibilitatea să privească doar în faţă.

Valvula semilunară rămăsese în urmă, cu fibrele trăgând de punctele de fixare din straturile de ţesut încordat. Odată cu creşterea distanţei, ea deveni mai mică.

— Inima n-a început să bată, spuse Owens. N-a… Staţi! Gata!

Cele două margini ale valvulei se relaxau, suporţii fibroşi se dădeau înapoi, rădăcinile lor încordate zbârcindu-se, fleşcăindu-se.

Deschizătura se lărgea, potopul de sânge era pe

aproape, fiind precedat de bubuitul titanic al sistolei.

Valul uriaş de sânge ajunse submarinul din urmă şi-l aruncă înainte cu o viteză nebunească.

Capitolul 11: VASELE CAPILARE

Prima bătaie de inimă întrerupse vraja din turnul de control. Carter îşi ridică ambele mâini şi le uni, într-o invocare mută a divinităţii.

— Am reuşit! Au trecut!

Reid dădu din cap.

— Aţi câştigat de data asta, domnule general. Eu n-aş fi avut curajul de a ordona trecerea prin inimă.

Ochii lui Carter erau roşii.

— N-am avut curajul să nu ordon traversarea inimii. Dacă pot rezista în curentul arterial… Luaţi legătura cu *Proteus* de îndată ce se micşorează viteza! strigă el către operatorul radio.

— S-au întors în sistemul arterial, zise Reid, dar nu se îndreaptă spre creier. Injectarea iniţială a fost în sistemul circulator, într-o arteră principală care ducea de la ventriculul stâng la creier. Artera pulmonară porneşte din ventriculul drept şi se îndreaptă spre plămâni.

— Ştiu, asta înseamnă o întârziere, murmură Carter. Dar mai avem destul timp, adăugă el, arătând spre înregistratorul care indica 48.

— În regulă. În acest caz, ar fi bine să propunem concentrarea atenţiei asupra organelor respiratorii.

Reid făcu schimbarea de rigoare, iar pe ecranul monitorului apăru echipa ce supraveghea respiraţia.

— Care-i ritmul respirator?

— A revenit la şase pe minut, domnule colonel. Nu cred că-l putem mări.

— Nu e nevoie să-l măriţi. Păstraţi-l constant. Trebuie să avem grijă de navă. Va ajunge imediat în sectorul vostru.

— Mesaj de pe *Proteus,* domnule general, anunţă altă voce. TOTUL E ÎN ORDINE. Există şi o continuare. Vreţi să v-o citesc?

— Bineînţeles că vreau să mi-o citeşti! mârâi Carter.

— Am înţeles, domnule. Spune: AŞ DORI SĂ FIŢI VOI AICI ŞI EU ÎN LOCUL VOSTRU…

— Bine. Comunică-i lui Grant că aş fi vrut din tot sufletul să… Nu, nu-i comunica nimic. Las-o baltă!

*

Sfârşitul bătăii de inimă adusese împingerea înainte la o viteză rezonabilă. *Proteus* se mişca din nou liniştit, suficient de liniştit pentru a permite simţirea mişcării browniene blânde, aleatorii.

Grant gustă din plin această senzaţie, ce nu apărea decât în momentele de calm. Tânjea după aceste momente.

Îşi desfăcuseră din nou centurile. Tânărul se instalase lângă hublou, examinând imaginea de afară, în esenţă identică aceleia din vena jugulară. Aceleaşi globule albastre-verzi-violet dominau scena. Pereţii îndepărtaţi erau mai ondulaţi, cu fibrele în direcţia de mişcare.

Trecură pe lângă o deschizătură.

— Nu-i asta, zise Michaels, studiindu-şi hărţile. Poţi urmări semnele mele, Owens?

— Da, domnule doctor.

— Bine. Numără cotiturile pe care le însemn, iar după aceea o iei la dreapta. E clar?

Grant privea subdiviziunile arterei apărând la intervale tot mai scurte, ramificându-se la stânga şi la dreapta, deasupra şi dedesubt, în timp ce canalul de-a lungul căruia

înaintau devenea tot mai strâmt, pereţii apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Nu mi-ar plăcea să mă rătăcesc pe o asemenea şosea, zise el gânditor.

— Nu te poţi rătăci, spuse Duval. Toate drumurile din partea asta a trupului duc spre plămâni.

Vocea lui Michaels continua să se audă, într-un ritm monoton:

— Sus şi la dreapta, Owens. Drept înainte şi a patra la stânga.

— Sper să nu mai existe fistule arterio-venoase! mârâi Grant.

Michaels ridică din umeri – era prea absorbit de treabă pentru a avea timp de discuţii.

— Nu cred, interveni Duval. A trece, absolut din întâmplare, prin două fistule, la intervale scurte de timp, ar implica un grad de probabilitate cam mare. De altfel, ne apropiem de vasele capilare.

Viteza curentului sangvin se redusese drastic. La fel şi cea a lui *Proteus.*

— Vasele de sânge se strâmtează, doctore Michaels, zise Owens.

— Aşa e normal. Capilarele sunt cele mai subţiri vase, având aproape dimensiuni microscopice. Înaintează fără teamă Owens!

La lumina farurilor, cei cinci exploratori puteau vedea că pereţii îşi pierduseră cutele şi pliurile, devenind netezi. Nuanţa lor galbenă se preschimbase în crem, apoi se şterse complet.

Pătrunseseră într-o zonă clară de mozaic, împărţită în poligoane curbate, fiecare având o porţiune uşor îngroşată aproape de centru.

— Ce frumos! exclamă Cora. Poţi vedea celulele individuale ale peretelui capilar! Priveşte, Grant! îl îndemnă ea, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus brusc aminte, întrebă: Ce-ţi face pieptul?

— E în regulă. Bandajul pe care mi l-ai făcut, Cora, e foarte bun. Ne putem considera destul de prieteni ca să-ţi spun pe nume?

— Presupun că ar fi o dovadă de nerecunoştinţă din partea mea să mă opun.

— Şi ar fi fără folos.

— Braţul ce-ţi face?

Grant îl atinse cu grijă.

— Doare groaznic.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară rău. Nu uita însă că, atunci când va veni momentul, va trebui să fii foarte, foarte amabilă.

Buzele fetei se subţiară un pic, iar tânărul se grăbi să adauge:

— Ăsta-i felul meu amărât de a-mi manifesta buna dispoziţie. Cum te simţi *tu?*

— Aproape normal. Coastele mă dor un pic, dar nu prea tare. Şi nu m-am supărat. Dar, Grant, ascultă…

— Când vorbeşti, te ascult.

— Bandajul nu reprezintă un medicament ultramodern, şi nici un leac universal. Ai făcut ceva pentru a evita vreo infecţie?

— Am dat cu nişte tinctură de iod.

— O să te duci să te vadă un doctor, după ce ieşim?

— La Duval?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc…

— În regulă, o să mă duc! făgădui Grant.

Punând capăt acestei discuţii, tânărul se întoarse din

nou spre imaginea mozaicului celular. *Proteus* se târa, strecurându-se prin vasul capilar. La lumina farurilor, se distingeau forme vagi în spatele celulelor.

— Peretele pare a fi transparent…

— Nimic surprinzător! zise Duval. Aceşti pereţi au o grosime mai mică decât a mia parte dintr-un milimetru. Şi sunt poroşi. Viaţa depinde de substanţele ce trec prin ei şi prin cei ai alveolelor, care-s la fel de subţiri.

— Ai cui?

Timp de câteva clipe, tânărul aşteptă în zadar răspunsul. Chirurgul părea mai interesat de ceea ce vedea, decât de întrebarea lui. Cora se grăbi să intervină.

— Aerul intră prin trahee. Aceasta se ramifică, aidoma vaselor sangvine, în tuburi tot mai mici, până când, în cele din urmă, ajung la nişte camere microscopice din adâncul plămânilor, unde aerul ce pătrunde acolo este separat de interiorul trupului doar printr-o membrană subţire. O membrană asemănătoare celei din vasele capilare. Aceste camere se numesc alveole. În plămâni, există vreo şase sute de milioane…

— Complicat mecanism!

— Mai degrabă magnific! Oxigenul trece prin membrana alveolară şi prin cea a capilarelor, ajunge în circuitul sangvin şi, înainte de a apuca să iasă, globulele roşii îl prind. În acelaşi timp, bioxidul de carbon trece în cealaltă direcţie, din sânge în plămâni. Doctorul Duval vrea să vadă ce se întâmplă. De aceea nu ţi-a răspuns.

— Nu-i nevoie de nici o scuză. Ştiu ce înseamnă să fii absorbit de ceva! rânji Grant. Mi-e teamă însă că pe mine mă atrag alte lucruri decât pe doctorul Duval.

Cora arăta stânjenită. Până să-i răspundă, răsună strigătul lui Owens:

— Drept în faţă! Priviţi ce vine!

Toţi îşi îndreptară privirile în direcţia indicată. O globulă verde-albastră se târa înaintea lor, frecându-şi uşor marginile de peretele vasului capilar. Un val gălbui îşi făcu apariţia în jurul ei şi pătrunse înăuntru, până când culoarea întunecată dispăru.

Alte globule verzi-albastre, care trecură pe lângă ei, îşi schimbară culoarea la fel. Farurile dezvăluiau doar nuanţa galbenă din faţă, iar această culoare se transforma, în depărtare, într-un roşu portocaliu.

— Vezi, zise Cora, emoţionată, pe măsură ce captează oxigen, hemoglobina se transformă în oxihemoglobină, iar sângele devine roşu. Acesta va fi dus spre ventriculul stâng, şi astfel sângele bogat în oxigen va fi pompat în tot corpul.

— Vrei să spui că trebuie să trecem din nou prin inimă? întrebă Grant, brusc îngrijorat.

— Nu, răspunse fata. De vreme ce ne aflăm în sistemul de vase capilare, putem s-o luăm pe scurtătură.

Totuşi, cuvintele ei nu sunau prea sigur…

— Uitaţi-vă la această minune! exclamă Duval. Uitaţi-vă la minunea dăruită de Dumnezeu!

— E doar un schimb de gaze, mormăi încăpăţânat Michaels. Un proces obţinut graţie forţelor întâmplătoare ale evoluţiei, într-o perioadă de două miliarde de ani…

— Susţii că-i accidental acest proces minunat, ajustat la perfecţie până la ultimele amănunte, cu o siguranţă plină de înţelepciune? Că-i doar o coliziune întâmplătoare de atomi?

— Exact asta vreau să spun!

În acest moment, cei doi medici, care se măsurau din priviri cu vădite intenţii războinice, se uitară în sus, auzind sunetul pătrunzător al unei sonerii.

— Ce naiba…! exclamă Owens.

Căpitanul apăsă disperat pe un buton, dar acul indicator al unui aparat se îndrepta cu rapiditate spre o linie roşie, orizontală.

— Grant! strigă el, după ce opri soneria.

— Da?

— Ceva nu merge! Verifică, te rog, pe schema de colo!

Grant se îndreptă în direcţia arătată de degetul căpitanului, mişcându-se repede, cu fata pe urmele sale.

— Există un ac în zona roşie, sub care scrie: REZERVORUL STÂNG. Se pare că rezervorul din stânga pierde presiune.

Owens gemu şi se uită în spate.

— Şi încă în ce hal! se văită el. Injectăm aer în sângele lui Benes! Grant, vino iute aici!

Desfăcându-şi rapid centura, căpitanul se năpusti pe scară, intersectându-se cu Grant, care urca.

Cora se apropiase de hubloul mic din spate şi privea trena lăsată de *Proteus.*

— Bulele de aer, dacă ajung în circuitul sangvin, pot fi fatale, zise ea.

— Nu cele de felul ăsta, replică Duval. La dimensiunile noastre miniaturizate, producem bule prea mici pentru a face vreun rău. Iar când se vor deminiaturiza, vor fi atât de împrăştiate, încât nici atunci nu vor provoca pagube.

— Nu vă mai gândiţi la pericolul care-l ameninţă pe Benes, zise posomorât Michaels. *Noi* avem nevoie de aer!

Owens îi strigă lui Grant, care se aşezase în faţa comenzilor:

— Lasă totul aşa cum e! Fii cu ochii în patru să nu se aprindă vreun semnal de avarie!

Apoi, în timp ce trecea pe lângă Michaels, îi aruncă şi

acestuia câteva vorbe:

— Trebuie să se fi înţepenit vreun ventil! Nu-mi pot imagina altă cauză…

Owens se duse în partea din spate a navei şi desfăcu un panou, trăgând de el cu un instrument pe care-l scosese din buzunarul uniformei.

Labirintul de fire şi piese pe care-l scoase la vedere era înspăimântător prin complexitatea lui.

Degetele sale îndemânatice pipăiră cu viteză printre componente, testând şi eliminând unele dintre ele cu o uşurinţă şi o siguranţă pe care nu le putea avea decât proiectantul submarinului. În continuare, căpitanul apăsă un comutator, îl demontă iute, apoi îl montă la loc, după care se duse în faţă, pentru a se uita la dispozitivul auxiliar de comandă, de sub hubloul de la prova navei.

— Trebuie să fie o defecţiune în exterior, spuse el. E posibil să se fi produs atunci când ne-am strecurat în artera pulmonară, sau când ne-a lovit valul de sânge arterial.

— Ventilul e utilizabil? întrebă Michaels.

— Da. A fost dereglat un pic, iar ceva l-a făcut să se deschidă abia acum. Poate una dintre loviturile mişcării browniene… Acum l-am reglat şi presupun că nu vom avea alte neplăceri, exceptând cazul în care…

— Ce fel de caz? întrebă Grant.

— Mi-e teamă să nu fi fost deschis complet. În acest caz, nu vom avea destul aer pentru a ne termina călătoria. Dacă ar fi fost un submarin obişnuit, aş fi spus că trebuie să urcăm la suprafaţă, ca să ne completăm provizia de aer.

— Şi ce vom face? întrebă Cora.

— Vom ieşi la suprafaţă. E singura soluţie. Vom cere să fim scoşi chiar acum, sau nava va deveni de nemanevrat peste zece minute. Iar peste încă cinci, ne vom sufoca…

Spunând acestea, Owens se îndreptă spre scară, cu un pas hotărât.

— Îmi reiau locul, Grant! adăugă el. Du-te la emiţător şi transmite-le ştirea!

— Aşteaptă, îl întrerupse tânărul. Nu avem nici o rezervă de aer?

— Asta a fost singura şi s-a dus. De fapt, când aerul se va deminiaturiza, va avea un volum mai mare decât Benes şi, în consecinţă, îl va ucide.

— Nu, nu-l va ucide, interveni Michaels. Moleculele miniaturizate vor trece prin ţesuturi şi vor ieşi din corp. Foarte puţine vor rămâne înăuntru, în momentul deminiaturizării. Totuşi, mă tem că Owens are dreptate. Nu putem continua călătoria.

— *Aşteaptă*! repetă Grant. De ce nu putem ieşi la suprafaţă?

— Doar ţi-am spus…, începu Owens, nerăbdător.

— Nu mă refeream la extragerea din trup, ci la o altfel de ieşire. Aici. Chiar aici. Vedem cum globulele roşii înhaţă oxigenul chiar în faţa ochilor noştri. Nu putem face acelaşi lucru? Există doar două membrane subţiri între noi şi un ocean de aer. Să ajungem la el!

— Grant are dreptate, zise Cora.

— Nu, n-are, o contrazise Owens. Ce crezi că suntem? Am fost miniaturizaţi, avem plămânii de dimensiunile unui fragment dintr-o bacterie. Aerul din cealaltă parte a membranei este neminiaturizat. Fiecare moleculă de oxigen de acolo este atât de mare, încât poate fi văzută! Crezi că poate intra în plămânii noştri?

— Dar…, se bâlbâi tânărul.

— Nu putem aştepta, Grant! Ia legătura cu camera de control!

— Nu încă. N-ai spus că nava asta a fost proiectată iniţial pentru cercetări la mare adâncime? Ce trebuia să facă sub apă?

— Doream să miniaturizăm specimene din acel areal, pentru a le transporta la suprafaţă şi a le cerceta în condiţii favorabile.

— Atunci ar trebui să existe echipament de miniaturizare la bord. Sau l-au demontat azi-noapte?

— Sigur că există. Dar e de dimensiuni mici…

— Şi cât de mare ar trebui să fie? Dacă vom conduce aerul în miniaturizator, vom reduce dimensiunile moleculelor, apoi aerul va putea fi introdus în rezervorul nostru…

— Nu avem timp pentru asta, zise Michaels.

— Dacă nu ne va ajunge timpul, vom cere să fim scoşi la suprafaţă. Până atunci, însă, merită să încercăm. Cred că ai un furtun la bord, Owens.

— Da, răspunse acesta, părând complet zăpăcit de debitul verbal al tânărului.

— Putem trece un asemenea furtun prin pereţii vasului capilar şi ai plămânului, fără să-i facem vreun rău lui Benes?

— La mărimea noastră, nu va fi nici o problemă, zise Duval.

— Putem întinde furtunul de la plămân la miniaturizatorul navei, şi apoi de la miniaturizator la rezervor?

Owens se gândi un moment, lăsând impresia că-l încânta perspectiva.

— Da, cred că da, răspunse el în cele din urmă.

— Bine. Când Benes va inspira, aerul va avea suficientă presiune pentru a umple rezervorul. Amintiţi-vă că

distorsiunea temporală provocată de miniaturizare va face ca minutele de care dispunem să pară mai lungi. Oricum, trebuie să încercăm.

— Sunt de acord, spuse Duval. Trebuie să încercăm. Folosind toate mijloacele. *Acum!*

— Mulţumesc pentru sprijin, domnule doctor!

Chirurgul dădu din cap, apoi adăugă:

— Mai mult, chiar, dacă trebuie să încercăm să realizăm acest lucru, să nu-l transformăm în munca unui singur om. E mai bine ca Owens să rămână la comanda navei, iar eu să merg cu Grant.

— Aha! făcu Michaels. Mă întrebam ce urmăreşti. Acum mi-am dat seama! Doreai să ai posibilitatea unei explorări directe!

Lui Duval i se urcă sângele în obraji, dar Grant izbucni:

— Indiferent de motive, sugestia e bună! De fapt, ar fi bine să ieşim cu toţii. Cu excepţia lui Owens, bineînţeles. Presupun că furtunul e în spate.

— În compartimentul cu provizii şi materiale, preciză Owens, care-şi reluase locul la pupitrul de comandă şi privea în faţă. Dacă ai văzut vreodată un furtun, o să-l găseşti.

Grant se grăbi să se ducă la magazie, zări furtunul, apoi dădu să pună mâna pe un costum subacvatic, împachetat. Imediat, însă, încremeni, cuprins de groază, şi strigă:

— Cora!

Fata apăru imediat lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Grant se strădui să se stăpânească. Era prima oară când o privea fără să facă în gând un comentariu referitor la frumuseţea ei. Preţ de câteva clipe, rămase tăcut, apoi îşi întinse braţul:

— Uită-te la asta!

Fata privi în direcţia indicată, după care se întoarse spre el, palidă ca moartea.

— Nu înţeleg…

Laserul atârna de un singur cârlig, deasupra bancului de lucru, cu învelitoarea din plastic desfăcută.

— Nu te-ai obosit să-l asiguri?

— Am făcut-o! *L-am asigurat!* Jur! Doamne…

— Atunci cum…

Duval apăru în spatele ei, încruntat.

— Ce s-a întâmplat cu laserul, domnişoară Peterson?

Cora se întoarse, pentru a da piept cu noul anchetator.

— Nu ştiu. Ce aveţi cu mine? îl testez imediat. Îl verific…

— Nu! răcni Grant. Pune-l la loc şi asigură-te că n-o să se mai bălăngăne! Trebuie să obţinem oxigen, înainte de a face altceva!

Owens coborî din cabină.

— Am oprit comenzile navei. Oricum, fiind în vasul capilar, nu suntem purtaţi de vreun curent… Doamne, laserul!

— Nu începe şi tu! gemu Cora, cu ochii plini de lacrimi.

— Cora, nu ne ajuţi cu nimic dacă faci o criză de nervi, interveni Michaels, cu o figură mohorâtă. Vom examina lucrurile mai târziu. Probabil că s-a desprins când eram în vârtej. Se pare că-i un accident.

— Căpitane Owens, conectează capătul furtunului la miniaturizator, spuse Grant. Noi, ceilalţi, ne vom pune costumele de scafandri. Sper să-mi arate cineva cum să-l îmbrac pe al meu. N-am purtat niciodată aşa ceva.

*

— Nu-i nici o greşeală? întrebă Reid neliniştit. Zici că nu se mişcă?

— Nu, domnule, răspunse vocea tehnicianului. Se află la limita exterioară a plămânului drept şi staţionează acolo.

Reid se întoarse spre Carter.

— Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă…

Generalul se opri din plimbarea lui nervoasă şi împunse cu degetul spre înregistrator, care arăta 42.

— Am pierdut mai mult de un sfert din timpul disponibil şi ne aflăm mai departe de cheagul ăla blestemat decât la început! Ar fi trebuit să fie deja afară!

— Parcă am lupta împotriva unui blestem, răspunse colonelul pe un ton rece.

— Blestemele nu mă impresionează!

— Nici pe mine. Nu ştiu însă cum ar trebui să reacţionez, ca să fii mulţumit.

— Măcar de-am afla ce-i ţine pe loc! Contactaţi *Proteus!* ordonă generalul în microfon.

— Cred că au dificultăţi mecanice, zise Reid.

— Crezi? rânji Carter sarcastic. Şi eu, care-mi închipuiam că s-au oprit să facă plajă!

Capitolul 12: PLĂMÂNUL

Michaels, Duval, Cora şi Grant îşi îmbrăcaseră costumele de scafandru, de un alb antiseptic, având o croială comodă. Fiecare dintre ei era dotat cu un tub cu oxigen în spate, o lanternă pe frunte, labe de înot în picioare, un transmiţător radio la gură şi un receptor la ureche.

— Ăsta-i echipament pentru scufundare la mică adâncime, spuse Michaels, aranjându-şi casca. Eu nu m-am scufundat niciodată. E nostim că fac prima încercare în sângele cuiva…

Telegraful fără fir de pe navă începu să ţăcăne.

— Nu răspunzi? întrebă Michaels.

— Şi să pierd vremea pălăvrăgind? răspunse nerăbdător Grant. O să stau la taclale după ce terminăm. Să mă ajute cineva!

Fata aşeză casca din plastic pe capul tânărului şi i-o fixă.

Vocea lui, într-o versiune slabă, distorsionată, care venea prin intermediul aparatului de radio, îi răsună în ureche:

— Mulţumesc, Cora!

Ea dădu din cap, simţindu-şi sufletul plin de tristeţe.

Doi câte doi, pătrunseră în sasul de ieşire. Din păcate, se văzură nevoiţi să consume aer preţios pentru a împinge plasma sangvină afară din sas.

Grant se trezi înotând într-un lichid care nu era nici măcar la fel de limpede ca apa ce scălda o plajă poluată. De jur împrejur, pluteau reziduuri, fărâme şi bucăţi ceva mai mari de materie. *Proteus* umplea jumătate din

diametrul vasului capilar, iar pe lângă el treceau globule roşii, împreună cu trombocite, care se strecurau mai uşor deoarece erau mai mici.

— Dacă trombocitele se zdrobesc de submarin, vor forma un cheag I zise Grant.

— N-ar fi exclus, îi răspunse Duval, dar acest lucru nu va reprezenta nici un pericol. Nu într-un vas capilar.

Îl puteau vedea pe Owens, în interiorul navei. Acesta îşi ridicase capul, iar figura lui afişa o expresie îngrijorată. Dădu din cap şi-şi mişcă mâna fără entuziasm, răsucindu-se astfel încât să devină vizibil în mijlocul scurgerii nesfârşite de globule. Apoi, punându-şi casca propriului costum, le vorbi prin emiţător:

— Cred că am isprăvit pregătirile. Am făcut tot ce a fost posibil. Pot să dau drumul furtunului?

— Dă-i drumul! răspunse Grant.

Furtunul ieşi printr-o deschizătură specială, aidoma unei cobre ivindu-se din coşul unui fachir, la auzul sunetului flautului. Tânărul îl prinse.

Michaels mormăi ceva nedesluşit, apoi vorbi tare, cu o voce care părea încărcată de amărăciune:

— Gândiţi-vă cât de îngust e furtunul! Arată gros cât braţul unui om, dar ce reprezintă braţul unui om la scala noastră?

— Ce vrei să spui? întrebă scurt Grant, trăgând cu opinteli furtunul spre peretele vasului capilar, fără să ţină seama de durerea din bicepsul stâng. Mai bine mi-ai da o mână de ajutor!

— N-are rost. Nu înţelegi? Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme: aerul nu poate pătrunde prin chestia asta!

— De ce?

— Nu-i suficient de largă. Moleculele neminiaturizate de

aer sunt prea mari, în comparaţie cu orificiul furtunului. Nu te aştepta să intre aer printr-un tub ce abia poate fi văzut la microscop…

— Aerul va fi împins de presiunea din plămâni.

— Ai auzit de scurgerea lentă a aerului dintr-o cameră de automobil? Probabil că porul respectiv nu-i mai mic decât orificiul furtunului, iar presiunea este mult mai mare decât cea produsă de plămâni. Şi e vorba de o scurgere *lentă,* rânji lugubru Michaels. Îmi pare rău că nu m-am gândit mai devreme la asta.

— Owens! răcni Grant.

— Te aud. Nu sparge timpanele tuturor!

— Nu mă interesează să mă auzi pe mine! L-ai auzit pe Michaels?

— Da.

— Are dreptate? Dintre noi, tu eşti cel mai apropiat, ca pregătire, de un expert în miniaturizare. Are dreptate?

— Da şi nu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că are dreptate, în sensul că aerul va pătrunde prin furtun foarte încet, până va fi miniaturizat. Pe de altă parte, însă, nu are dreptate, deoarece nu trebuie să ne facem griji în privinţa reuşitei miniaturizării. Pot extinde câmpul prin furtun şi să miniaturizez aerul la capătul lui, apoi să-l absorb.

— Această extindere a câmpului nu ne va afecta? întrebă Michaels.

— Nu. Îl voi regla pentru o anumită dimensiune maximă a miniaturizării, pe care noi deja am atins-o.

— Ce se va întâmpla cu sângele din jur şi cu ţesutul pulmonar? se interesă Duval.

— Există o limită de selecţie a câmpului, recunoscu

Owens. Miniaturizatorul nostru e mic, dar voi încerca să-l reglez pentru gaze. Deşi se vor forma unele leziuni, trag totuşi nădejdea că nu vor fi prea grave.

— Trebuie să riscăm, zise Grant. Să-i dăm drumul. Nu ne putem permite să stăm aici o veşnicie.

Furtunul, tras de patru perechi de braţe şi împins de patru perechi de picioare care izbeau apa, ajunse la peretele vasului capilar.

Grant avu o ezitare de-o clipă.

— Trebuie să trecem dincolo, Duval!

Buzele doctorului se strâmbară într-un început de zâmbet:

— Nu-i nevoie să apelezi la un chirurg. La nivelul acesta microscopic, te poţi descurca şi singur. Nu trebuie să ai o pregătire specială.

Zicând acestea, scoase un cuţit dintr-o teacă de la brâu şi-l privi cu atenţie.

— Fără îndoială că e încărcat cu bacterii miniaturizate. Mai târziu, ele se vor deminiaturiza în fluxul sangvin. Sper să nu fie nimic patogen.

— Te rog, doctore, dă-i drumul!

Duval împlântă cuţitul între două celule din zid şi-l manevră cu dibăcie. Se ivi o deschizătură. Dacă grosimea peretelui reprezenta a mia parte dintr-un milimetru în lumea obişnuită, la dimensiunile actuale, această grosime ajungea la câţiva metri. Duval pătrunse în deschizătură şi-şi croi drum mai departe, sfărâmând straturi de ciment intercelular, tăind fără oprire. În cele din urmă, peretele fu străpuns, iar celulele se depărtară, ca buzele unei răni.

Prin rană se vedea alt strat de celule. Duval începu să-l cioplească şi pe acesta cu precizie. La un moment dat, făcând o pauză, se întoarse şi spuse:

— E o deschizătură microscopică. Nu va provoca o pierdere de sânge demnă de luat în seamă.

— Nici vorbă de pierdere! declară pompos Michaels. Presiunea aerului împiedică orice scurgere.

Într-adevăr, în deschizătură păru că se umflă o bulă de aer. Aceasta crescu un timp, apoi se opri.

Michaels puse mâna în zona respectivă. O parte a suprafeţei bulei fu împinsă înapoi, dar mâna nu trecu prin ea.

— Tensiune de suprafaţă, zise el.

— Asta ce mai e? întrebă Grant.

— Tensiune de suprafaţă, ţi-am spus. La suprafaţa oricărui lichid există o tensiune superficială. În cazul unei entităţi atât de mari cum ar fi o fiinţă omenească normală, efectul e prea mic pentru a fi observat, dar insectele pot merge pe suprafaţa apei datorită lui. În starea noastră miniaturizată, acest efect e chiar mai puternic. S-ar putea să nu trecem dincolo de barieră.

Michaels îşi scoase cuţitul şi-l înfipse în interfaţa gaz-lichid, aşa cum făcuse Duval când îşi croise drum între celule. Cuţitul împunse interfaţa într-un punct, apoi pătrunse în ea.

— E ca şi cum ai tăia cauciuc, spuse el, gâfâind un pic.

După aceea, profesorul apăsă tăişul în jos şi apăru o deschizătură, care se strânse însă aproape imediat, vindecându-se de la sine.

Grant încercă acelaşi lucru, împingându-şi apoi mâna prin deschizătură, înainte ca aceasta să se strângă. Se strâmbă când moleculele de apă se apropiară.

— Asta da strânsoare!

— Dacă ai calcula dimensiunea moleculelor de apă 1a scara noastră, ai fi uluit, comentă chirurgul cu o voce

sumbră. Le poţi vedea cu o lupă. De fapt…

— De fapt, rânji Michaels, îţi pare rău că n-ai adus o lupă. Am noutăţi pentru tine, Duval: n-ai fi văzut mare lucru. Ai fi mărit proprietăţile undelor, ca şi proprietăţile particulelor atomilor şi ale particulelor subatomice. Chiar la reflectarea luminii miniaturizate, n-ai fi obţinut decât o imagine prea ceţoasă ca să-ţi folosească la ceva.

— De aceea nu se vede nimic clar? întrebă Cora. Am crezut că vina o poartă plasma sangvină…

— Fireşte, şi plasma are contribuţia ei. Dar, în plus, textura generală a universului devine mai mare pe măsură ce noi devenim mai mici. E ca şi cum te-ai uita de aproape la o fotografie din ziarele de pe timpuri. Vezi punctele prea clar şi ansamblul devine ceţos.

Grant acorda puţină atenţie discuţiei lor. Braţul său pătrunsese în interfaţă şi se străduia să facă loc celuilalt braţ şi capului.

Pentru o clipă, lichidul se strânse în jurul gâtului său şi tânărul simţi că se sufocă.

— Împingeţi-mă de picioare! strigă el.

— Gata! spuse Duval.

Grant ajunsese pe cealaltă parte, cu jumătate din trup, şi putea privi prin despicătura pe care o făcuse Duval în perete.

— În regulă. Acum trageţi-mă înapoi.

Tânărul reveni în poziţie normală, iar interfaţa se închise în urma lui, cu un pocnet.

— Să vedem ce putem face cu furtunul, zise el. Hei-rup!

Acţiunea lui nu avu nici un efect. Capătul bont al furtunului nici măcar nu zgârie suprafaţa rezistentă a moleculelor de apă de pe bula de aer. Cuţitele tăiară pielea aceea într-un loc, pentru a permite intrarea unei bucăţi de

furtun, dar de îndată ce interfaţa era lăsată în pace, tensiunea de suprafaţă acţiona, iar furtunul era împins îndărăt.

Michaels gâfâia din cauza efortului.

— Nu cred că o să reuşim…

— Trebuie, mormăi Grant. M-am gândit la altceva: eu o să trec dincolo, în întregime. Când veţi împinge furtunul, o să-l apuc din partea cealaltă şi o să-l trag. Sistemul împins şi tras…

— Nu te poţi duce dincolo, Grant! protestă Duval. O să fii aspirat şi o să te rătăceşti.

— Am putea folosi o funie de siguranţă, interveni Michaels. Uite-o acolo, indică el colacul de frânghie de pe şoldul stâng al tânărului. Duval, du-te la navă şi leag-o de ea, în timp ce noi îl împingem pe Grant dincolo.

Chirurgul apucă, nesigur, capătul funiei care-i fusese întins şi înotă spre submarin.

— Cum o să te întorci? întrebă Cora. Dacă n-o să poţi trece înapoi prin tensiunea de suprafaţă?

— O să reuşesc, cu siguranţă. Nu mai complica situaţia invocând problema numărul doi, cât timp n-am rezolvat-o pe cea cu numărul unu.

Din interiorul navei, Owens privea încordat spre Duval, care înota spre el.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă căpitanul.

— Nu. Oricum, e nevoie de tine la miniaturizator, răspunse Duval, începând să lege funia de un inel aflat pe suprafaţa metalică a submarinului. Când termină, făcu un semn cu mâna, ce voia să însemne că totul era în regulă.

Grant îşi flutură şi el mâna, drept răspuns. A doua pătrundere în interfaţă se desfăşura mult mai repede, pentru că avea deja experienţă, întâi o tăietură, apoi un

braţ (ah, bicepsul strivit!), după aceea al doilea. Urmă o împingere puternică în interfaţă, cu mâinile, o propulsare cu ajutorul picioarelor înzestrate cu labe de înot. Se trezi ţâşnind ca o sământă de pepene strânsă între degete.

Nimeri între cei doi pereţi vâscoşi ai tăieturii dintre celule. Se uită la figura lui Michaels, vizibilă clar, deşi puţin distorsionată din cauza curburii interfeţei.

— Împinge-l înăuntru, Michaels!

În interfaţă, putea să-şi mişte membrele, să întindă braţul în care ţinea cuţitul. Apăru capătul bont de metal, iar furtunul îşi făcu, parţial, apariţia. Grant îngenunche şi-l prinse, sprijinindu-şi spatele de o parte a despicăturii şi picioarele de cealaltă parte, apoi trase cu putere. Interfaţa se deplasă odată cu furtunul, strângându-se în jurul lui. Tânărul se chinui să-l elibereze, gâfâind:

— Împingeţi! împingeţi!

În cele din urmă, reuşi să tragă furtunul. În interiorul tubului se afla lichid care nu se mişca.

— Acum o să ies în alveolă.

— Să fii atent când ajungi acolo, îl sfătui Michaels. Nu ştiu cum vei fi afectat de inspiraţie şi de expiraţie, dar e posibil să te trezeşti în mijlocul unui uragan.

Grant înaintă încet, ţinându-se de furtun, până când îşi găsi un punct de sprijin în ţesutul moale, elastic, în care-şi înfipse degetele.

Capul îi traversă peretele alveolar şi, subit, tânărul se trezi în altă lume. Lumina de pe *Proteus* pătrundea prin ceea ce i se păru a fi o întindere vastă de ţesut. Alveola arăta ca o peşteră înspăimântătoare, cu pereţi îndepărtaţi, ce sclipeau umezi.

În jurul lui se aflau stânci şi bolovani, de toate mărimile şi toate culorile, sclipind de parcă reflectarea ineficientă a

luminii miniaturizate le-ar fi dat o lucire neautentică, dar minunată. Acum putea vedea că marginile bolovanilor rămâneau înceţoşate, fără ca prezenţa unui lichid ce se mişca lent să fie răspunzătoare pentru acest lucru.

— Locul ăsta e plin de stânci! exclamă Grant.

— Îmi imaginez că-i vorba de praf şi nisip, se auzi vocea lui Michaels. Praf şi nisip. Moştenire a traiului într-o lume civilizată, a respirării aerului nefiltrat. Plămânii sunt un drum cu un singur sens. Putem vârî praf în ei, dar nu-l putem scoate.

— Fă tot posibilul şi ţine furtunul deasupra capului! interveni Owens. Nu vreau să intre lichid în el. Acum!

Grant îi urmă indicaţiile.

— Să-mi spui când avem aer suficient, spuse el.

— O să am grijă să te anunţ.

— Merge?

— Bineînţeles. Am ajustat câmpul stroboscopic, aşa că acţionează în rafale rapide, conform… Nu contează. Important este că acest câmp nu-i atât de întins încât să afecteze în mod semnificativ lichidele sau solidele, dar miniaturizează gaze cu mare viteză. Am extins câmpul mult dincolo de Benes, în atmosfera din sala de operaţii…

— Nu-i periculos?

— E singura cale de a obţine aer suficient. Avem nevoie de mii de ori mai mult aer decât conţin plămânii lui Benes, şi miniaturizat în întregime. Mă întrebi dacă nu există vreun pericol… Dumnezeule, acum aspir aer prin ţesuturile lui Benes, fără să-i afectez respiraţia. Ce n-aş fi dat să am un furtun mai mare…

Owens părea vesel şi emoţionat ca un puşti la prima lui întâlnire.

— Cum te afectează respiraţia lui Benes? se auzi vocea

lui Michaels în urechea lui Grant.

Tânărul se uită iute la membrana alveolară. Sub picioarele lui, aceasta părea întinsă, încordată, aşa că presupuse că era martor la sfârşitul extrem de lent al unei inspiraţii. (în orice caz, era încetinită din cauza hipotermiei. Încetinită suplimentar, totodată, din cauza dilatării timpului, produsă de miniaturizare.)

— Totul e în regulă, răspunse el. N-are nici un efect.

Chiar în momentul acela, însă, Grant auzi un scrâşnet uşor, care deveni treptat mai puternic. Îşi dădu seama că începuse expiraţia. Îşi strânse tot curajul şi se prinse de furtun.

— Funcţionează minunat, zise Owens jubilând. Nimeni n-a făcut aşa ceva vreodată!

Tânărul începu să resimtă mişcarea aerului, pe măsură ce plămânii continuau să se comprime încet, iar zgomotul expirării deveni mai puternic. Grant îşi dădu seama că picioarele i se ridicaseră de pe podeaua alveolei. Ştia că, la dimensiuni obişnuite, curentul de aer din alveolă era blând, aproape imposibil de detectat, dar la scală miniaturizată se transformase într-o tornadă.

Se agăţă disperat de furtun, prinzându-se de el cu mâinile şi picioarele. Acesta se ridică în sus. Stâncile – stâncile-praf – se desprinseră şi se rostogoliră uşor.

Vântul se potoli lent, o dată cu sfârşitul expiraţiei, iar Grant dădu drumul furtunului, oftând uşurat.

— Cum e, Owens? întrebă el.

— Aproape gata. Mai rezistă câteva secunde!

— Bine.

Numără în gând: douăzeci-treizeci-patruzeci. Începuse inhalarea – moleculele de aer îl împingeau. Peretele alveolar se întinse din nou, iar tânărul căzu în genunchi.

— S-a umplut! strigă Owens. Întoarce-te!

— Trageţi de furtun! răcni Grant. Repede, înainte să înceapă altă expiraţie!

El împingea, iar ceilalţi trăgeau. Dificultatea apăru când capătul lăţit al furtunului se apropie de interfaţă. Rămase acolo, un moment, ca şi cum ar fi fost prins într-o menghină. Apoi trecu mai departe, producând un pocnet când străbătu stratul de la suprafaţă.

Grant aşteptase prea mult. Odată cu pătrunderea furtunului, schiţă o mişcare, încercând să plonjeze în crăpătură şi să treacă prin interfaţă, dar începutul expirării formă în jurul lui un curent puternic, făcându-l să se împleticească. Pentru o clipă, se trezi prins între două stânci de praf şi, pe când se chinuia să se elibereze, se juli uşor la gambă. (Să te răneşti la gambă lovindu-te de un fir de praf reprezenta o chestie care merita să fie povestită nepoţilor!)

Unde se afla? Trase de funie, eliberând-o de sub un bolovan, şi o întinse. Luându-se după ea, putea ajunge mai uşor la deschizătură.

Funia trecea pe deasupra unei stânci şi Grant, sprijinindu-se de aceasta, se căţără iute în vârful ei. Expiraţia ce devenea tot mai puternică îl ajută să execute această manevră fără să aibă impresia că depune vreun efort. Ştia că deschiderea se afla de cealaltă parte a stâncii, pe care ar fi putut s-o ocolească, dacă vânturile ce suflau în jurul lui n-ar fi făcut ca ruta pe deasupra să fie mai uşoară şi (de ce să nu recunoască?) mai interesantă.

Stânca se rostogoli sub picioarele lui, în momentul de vârf al expirării, iar Grant se pomeni atârnând în gol. Pentru un moment, rămase în aer, chiar deasupra deschizăturii în care ar fi trebuit să ajungă. Ar fi putut să sară acolo, dacă

expiraţia s-ar fi oprit o secundă, două. Apoi s-ar fi grăbit să treacă spre circuitul sangvin, spre navă.

Şi, în timp ce gândea aşa, tânărul se simţi aspirat puternic în sus, fiind’ urmat de funie. Într-o fracţiune de secundă, crăpătura dispăru din vedere…

*

Furtunul fusese scos din cavitatea alveolară, iar Duval îl transporta spre navă.

— Unde-i Grant? întrebă Cora, îngrijorată.

— A rămas acolo, îi răspunse Michaels.

— Ce mai are de făcut?

— Nimic. Va veni. Presupun că stă la taclale, rânji el, privind prin perete. După ce Benes îşi va încheia expiraţia, băiatul nostru n-o să aibă nici o dificultate să se întoarcă.

— Poate că ar trebui să-l ajutăm trăgând de funie…

Michaels întinse mâna şi o opri.

— Dacă facem asta şi-l zgâlţâim chiar când începe inspiraţia, există pericolul să se dezechilibreze şi chiar să se rănească. O să ne spună el ce să facem, în cazul în care va avea nevoie de ajutor.

Extrem de nervoasă, fata aşteptă câteva clipe, apoi, brusc, se îndreptă din nou spre funie.

— Nu! Vreau să…

În momentul acela, frânghia se întinse şi ţâşni în sus, iar capătul ei trecu prin despicătură.

Cora ţipă şi se aruncă disperată după ea. Cu mare efort, Michaels o prinse din urmă.

— Nu poţi face nimic! gâfâi el. Nu te purta prosteşte!

— Nu-l putem lăsa acolo! Ce-o să se întâmple cu el?

— Ne vom da seama despre ce este vorba ascultând ce

ne va spune prin radio.

— S-ar putea să se fi stricat.

— De ce?

Duval se întoarse lângă ei.

— Funia s-a desprins chiar în timp ce priveam! spuse el şocat. Nu-mi vine să cred!

Toţi trei se uitau, neajutoraţi, la deschizătură.

— Grant! urlă într-un târziu Michaels, fără a fi convins de utilitatea acţiunii sale. Grant! Mă recepţionezi?

*

Grant se rostogolea în sus, smucindu-se, dând din mâini şi din picioare. Gândurile îi erau la fel de întortocheate ca şi traseul pe care-l urma.

„N-o să mă mai întorc înapoi” – acesta era gândul dominant. „N-o să mă mai întorc. Chiar dacă aparatul de radio funcţionează, nu pot să revin în raza lui de acţiune.”

Sau putea?

— Michaels! strigă el. Duval!

La început, nu auzi nimic, apoi percepu un zgomot slab, plin de trosnituri, un geamăt distorsionat care putea însemna: „Grant!”.

— Michaels! făcu el o nouă încercare. Mă auzi? Mă auzi?

Din nou trosnituri. De data asta, nu mai înţelese nimic.

Undeva, în interiorul minţii sale încordate, apăru un gând calm, de parcă intelectul lui ar fi găsit timp să consemneze şi un gând senin. Deşi undele luminoase miniaturizate erau mai penetrante decât cele normale, undele radio miniaturizate păreau mai puţin penetrante.

Evident, despre starea de miniaturizare se ştiau prea puţine lucruri… Ghinionul lui *Proteus ş*i al echipajului său

era că făceau pionierat într-un tărâm literalmente necunoscut; fără îndoială, soarta le rezervase o călătorie cu adevărat fantastică.

Iar în cadrul acestei călătorii, Grant efectua o subcălătorie fantastică proprie, fiind aruncat în ceea ce părea a fi un spaţiu măsurând mulţi kilometri, dar, de fapt, aflându-se într-o cămăruţă microscopică din plămânul unui muribund.

Mişcarea încetini. Tânărul ajunsese în vârful alveolei şi pătrunsese în lujerul tubular de care era suspendată aceasta. Luminile îndepărtate ale submarinului se vedeau foarte slab. Oare avea să fie în stare să se mişte în direcţia în care lumina părea mai puternică?

Atinse peretele lujerului tubular şi rămase acolo, ca o insectă lipită pe o hârtie de prins muşte. Şi, fără să dea dovadă că ar fi mai deştept decât o muscă, se zbătu.

Ambele picioare şi un braţ i se prinseră imediat de perete. Grant încremeni şi încercă să-şi pună mintea la contribuţie. Expiraţia se terminase, dar urma să înceapă inspiraţia. Curentul de aer urma să-l împingă în jos. Era bine să aştepte momentul acela!

Simţi vântul ce începuse să bată, auzi zgomotul năvălirii aerului, încet, îşi eliberă braţul lipit şi-şi aplecă trupul în bătaia vântului. Acesta îl împinse, iar picioarele i se dezlipiră.

Acum cădea, planând de la o înălţime care, la dimensiunile lui, i se părea cât cea a unui munte. Din punct de vedere neminiaturizat, ştia că ar fi trebuit să plutească precum o pană, dar, după cum simţea, era doar un fulg mărunt. Căderea se desfăşura lin deoarece era nevoit să împingă la o parte moleculele mari de aer pe care le întâlnea în cale (aproape atât de mari încât puteau fi

văzute, spusese Michaels), iar acest lucru consuma energia care, altfel, s-ar fi transformat în acceleraţie.

O bacterie, având aceleaşi dimensiuni ca şi el, putea să cadă de la înălţimea aceea fără să păţească nimic. Dar el, omul miniaturizat, era alcătuit din cincizeci de trilioane de celule miniaturizate, iar această complexitate îl făcea, probabil, suficient de fragil încât să se să se facă praf, odată ajuns la destinaţie.

Când zidul alveolelor se apropie, cu un gest automat, Grant îşi ridică mâinile să se apere. Simţi contactul lateral. Peretele era elastic, iar el fu aruncat înapoi, după ce se agăţase o clipă. Viteza de cădere se încetini.

Aproape ajunsese jos. Dădu din picioare nebuneşte, pentru a evita contactul cu o ieşitură dintr-o stâncă-praf. Trecu la câţiva milimetri de suprafaţa dură şi atinse din nou o zonă spongioasă. Căzu mai departe. Se zbătu violent, încercând să se deplaseze spre zona de lumină, ce nu părea mai mare decât un vârf de ac. Nu era foarte sigur că avea să reuşească.

Se rostogoli pe partea de jos a suprafeţei alveolare. Aruncă apoi funia în jurul unui afloriment şi se atârnă de ea.

Vârful de ac de lumină deveni o lucire măruntă, situată la vreo cincisprezece metri. *Trebuia* să fie despicătura. Dacă n-ar fi fost ghidat de lumină, i-ar fi fost imposibil s-o găsească, oricât de aproape s-ar fi aflat.

Aştepta să înceteze inspiraţia. În intervalul scurt de dinainte de expiraţie trebuia să ajungă dincolo de perete.

Începu să se târască prin spaţiul ce-l despărţea de crăpătură. Membrana alveolară se întinse în momentul final al inhalării şi, după ce rămase aşa două secunde, începu să-şi piardă încordarea, pe măsură ce apăreau primele semne ale viitoarei expiraţii.

Grant se aruncă în deschizătura strălucitoare. Se izbi de interfaţă, care-l împinse de parcă ar fi fost din cauciuc. Un cuţit făcu o tăietură în ea şi apăru o mână care-l apucă strâns de gleznă. Simţi tragerea în jos exact în momentul când tirajul de deasupra începu să-i vâjâie în urechi.

Pe picioarele lui se încleştară şi alte mâini. Grant ajunse înapoi în vasul capilar, respirând cu greutate.

— Mulţumesc, reuşi să îngaime el, într-un târziu. M-am ţinut după lumină. Altfel, n-aş fi ştiut cum să vă găsesc.

— Nu puteam să te contactăm prin radio, zise Michaels.

Cora îi zâmbi:

— A fost ideea doctorului Duval. A cerut ca *Proteus* să fie adus în dreptul deschizăturii şi să-şi îndrepte farurile asupra ei. De asemenea, a lărgit crăpătura.

— Să ne întoarcem pe navă, îi zori Michaels. Am pierdut aproape tot timpul pe care ni-l puteam permite să-l pierdem.

Capitolul 13: PLEURA

— Ai primit un mesaj, Al! strigă Reid.

— De pe *Proteus*? se repezi Carter la fereastră.

— Doar nu de la soţia ta! Generalul dădu nerăbdător din mână:

— Lasă chestiile astea pe mai târziu! Fă o colecţie de glume şi păstrează-le, ca să ne delectăm cu ele altă dată. De acord?

Imediat, recepţionă şi mesajul:

— Domnule general, *Proteus* raportează: PIERDERE PERICULOASĂ DE AER. OPERAŢIA DE REÎNCĂRCARE A REZERVORULUI S-A DESFĂŞURAT CU SUCCES.

— Reîncărcare? exclamă Carter. Reid se încruntă:

— Presupun că se referă la plămâni. La urma urmei, se află în plămâni, care, ţinând cont de dimensiunile lor, conţin kilometri cubi de aer. Numai că…

— Numai că ce?

— Nu pot folosi aerul acela. Nu-i miniaturizat.

Carter se uită la colonel cu o mină exasperată, apoi răcni în microfon:

— Repetă ultima propoziţie a mesajului!

— OPERAŢIA DE REÎNCĂRCARE A REZERVORULUI S-A DESFĂŞURAT CU SUCCES.

— Cuvântul este „succes”?

— Da, domnule.

— Ia legătura cu ei, pentru confirmare!

După aceea, Carter se întoarse spre Reid şi adăugă:

— Dacă au spus „cu succes”, presupun că s-au descurcat.

— *Proteus* are un miniaturizator la bord.

— Înseamnă că l-au folosit. Ne vor explica ei, după aceea…

— Mesajul a fost confirmat, domnule, se auzi vocea operatorului.

— Se mişcă? insistă Carter.

Urmă o scurtă pauză, apoi sosi răspunsul:

— Da, domnule. Înaintează prin peretele pleurei.

Reid dădu din cap. Se uită la înregistratorul de timp (pe care se vedea cifra 37) şi spuse:

— Peretele pleurei este alcătuit din două membrane ce înconjoară plămânii. Probabil că se deplasează în spaţiul dintre ele – > acesta reprezintă un drum liber, o autostradă chiar, ce duce direct spre gât.

— Înseamnă că vor ajunge acolo unde s-au aflat cu o jumătate de oră în urmă, se enervă Carter. Şi după aceea?

— Vor reveni într-un vas capilar şi-şi vor croi drum din nou spre artera carotidă, ceea ce înseamnă că vor pierde timp. Sau vor ocoli sistemul arterial, luând-o pe scurtătură, prin vasele limfatice, ceea ce implică alte probleme. Michaels este pilotul. Presupun că ştie ce are de făcut.

— Poţi să-i dai vreun sfat? Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta de pomană!

— N-am de unde să ştiu care rută e mai bună. În schimb, el se află în miezul problemei şi, ca atare, îşi poate da mai bine seama dacă nava e în stare să înfrunte încă un vârtej arterial. Să-i lăsăm să procedeze aşa cum cred ei că-i mai bine, domnule general!

— Aş vrea şi eu să ştiu ce-i mai bine de făcut, bombăni Carter. Pentru numele lui Dumnezeu, mi-aş asuma orice responsabilitate, dacă aş fi convins că există o şansă de succes rezonabilă!

— Şi pe mine mă frământă aceleaşi gânduri, murmură

Reid. De aceea îmi declin responsabilitatea.

*

— În regulă, spuse Michaels, în vreme ce se uita pe hărţi. Nu acesta e locul către care voiam să ne îndreptăm, dar ne vom descurca. Suntem aici şi ne vom croi drum drept înainte.

— Prin plămâni? întrebă Owens şocat.

— Nu! exclamă Michaels, sărind nerăbdător de pe scaun şi urcându-se pe scară. O să intrăm în peretele pleural. Condu submarinul, te pilotez eu.

— Cum te simţi? întrebă Cora, îngenunchind lângă scaunul lui Grant.

— Prost! în viaţa mea, m-am speriat de mai multe ori decât pot ţine minte – sunt o persoană foarte sperioasă – dar de data asta se pare că am stabilit un record al intensităţii fricii.

— De ce încerci întotdeauna să treci drept un laş? La urma urmei, meseria ta…

— Te referi la faptul că sunt agent secret? Cea mai mare parte a activităţii mele o constituie simpla rutină, banală, nepericuloasă, iar eu mă străduiesc din răsputeri s-o menţin la acest nivel. Când nu pot ocoli situaţiile înspăimântătoare, le suport, de dragul a ceea ce fac. Sunt destul de îndoctrinat ca să cred în patriotism – într-un fel.

— Într-un fel?

— În felul meu. Nu-i vorba doar de ţara asta sau de o alta. Am depăşit de mult stadiul în care putea exista o divizare logică a omenirii. Cred sincer că politica noastră are ca scop menţinerea păcii, iar eu vreau să iau parte la acest proces, indiferent cât de mică e contribuţia mea… Nu

m-am oferit voluntar pentru această misiune, dar dacă tot mă aflu aici…

Grant ridică din umeri, lăsându-şi fraza neterminată.

— Laşi impresia că ţi-e jenă să vorbeşti despre pace şi patriotism, zise Cora.

— Pe undeva, ai dreptate. Ceilalţi sunt conduşi de motivaţii specifice, nu de cuvinte vagi. Owens îşi testează nava. Michaels este cel care a plănuit o croazieră prin trupul unui om şi tot el ne ghidează. Duval admiră lucrarea Domnului. Iar tu…

— Da?

— Tu îl admiri pe Duval, spuse încet Grant.

Cora roşi.

— Merită cu adevărat să fie admirat. Ştii, după ce a sugerat să luminăm despicătura cu farurile navei, pentru a-ţi oferi posibilitatea de a te orienta, nu a mai făcut nimic în privinţa asta. Nu ţi-a adresat nici un cuvânt când te-ai întors. Asta-i firea lui. Salvează viaţa cuiva, ca, după aceea, să se comporte grosolan cu el. Iar ceea ce se ţine minte este grosolănia, nu faptul că a salvat o viaţă. Dar manierele lui nu schimbă ceea ce este.

— Ai dreptate. Dar ascund esenţa lui.

— Nici manierele tale nu schimbă ceea ce eşti. Faci paradă de un umor arţăgos, adolescentin, pentru a ascunde o implicare profundă în problemele omenirii.

Fu rândul lui Grant să roşească.

— Mă faci să par un nătărău fără seamăn!

— Poate în proprii tăi ochi. Oricum, nu eşti laş. Dar acum trebuie să te las, căci am de lucru la laser…

Zicând acestea, fata aruncă o privire spre Michaels, care se întorcea la locul lui.

— Laserul?! se miră tânărul. Doamne, uitasem de el!

Străduieşte-te să faci tot posibilul ca să-l repari!

Animaţia care luminase figura fetei pe durata discuţiei dispăruse.

— Oh, dacă aş putea! oftă ea, după care plecă spre partea din spate a navei.

— Ce-i cu laserul? întrebă Michaels, uitându-se în urma Corei.

— Îl verifică acum, răspunse Grant.

Profesorul lăsă impresia că ezită înainte de a deschide din nou gura. Ca atare, se mulţumi să tacă, dând încet din cap. Tânărul îl privi, dar nu zise nimic.

— Ce părere ai despre situaţia noastră actuală? întrebă Michaels într-un târziu, după ce se aşezase pe scaun.

Grant, care până atunci fusese absorbit de discuţia cu Cora, se uită pe fereastră. Nava părea că pluteşte printre doi pereţi paraleli, foarte apropiaţi, de un galben strălucitor. Aceştia erau alcătuiţi din fibre paralele, aducând cu nişte trunchiuri uriaşe de copaci aşezate unul lângă altul.

Lichidul din jur era limpede, fără globule – din când în când, însă, apăreau diverse resturi – şi de un calm plat, iar *Proteus* înainta prin el iute.

Totuşi, din cauza mişcării browniene, această avansare nu era atât de lină.

— Mişcarea browniană pare mai puternică acum, spuse Grant.

— Lichidul în care ne aflăm e mai puţin vâscos decât plasma sangvină şi, în consecinţă, ea e mai puţin amortizată. Oricum, nu vom rămâne prea mult aici…

— Deci nu ne aflăm în circuitul sangvin…

— Arată a aşa ceva? Acesta-i spaţiul dintre membranele pleurale, cele care acoperă plămânii. Membrana din partea aceasta e fixată de coaste. Vom vedea, de fapt, o movilă

uriaşă, domoală, de fiecare dată când vom trece pe lângă vreo coastă. Dacă te interesează… geografia, una-i pleura parietală şi cealaltă-i pleura pulmonară.

— Nu mă interesează numele lor.

— Nici nu-mi imaginam că aşa ceva ar fi posibil. Totuşi, vreau să-ţi spun că ne aflăm într-un strat de lichid de ungere, între pleure. Când plămânii se umflă, în perioada inspirării, sau când se comprimă, în timpul expirării, ei acţionează asupra coastelor, iar acest lichid le amortizează acţiunea. Stratul este atât de subţire, încât, de obicei, într-un corp sănătos, membranele pleurei sunt considerate ca fiind în contact. Dar, întrucât noi avem dimensiunile unui microb, ne putem strecura printre ele, prin stratul de fluid.

— Când peretele plămânului se mişcă spre cuşca toracică nu ne afectează?

— Pe rând, suntem împinşi uşor şi traşi înapoi, la fel de uşor. Această mişcare nu este însă atât de puternică încât să aibă vreo importanţă.

— Ascultă, îl întrerupse Grant, membranele astea au vreo legătură cu pleurezia?

— Bineînţeles. Când pleura este infectată şi se inflamează, fiecare respiraţie devine un chin, iar tuşea…

— Ce s-ar întâmpla dacă Benes ar tuşi?

Michaels ridică din umeri.

— Ţinând seama de locul în care ne găsim, presupun că lucrul ăsta ar fi fatal pentru noi. Ne-am face praf. Dar Benes n-are nici un motiv să tuşească. Se află în stare de hipotermie şi i s-au administrat sedative puternice, iar pleura lui – crede-mă pe cuvânt – nu prezintă modificări.

— Dar dacă o vom irita…

— Suntem prea mici pentru aşa ceva.

— Eşti sigur?

— Discutăm despre probabilităţi, încercă să-l liniştească profesorul, adoptând un ton extrem de calm. Probabilitatea ca Benes să tuşească e prea mică pentru a ne stârni îngrijorarea.

— Înţeleg, spuse Grant, apoi se uită în spate, dornic să vadă ce face Cora.

Fata se afla în camera-atelier, alături de Duval. Amândoi stăteau cu capetele aplecate deasupra mesei de lucru, aproape atingându-se.

Tânărul se ridică de pe scaun şi se duse până în pragul uşii. Michaels i se alătură.

Laserul zăcea, demontat, pe o bucată de sticlă de culoarea opalului, care, fiind iluminată de jos, căpătase un aspect lăptos strălucitor, astfel încât fiecare piesă se vedea clar, bine conturată.

— Care-s pagubele totale? întrebă Duval, crispat.

— Doar piesele acestea s-au stricat domnule doctor. De asemenea, s-a rupt sârma declanşatorului. Asta-i tot.

Cufundat în gânduri, chirurgul părea că numără piesele, atingându-le pe fiecare, în parte, delicat, mişcându-le cu vârful degetelor.

— Esenţa o constituie acest tranzistor de putere, care s-a sfărâmat, murmură el. Asta înseamnă că nu mai avem posibilitatea de a aprinde sursa de lumină. Cu alte cuvinte, laserul nu mai face două parale…

— Nu există piese de schimb? interveni Grant.

Cora înălţă capul. Ochii ei, ce trădau vinovăţia, se feriră să întâlnească privirea fermă a tânărului.

— Nici una. Ar fi trebuit să luăm un laser de rezervă, dar cine s-a gândit că… Dacă nu s-ar fi desprins…

— Vorbeşti serios, doctore Duval? întrebă Michaels, cu o voce sumbră. Laserul e inutilizabil?

În glasul lui Duval se ivi o notă de nervozitate:

— Sunt întotdeauna serios! Nu mă plictisi!

Apoi chirurgul îi întoarse spatele, lăsând impresia că se adâncise în gânduri.

— Atunci, asta e, zise Michaels, ridicând din umeri. Am trecut prin inimă, ne-am umplut rezervorul cu aer din plămâni… dar toate eforturile noastre au fost în zadar… Nu putem continua.

— De ce nu? întrebă tânărul.

— Bineînţeles, putem merge mai departe, pentru a face dovada aptitudinilor noastre. Numai că n-are rost. Fără laser, nu putem rezolva nimic.

— Domnule doctor Duval, îşi continuă Grant seria întrebărilor, nu există vreo posibilitate de a face operaţia fără laser?

— Încerc să mă gândesc la asta! se răsti Duval.

— Atunci împărtăşeşte-ne gândurile tale! se răsti şi Grant.

Duval se răsuci spre el.

— Nu, nu există nici o posibilitate de a face operaţia fără laser!

— Dar, secole de-a rândul, operaţiile au fost făcute fără laser! Ai tăiat peretele plămânului cu cuţitul. *Aceea* a fost o operaţie. Nu poţi tăia cheagul cu cuţitul?

— Sigur că pot. Din păcate, însă, există riscul de a leza nervul şi de a pune în pericol tot lobul creierului. Laserul este de mii de ori mai delicat decât cuţitul. În cazul acesta particular, în comparaţie cu laserul, cuţitul echivalează cu un instrument de măcelărie…

— Poţi salva viaţa lui Benes cu cuţitul?

— Cred că da. Nu obligatoriu, însă, şi mintea lui. De fapt, sunt aproape sigur că o operaţie cu cuţitul i-ar

provoca lui Benes deficienţe mintale serioase. Doreşti aşa ceva?

Grant îşi frecă bărbia.

— Să-ţi spun eu ce-o să facem. O să ne îndreptăm spre cheag. Când vom ajunge acolo, dacă singura unealtă de care vom dispune va fi cuţitul, vom folosi cuţitul, Duval! Dacă-l vom pierde, vom folosi dinţii, Duval! Dacă n-o vei face tu, o voi face eu! Putem eşua, dar n-avem voie să renunţăm. Între timp, daţi-mi voie să mă uit…

Tânărul îşi făcu loc între Duval şi Cora, apucă tranzistorul de putere şi-l privi cu atenţie.

— Ăsta-i cel sfărâmat?

— Da, răspunse fata.

— Dacă ar fi reparat sau înlocuit, laserul ar funcţiona?

— Da, dar un tranzistor nu poate fi reparat.

— Să presupunem că am avea alt tranzistor de acest tip şi sârmă. L-ai putea înlocui?

— Nu cred. E nevoie de precizie, de reglaje…

— Poate tu nu eşti în stare de o asemenea performanţă. Dar doctorul Duval? Degetele sale abile de chirurg ar trebui să fie capabile să se descurce, în ciuda mişcării browniene…

— Pot încerca, bizuindu-mă şi pe ajutorul domnişoarei Peterson, răspunse Duval. Dar nu avem materiale…

— Ba da. Vă fac rost eu.

Tânărul apucă o şurubelniţă grea şi se înapoie în compartimentul din faţă, ducându-se glonţ la radioul său. Fără să ezite, începu să desfacă şuruburile capacului.

Michaels se luă după el şi-l prinse de mână:

— Ce faci, Grant?

— Îi scot măruntaiele, răspunse tânărul, smucindu-se.

— Dacă demontezi aparatul…

— Am nevoie de un tranzistor şi de sârmă.

— Dar n-o să mai putem tine legătura cu cei din exterior!

— Şi?

— Când va veni timpul să ne scoată din Benes… Grant, ascultă-mă!

— Ne vor urmări prin intermediul radioactivităţii noastre, răspunse acesta, dând semne de nerăbdare. Radioul foloseşte doar pentru pălăvrăgeală. Putem să ne descurcăm şi fără el. Mai mult, e *necesar* să ne descurcăm fără el. Avem de ales între încetarea transmisiunilor radio şi moartea lui Benes.

— Bine, dar mai întâi ia legătura cu Carter şi informează-l!

Grant căzu pe gânduri câteva clipe.

— O să iau legătura cu ei numai ca să le spun că nu vor mai primi alte mesaje, mormăi el în cele din urmă.

— Şi dacă ne transmit să ne abandonăm misiunea?

— O să refuz.

— Dar dacă ne *ordonă…*

— Pot să ne extragă cu forţa, dar fără să conteze pe cooperarea mea. Cât timp ne aflăm la bordul lui *Proteus,* eu iau deciziile strategice. Am ajuns prea departe ca să renunţăm, aşa că o să ne ducem la cheag.

Nu mă interesează ce se va întâmpla sau ce va ordona Carter…

*

— Repetă întregul mesaj! răcni Carter.

— DEMONTĂM RADIOUL PENTRU A REPARA LASERUL. ACESTA ESTE ULTIMUL MESAJ.

— Au întrerupt legătura..., comentă Reid, cu o voce lipsită de intonaţie.

— Ce s-a întâmplat cu laserul?

— Nu mă întreba pe mine.

Carter se aşeză, greoi.

— Spune să ne aducă nişte cafea, Don. Dacă ar fi după mine, aş cere un scotch cu sifon. Iar după aceea, încă două. Avem *ghinion!*

Reid ceru cafeaua, apoi spuse:

— Poate că-i un sabotaj.

— Sabotaj?

— Nu face pe nevinovatul, domnule general! Ai anticipat posibilitatea asta de la început, altfel nu l-ai fi trimis acolo pe Grant...

— Ţinând cont de ceea ce i s-a întâmplat lui Benes pe drum...

— Ştiu. Şi n-ai încredere deosebită nici în Duval, nici în fată.

— Amândoi sunt în regulă, se strâmbă Carter. Trebuie să fie. Toţi *trebuie* să fie.

Ne-am luat toate măsurile de siguranţă.

— Exact. Nici o procedură de securitate nu dă rezultate absolut sigure.

— Toţi oamenii aceia *lucrează* aici.

— Grant nu lucrează aici. El nu-i din tabăra noastră!

— E agent guvernamental, zâmbi chinuit Carter.

— Ştiu. Iar agenţii secreţi pot face joc dublu. L-ai trimis pe Grant pe *Proteus* şi au urmat o groază de ghinioane. Sau de întâmplări ce seamănă a ghinioane.

Sosi cafeaua.

— E ridicol! protestă generalul. Îl cunosc bine pe Grant!

— Când v-aţi întâlnit ultima dată? Ce ştii despre viaţa lui

particulară?

— Las-o baltă! E imposibil!

Şi totuşi, generalul amesteca frişca în cafea cu o stânjeneală vizibilă.

— Ei, haide, nu mă lua în seamă! încercă Reid să repare lucrurile. Gândeam cu voce tare…

— Sunt încă în pleură?

— Da.

Carter se uită la înregistratorul de timp, care arăta 32. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să alunge gândurile negre.

*

Grant avea în faţă radioul făcut bucăţi. Cora alesese cele câteva tranzistoare de putere, folosite la aparatul nu tocmai convenţional, şi acum se uita la ele, răsucindu-le pe toate părţile, verificându-le.

— Acesta, spuse ea, cu o urmă de îndoială în glas, s-ar putea să meargă. Dar sârma e prea groasă, n-o să intre în lăcaş…

Duval aşeză firul respectiv pe sticla opalină, alături de fragmentul rupt al sârmei originale, comparând cele două bucăţi.

— N-am nimic de dimensiuni mai apropiate, zise Grant. Trebuie să faceţi laserul să meargă.

— Uşor de zis, răspunse Cora. Poţi să-mi dai mie ordin, nu sârmei. Ea n-o să te asculte, oricât de tare ai ţipa…

— Bine, bine…, mormăi tânărul, dornic să găsească altă soluţie.

— Staţi puţin, interveni Duval. Dacă avem noroc, aş putea s-o subţiez. Domnişoară Peterson, dă-mi un bisturiu

numărul unsprezece.

Chirurgul fixă firul luat din aparatul lui Grant (care aparat devenise cu adevărat un telegraf fără fir) în două menghine mici, apoi trase o lupă în faţa lui. Se întinse după bisturiul oferit de Cora şi, cu gesturi lente, începu să râcâie sârma…

— Mai bine te-ai aşeza pe scaun, Grant, zise el, fără a-şi ridica privirea. Nu mă ajuţi cu nimic gâfâindu-mi peste umăr.

Tânărul se înfurie un pic, dar, observând rugămintea mută din ochii Corei, nu spuse nimic şi se îndreptă spre locul său.

— Chirurgul la lucru! rânji Michaels, fără veselie. Cu bisturiul în mână, i-a revenit temperamentul! Nu-ţi pierde timpul enervându-te!

— Nu m-am enervat.

— Ba da. Doar dacă nu cumva ţi-ai dat demisia din specia umană. Duval are un talent, un talent cu totul special, pe care marele Dumnezeu i l-a dăruit – sunt sigur că aşa zice el – de a-şi face duşmani cu un singur cuvânt, cu o privire sau cu un gest. Şi ca şi când acest lucru n-ar fi fost de ajuns, mai există şi tânăra doamnă.

Grant se răsuci spre Michaels, de data asta evident enervat.

— Ce-i cu tânăra doamnă?

— Hai, Grant! Vrei să-ţi ţin o lecţie despre băieţi şi fete?

Grant se încruntă şi îi întoarse spatele.

— Te pune într-o situaţie neplăcută, nu? continuă profesorul cu o voce joasă, aproape tristă.

— Ce situaţie neplăcută?

— E o fată drăguţă, *foarte* frumoasă. Dar, în acelaşi timp, tu eşti o persoană bănuitoare, din cauza meseriei, nu-

i aşa?

— Şi?

— Ce s-a întâmplat cu laserul? A fost un accident?

— E posibil.

— Da, e posibil, îl îngână Michaels în şoaptă. *Dara fost cu adevărat un accident?*

Grant îi răspunse, tot în şoaptă, după ce aruncă o privire peste umăr:

— O acuzi pe domnişoara Peterson că sabotează misiunea?

— Eu? Bineînţeles că nu. N-am nici o dovadă. Dar cred că *tu* o acuzi în sinea ta, şi nu-ţi place asta. De aici provine şi situaţia neplăcută.

— De ce ar fi domnişoara Peterson vinovatul?

— De ce nu? Nimeni n-a urmărit-o cu atenţie cât timp a umblat la laser. E domeniul ei. Iar dacă ar fi vrut să saboteze misiunea, ar fi acţionat, bineînţeles, în acel domeniu în care se simte în largul ei – laserul.

— Asta ar fi plasat-o automat printre suspecţi. Ceea ce se pare că s-a întâmplat.

— Văd. Eşti furios, nu-i aşa?

— Ne aflăm într-un spaţiu restrâns şi, de aceea, ai putea crede că fiecare dintre noi este sub supravegherea constantă, strictă, a celorlalţi. Te înşeli, însă. Suntem atât de absorbiţi de ceea ce vedem afară, încât oricine ar fi putut să se ducă în compartimentul de depozitare şi să facă tot ce voia cu laserul, fără să-l observe ceilalţi. Ai fi putut să fii tu. Sau eu. Eu nu te-aş fi văzut. Tu nu m-ai fi văzut.

— Sau Duval?

— Sau Duval. Nu l-am eliminat de pe lista suspecţilor. Dar poate că a fost un accident adevărat.

— Atunci, consideri că desprinderea funiei tale a fost un

accident?

— Vrei să-mi sugerezi că a fost altceva?

— Nu. Vreau doar să-ţi atrag atenţia asupra unor lucruri, dacă ai dispoziţia necesară.

— N-o am, dar dă-i drumul…

— Duval a fost cel care a legat funia.

— Şi a făcut un nod prost, presupun. Iar încordarea funiei a fost considerabilă.

— Un chirurg trebuie să ştie să facă noduri.

— Aiurea! Nodurile chirurgicale nu-s noduri marinăreşti!

— Să zicem că ai dreptate… Dar poate că nodul a fost făcut deliberat astfel, pentru a se desface mai uşor. Sau poate că a fost dezlegat de cineva…

— Bine. Dar, şi în acest caz, toţi urmăreau cu atenţie ceea ce se petrecea în faţă. fu, sau Duval, sau domnişoara Peterson aţi fi avut posibilitatea să vă apropiaţi iute de navă, să desfaceţi nodul şi să vă întoarceţi înainte de a vă observa cineva. Chiar şi Owens ar fi putut părăsi nava pentru a face asta.

— Da, dar Duval a avut ocazia cea mai bună. Chiar înainte de accident, s-a apropiat de submarin, cărând furtunul. A pretins că funia s-a desprins în timp ce se uita la ea. Ştim, din propria lui declaraţie, că se afla în locul potrivit, la momentul potrivit.

— Totuşi, e posibil să fi fost doar un accident. Ce motiv ar fi avut să procedeze aşa? Laserul fusese deja sabotat, iar desprinderea funiei m-ar fi pus în pericol pe mine. Dacă avea o misiune de executat, de ce şi-ar fi pierdut vremea cu mine?

— Vai, Grant, Grant! rânji Michaels, dând din cap.

— Bine, spune ce ai de zis, nu te hlizi!

— Să presupunem că tânăra domnişoară a avut grijă de

laser. Şi să presupunem că interesul lui Duval era concentrat asupra ta. Să mai presupunem că, în primul rând, voia să scape de tine, sabotarea misiunii devenind pentru el un scop secundar…

Grant îl privi, fără să scoată o vorbă. Michaels continuă:

— Poate că Duval nu-i chiar atât de devotat muncii sale încât să nu observe că asistenta lui nu rămâne indiferentă în faţa ta. Eşti un bărbat tânăr, prezentabil şi, în plus, i-ai sărit în ajutor în timpul vârtejului. Poate că i-ai salvat viaţa. Poate că Duval i-a remarcat reacţia.

— N-a fost nici o reacţie. Nu o interesez.

— Am urmărit-o când te-ai pierdut în alveolă. Era disperată. Un lucru evident pentru oricine trebuie să fi fost evident şi pentru Duval… Fata simte o atracţie faţă de tine. Şi poate că Duval a vrut să scape de tine din cauza asta.

Grant îşi muşcă buzele, gânditor, apoi spuse:

— Bine. Dar pierderea de aer? Alt accident?

Michaels ridică din umeri.

— Nu ştiu. Bănuiesc că vei sugera că Owens e responsabil de asta.

— N-ar fi exclus. El cunoaşte nava la perfecţie, doar a proiectat-o… Nu i-ar fi fost greu să-i saboteze instalaţiile. După aceea, a reparat ceea ce stricase.

— Ai dreptate.

— Dacă tot veni vorba, adăugă tânărul, furios, explică-mi chestia cu fistula arterio-venoasă… A fost un accident sau ştiai că-i acolo?

Michaels se lăsă pe speteaza scaunului, părând calm.

— Doamne, nu m-am gândit la asta! îţi dau cuvântul meu, Grant, îmi închipuiam că nu există nimic care să îndrepte bănuielile asupra mea. Eram conştient de faptul că aş putea fi acuzat de una dintre crime: că am stricat

laserul, că am dezlegat frânghia sau că am dereglat ventilul rezervorului de aer, când nu se uita nimeni. Sau de toate trei, dacă ţii morţiş. Dar, în fiecare caz, e foarte posibil ca fapta să fi fost opera altcuiva. În schimb, fistula mă priveşte numai pe mine.

— Corect.

— Exceptând cazul în care nu ştiam că-i acolo. Dar nu pot dovedi asta.

— Nu poţi, într-adevăr…

— Citeşti povestiri poliţiste, Grant?

— Am citit câteva, în tinereţe. Acum, însă…

— Îmi dau seama că meseria ta le distruge farmecul. Dar în poveştile poliţiste totul e simplu. Un indiciu subtil desemnează o persoană, o singură persoană, iar detectivul vede ceea ce nu observă ceilalţi. Se pare că în viaţa reală indiciile îndreaptă bănuielile spre toate direcţiile.

— Sau spre nicăieri, spuse Grant, ferm. Putem avea de-a face cu o serie de accidente şi ghinioane.

— E posibil şi asta concluzionă Michaels.

Dar cuvintele profesorului nu sunau prea convingător. Şi nici el nu părea prea convins că aşa stăteau lucrurile.

Capitolul 14: SISTEMUL LIMFATIC

Din cabină, se auzi vocea lui Owens:

— Domnule doctor Michaels, priviţi drept înainte! Asta-i cotitura?

Cu toţii avură posibilitatea de a simţi submarinul încetinind.

— Prea multă vorbărie, mormăi Michaels. Trebuie să mă uit.

Chiar în faţa lor se deschidea un tunel. Pereţii subţiri ce se vedeau erau zgrunţuroşi, întinzându-se până departe, spre neant. Deschizătura abia permitea trecerea navei.

— E bine! strigă Michaels. Pătrunde în ea!

Cora părăsi bancul de lucru pentru a privi peisajul înconjurător, minunându-se, dar Duval rămase pe loc, continuându-şi truda cu o răbdare infinită, neobosită.

— Acesta trebuie să fie un vas limfatic, spuse ea.

Pătrunseseră în deschizătură. Pereţii ce-i înconjurau erau la fel de apropiaţi ca şi cei ai vasului capilar prin care se deplasaseră ceva mai devreme.

Ca şi în cazul capilarelor, pereţii vasului limfatic erau alcătuiţi din celule în formă de poligoane netede, fiecare având câte un nucleu rotund în centru. Lichidul prin care treceau părea asemănător celui din cavitatea pleurală – sclipea gălbui în lumina farurilor lui *Proteus* şi avea o nuanţă mai galbenă spre celule. Culoarea nucleelor era mai întunecată, aproape portocalie.

— Ouă ochiuri! exclamă Grant. Seamănă cu nişte ouă ochiuri! Ce-i un vas limfatic? întrebă el imediat, dându-şi seama că noţiunea îi era străină.

— Într-un fel, reprezintă un sistem circulator auxiliar,

începu fata să-i explice în grabă. Lichidul se scurge din vasele capilare foarte subţiri şi se strânge în spaţiile libere din trup şi între celule. Acesta-i lichidul interstiţial. După aceea, el pătrunde în tuburile înguste ale vaselor limfatice, care-s deschise la capete, după cum ai putut constata şi singur. Tuburile se reunesc, treptat, formând unele mai mari, tot mai mari, până când cele mai groase ajung să atingă dimensiunile venelor. Toată limfa...

— Lichidul din jurul nostru? întrebă Grant.

— Da. Toată limfa este colectată în cel mai mare vas din sistemul limfatic, canalul toracic, care duce la vena subclavie, din partea superioară a pieptului, iar de aici revine în sistemul circulator principal.

— Şi de ce am intrat în sistemul limfatic?

Michaels se întoarse spre tânăr, întrucât nava urma deja un traseu sigur.

— Deoarece el reprezintă un soi de baltă. Aici nu se resimte efectul de pompare al inimii. Presiunea musculară şi tensiunea mişcă lichidul, dar Benes nu are aşa ceva acum. Prin urmare, ne-am asigurat o călătorie liniştită spre creier.

— Atunci, de ce n-am intrat în sistemul limfatic de la început?

— Vasele sunt subţiri. O arteră reprezintă o ţintă mai uşor de atins pentru o seringă. În plus, curentul arterial trebuia să ne ducă spre cheag în câteva minute. Treaba n-a mers, iar dacă acum am încerca să ajungem înapoi în arteră, am pierde prea mult timp. Pe de altă parte, o dată ajunşi în arteră, am suferi şocuri pe care submarinul n-ar mai fi în stare să le suporte.

Profesorul întinse un nou set de hărţi şi strigă:

— Owens, ai harta 72-D?

— Da, doctore Michaels!

— Asigură-te că urmezi drumul pe care l-am trasat. Vom trece printr-un număr minim de noduli.

— Ce se află în faţă? întrebă Grant.

Michaels se uită în direcţia indicată de tânăr şi îngheţă.

— Încetineşte! strigă el.

Proteus reduse brusc viteza. Printr-o porţiune a peretelui tubului ce se lărgea, pătrundea o masă informă, lăptoasă, granulată, ameninţătoare… Dar, în timp ce oamenii o priveau, aceasta se contractă şi dispăru.

— Mergi mai departe! spuse Michaels, după care se întoarse din nou spre Grant: Mi-a fost teamă că globula albă va veni spre noi. Din fericire, însă, a plecat. Unele globule albe se formează în nodulii limfatici. Aceştia reprezintă un obstacol important în calea bolilor. În ei se formează nu numai globule albe, ci şi anticorpi.

— Şi ce-s anticorpii?

— Molecule de proteine care au capacitatea de a se combina în mod diferit cu substanţe exterioare, pătrunse în trup: microbi, toxine, proteine străine.

— Şi cu noi?

— Presupun că şi cu noi, în anumite circumstanţe…

— Bacteriile sunt prinse în capcană de noduli, interveni Cora în discuţie. Aceştia din urmă reprezintă un soi de câmp de luptă pe care se înfruntă respectivele bacterii şi globulele albe. Nodulii se umflă şi devin dureroşi. Ştii, de multe ori întâlnim la copii ceea ce numim ganglioni umflaţi, sub braţ sau sub fălci…

— Dar, în realitate, e vorba de noduli limfatici umflaţi.

— Exact.

— În acest caz, ar fi o idee bună să stăm departe de nodulii limfatici, comentă Grant.

— Suntem prea mici, zise Michaels. Sistemul de anticorpi al lui Benes nune simte, iar noi trebuie să trecem doar printr-o serie de noduli, după care vom avea o navigaţie uşoară. Ne asumăm un risc, fireşte, dar tot ce facem e riscant. Sau, întrebă el, provocator, îmi vei ordona să ieşim din sistemul limfatic?

Grant scutură din cap:

— Nu. Nu până nu vine altcineva cu o alternativă mai bună.

*

— Uite-l! zise Michaels, înghiontindu-l uşor pe Grant. Îl vezi?

— Umbra din faţă?

— Da. Vasul limfatic în care ne aflăm este unul dintre cele care intră în nodul, acesta fiind alcătuit dintr-o masă spongioasă de membrane şi strâmtori întortocheate. Locul geme de limfocite.

— Ce mai sunt şi astea?

— Un tip de globule albe, care însă nu ne vor deranja. Cel puţin, aşa sper. Orice bacterie din sistemul circulator trece, până la urmă, printr-un nodul limfatic. Nu poate ocoli canalele înguste, întortocheate…

— Noi putem?

— Noi ne mişcăm în mod deliberat, cu un anumit scop, în timp ce bacteriile se mişcă la întâmplare. Sper că-ţi dai seama de diferenţă. Odată prinsă în capcana din nodul, bacteria e atacată de anticorpi şi apoi, dacă aceştia eşuează, de globulele albe mobilizate pentru bătălie.

Umbra se apropiase considerabil. Nuanţa aurie a limfei se întunecase, căpătând aspectul unui nor. În faţă se ridica

un perete.

— Păstrezi cursul, Owens? strigă Michaels.

— Da, dar există riscul să cotesc greşit.

— Chiar dacă se întâmplă aşa ceva, ţine minte că în momentul acesta ne îndreptăm în sus. Uită-te la indicatorul gravitometrului – până la urmă, ne vei duce pe drumul cel bun.

Proteus făcu o cotitură bruscă şi, deodată, totul deveni cenuşiu. Farurile păreau a nu lumina decât umbre de cenuşiu mai deschis sau mai închis. Ocazional, se vedeau nişte vergele, mai scurte decât nava şi mult mai subţiri, precum şi nişte ciorchini alcătuiţi din obiecte sferice, mărunte, cu margini neclare.

— Bacterii, mormăi Michaels. Detaliile sunt prea mari pentru a recunoaşte speciile. Nu-i ciudat? Prea multe detalii!

Proteus se mişca mai încet, urmând, ezitant, meandrele canalului.

Duval apăru în uşa atelierului.

— Ce se întâmplă? Nu pot să lucrez dacă nava nu are o deplasare normală! Mişcarea browniană e mai puternică.

— Îmi pare rău, spuse rece Michaels. Trecem printr-un nodul limfatic. Asta-i tot ce pot face.

Chirurgul se retrase la bancul lui, având întipărită pe chip o expresie furioasă.

— În faţă se află o învălmăşeală groaznică, domnule doctor, continuă Grant să-şi manifeste nedumerirea. Ce-i chestia aia care arată ca nişte alge?

— Fibre reticulare.

— Doctore Michaels! strigă Owens.

— Da?

— Drăciile alea fibroase devin tot mai groase. Nu voi

reuşi să dirijez nava printre ele fără să le deteriorez.

Michaels tăcu preţ de câteva clipe, părând adâncit în gânduri.

— Linişteşte-te! spuse el în cele din urmă. Stricăciunile pe care le vei face vor fi minime.

Curând, mai multe fibre se desprinseră, alunecară şi trecură de-a lungul hubloului, apoi dispărură în urmă. Lucrul acesta se repetă, cu o frecvenţă crescândă.

— E în regulă, spuse încurajator Michaels, trupul va reuşi să repare toate aceste stricăciuni fără probleme.

— Nu-mi fac griji pentru Benes, răspunse Owens, ci pentru navă. Dacă porcăriile alea vor ajunge în ţevi, motorul va fi suprasolicitat. Fibrele aderă la submarin. Nu-ţi dai seama că sunetul motorului s-a schimbat?

Întrucât Grant nu percepea asemenea subtilităţi, îşi îndreptă din nou atenţia spre exterior. Nava se îndrepta spre o pădure de cârcei, care, în lumina farurilor, împrăştiau o lumină stranie, de un cafeniu ameninţător.

— Vom trece în curând prin ea, spuse Michaels, iar în glasul lui se desluşea teamă.

Drumul deveni ceva mai liber. Acum, Grant realiză că motorul suna oarecum diferit – exista un fel de răguşeală, ca şi cum zgomotul gazelor ce se scurgeau prin ţevile de evacuare ar fi trecut printr-un amortizor.

— Fundătură în faţă! strigă Owens.

Urmă o ciocnire între o baghetă bacteriană şi submarin. Substanţa bacteriei se îndoi, apoi reveni la forma iniţială şi se îndepărtă, lăsând hubloul plin de o mâzgă care fu spălată treptat.

În faţă se aflau alte bacterii.

— Ce se întâmplă? întrebă Grant, uluit.

— Nu încape îndoială că asistăm la reacţia anticorpilor

faţă de o bacterie, răspunse Michaels. Globulele albe nu-s implicate în luptă. Priveşte zidul de bacterii. Se vede greu în reflectarea luminii miniaturizate, dar poţi să-l distingi.

— Nu, nu reuşesc să-l văd.

Vocea lui Duval se auzi în spatele lor:

— Nici eu nu-l văd.

— Aţi pregătit sârma, domnule doctor? se întoarse Grant spre el.

— Încă nu, răspunse chirurgul. Nu pot lucra în balamucul ăsta. Trebuie să mai aştept. Ce-i cu anticorpii?

— Dacă nu lucrezi, să stingem luminile interioare, propuse Michaels. Owens!

Imediat, *Proteus* se cufundă în beznă. Acum, singura iluminare venea din exterior, o sclipire fantomatică, maroniu-cenuşie, care le acoperea figurile cu o umbră încărcată de teamă.

— Ce se întâmplă afară? întrebă Cora.

— Încercam să vă explic, continuă Michaels. Uitaţi-vă la marginile bacteriilor din faţă!

Grant se chinui să privească, îngustându-şi ochii. Lumina era instabilă, pâlpâitoare.

— Te referi la obiectele acelea mici, în formă de cartuşe?

— Exact. Alea-s moleculele de anticorpi. Proteine, suficient de mari pentru a fi vizibile la scara noastră. E una în apropiere. Uitaţi-vă!

Unul dintre anticorpii mărunţi se răsucise lângă fereastră. De aproape, nu semăna deloc a cartuş. Într-un fel, părea mai mare şi avea nişte prelungiri asemănătoare macaroanelor. Acestea, vizibile doar în sclipirea luminii, se întindeau în toate părţile.

— Ce fac? întrebă Grant.

— Fiecare bacterie are un perete celular caracteristic, făcut din grupări atomice specifice. Pentru noi, aceşti pereţi diferiţi arată omogeni, informi, dar, dacă am fi mai mici – de dimensiunile unei molecule de pildă – am vedea că fiecare zid are un model în formă de mozaic, iar acest mozaic este diferit pentru fiecare specie de bacterie în parte. Anticorpii se lipesc de acest mozaic şi, după ce acoperă porţiunile-cheie ale peretelui, distrug bacteria. E ca şi cum ai astupa nasul şi gura unui om şi l-ai sufoca.

— Se văd foarte bine, interveni fata, oarecum tulburată. Ce spectacol oribil!

— Îţi pare rău pentru bacterii, Cora? zâmbi Michaels.

— Nu, dar anticorpii par atât de răi, judecând după felul în care acţionează!

— Nu le atribui emoţii omeneşti. Sunt doar molecule ce se mişcă orbeşte. Forţele interatomice le împing către porţiunile de perete cu care se potrivesc şi ele se prind acolo. Seamănă întrucâtva cu un magnet ce se lipeşte de o bară de fier. Poţi spune că magnetul atacă fierul cu răutate?

Ştiind ce anume trebuia să caute, Grant văzu ce se întâmpla. O bacterie, mişcându-se la întâmplare printr-un nor de anticorpi care se roteau, păru că-i atrage spre ea. Într-o clipă, peretele său deveni ceţos, acoperit cu anticorpi aliniaţi unul lângă celălalt, ţinându-şi prelungirile împletite.

— Unii dintre anticorpi rămân indiferenţi, remarcă Grant. Nu se ating de bacterie.

— Anticorpii sunt… specializaţi, îi explică Michaels. Fiecare dintre ei e proiectat să se potrivească unui anumit fel de bacterie sau unei molecule particulare de proteină. Pe moment, însă, majoritatea anticorpilor, dacă nu toţi, se potrivesc cu bacteriile din jurul nostru. Prezenţa acestor

bacterii aparte a stimulat formarea unei anumite varietăţi de anticorpi. Cum se produce o asemenea stimulare, nu ştiu.

— Dumnezeule mare! strigă Duval. Uitaţi-vă acolo!

Una dintre bacterii fusese copleşită de anticorpi, care urmau fiecare neregularitate a formei sale, astfel încât ea părea a fi exact ca înainte, dar cu margini îngroşate, înceţoşate.

— Se potrivesc perfect, zise Cora.

— Nu, nu la asta mă refeream. Nu vedeţi că legăturile intermoleculare ale anticorpilor produc un soi de apăsare asupra bacteriilor? Asta nu s-a văzut niciodată limpede, nici măcar cu ajutorul microscopului electronic, care ne arată doar lucruri moarte.

Echipajul de pe *Proteus* păstră o tăcere mormântală, în timp ce submarinul trecea încet pe lângă bacterie. Învelişul de anticorpi continuă să se rigidizeze şi să se îndese. Apoi, brusc, bacteria păru că se mototoleşte şi că dispare. Anticorpii se desprinseră, iar bagheta se transformă într-un ovoid fără caracteristici.

— Au ucis bacteria. Au sugrumat-o, literalmente, până au ucis-o, spuse Cora, cu scârbă.

— Remarcabil! murmură Duval. Ce posibilităţi de cercetare oferă *Proteus?*

— Eşti sigur că n-avem de ce să ne temem de anticorpi? întrebă Grant.

— Aşa cred, răspunse Michaels. Ei n-au fost proiectaţi să acţioneze împotriva unor lucruri de soiul ăsta.

— Eşti convins? Nu ştiu de ce, dar am senzaţia că pot fi făcuţi să acţioneze împotriva a orice, dacă-s stimulaţi în mod corespunzător…

— Probabil că ai dreptate. Dar, după cât se pare,

prezenţa noastră nu-i întărâtă.

— Mai multe fibre în faţă! strigă Owens. Ne-au înconjurat! Ne reduc viteza!

— Aproape am ieşit din nodul, Owens, răspunse Michaels.

Din când în când, o bacterie ce se răsucea se izbea de navă, iar aceasta se zguduia. Dar lupta se potolise, iar bacteriile fuseseră învinse, *Proteus* se chinuia să-şi croiască drum printre fibre.

— Continuă să înaintezi, spuse Michaels. Trebuie să coteşti încă o dată la stânga, după care vom ajunge în vasul limfatic aferent.

— Târâm fibre după noi, anunţă Owens. Submarinul arată ca un câine zburlit.

— În drumul nostru spre creier, câţi noduli limfatici mai trebuie să străbatem? se interesă Grant.

— Încă trei. Se pare că unul poate fi ocolit.

— Trebuie să renunţăm la ruta asta. Pierdem prea mult timp. Nu ne putem permite să trecem prin încă trei locuri asemănătoare. Nu există nici o scurtătură?

Michaels scutură din cap.

— Nici una care să nu ne creeze probleme mai mari decât cele pe care le înfruntăm acum. Fireşte, nu pretind că această călătorie prin noduli ne va scuti de neplăceri. Fibrele se vor desprinde în continuare, dar, dacă nu ne vom opri să ne uităm la războaiele bacteriene, vom înainta mai repede.

— Iar data următoare, spuse Grant, încruntându-se, vom nimeri peste o luptă în care-s implicate globule albe.

Duval se apropie de hărţi şi întrebă:

— Unde suntem acum?

— Chiar aici, arătă Michaels, privindu-l cu atenţie pe

celălalt.

Chirurgul se gândi un moment, apoi zise:

— Să mă orientez… Suntem în gât, nu?

— Da.

Grant îşi reprimă cu greutate un strigăt de uimire. Exact de aici începuseră călătoria. Se uită la înregistratorul de timp. Arăta 28. Trecuse mai mult de jumătate din timpul disponibil şi se aflau în locul de unde porniseră.

— Am putea ocoli toţi nodulii dacă am coti pe undeva, în zona asta, îndreptându-ne spre urechea internă. De acolo până la cheag nu-i distanţă mare.

— Pe hartă, totul pare uşor, oftă Michaels. Faci un semn şi te afli în siguranţă. Dar te-ai gândit ce înseamnă să trecem prin urechea internă?

— Nu. Ce înseamnă? întrebă Duval.

— Urechea, dragă doctore, este, după cum ştii, un dispozitiv ce are menirea de a concentra şi amplifica undele sonore. Cel mai uşor sunet, *cel mai slab sunet* din exterior va produce vibraţii intense în urechea internă. La dimensiunile noastre miniaturizate, acele vibraţii vor fi ucigătoare.

— Da, înţeleg, murmură Duval, gânditor.

— Urechea internă vibrează *permanent?* întrebă Grant.

— Cu excepţia momentelor de tăcere, când nu se aude nici un sunet. Chiar şi aşa, însă, dată fiind mărimea noastră, vom detecta cea mai uşoară mişcare.

— Poate fi mai rău decât mişcarea browniană?

— Probabil că nu.

— Din câte am înţeles, pericolul îl reprezintă sunetele venite din exterior…, spuse Grant. Dacă trecem prin urechea internă, zgomotul motorului şi sunetul vocilor noastre n-o vor afecta, nu-i aşa?

— Cu siguranţă. Urechea internă nu-i făcută să reacţioneze la vibraţiile noastre miniaturizate.

— Atunci, dacă oamenii din sala de operaţii vor păstra o tăcere totală…

— Şi de unde vor şti că trebuie să facă asta? întrebă Michaels, înfuriindu-se subit. Tu ai demontat radioul şi din cauza asta nu putem lua legătura cu ei!

— Dar ne pot urmări. Îşi vor da seama că ne îndreptăm spre urechea internă şi că avem nevoie de tăcere.

— Oare?

— De ce nu? insistă Grant, nerăbdător. Majoritatea sunt medici şi, ca atare, înţeleg problemele astea.

— Vrei să rişti? rânji Michaels.

Grant privi spre tovarăşii săi.

— Ce credeţi?

— Urmez orice curs mi se indică, dar nu-l stabilesc eu, spuse Owens.

— Eu personal am unele dubii, spuse Duval.

— Eu *sunt* sigur, mârâi Michaels, şi sunt împotrivă!

Grant se uită la Cora, dar fata rămase tăcută.

— Bine. În acest caz, responsabilitatea îmi aparţine. Ne vom îndrepta spre urechea internă. Stabileşte ruta, Michaels!

— Uite ce-i…

— Decizia a fost luată, Michaels! Stabileşte ruta.

Profesorul se înroşi, apoi ridică din umeri.

— Owens, zise el cu răceală în glas, trebuie să cotim la stânga în punctul acesta…

Capitolul 15: URECHEA

Carter îşi ridică, absent, ceaşca de cafea. Mai multe picături de lichid se scurseră şi aterizară pe pantalonii lui. Generalul observă dezastrul, dar nu-i acordă atenţie.

— De ce-ai spus că-şi vor schimba direcţia? întrebă el.

— Presupun că amicii noştri au senzaţia că au pierdut prea mult timp în nodului limfatic şi, în consecinţă, nu le mai surâde ideea de a repeta experienţa, răspunse Reid.

— Bine. Şi atunci, pe unde o vor lua?

— Nu sunt pe deplin convins, dar se pare că se îndreaptă spre urechea internă. N-aş aproba întru totul un astfel de plan…

Carter puse ceaşca pe masă şi o împinse într-o parte. Nici măcar nu apucase să o ducă la gură.

— De ce nu?

Lansând întrebarea, generalul se uită la înregistratorul de timp. Acesta avea afişată cifra 27.

— Va fi extrem de dificil. Va trebui să nu facem zgomot.

— De ce?

— Nu-ţi dai seama? Urechea reacţionează la sunete. Melcul urechii vibrează. Dacă *Proteus* se va afla în vecinătate, va vibra şi el, iar acest lucru îl poate distruge.

Carter se aplecă spre colonel, privindu-i figura calmă.

— Atunci ce naiba caută acolo?

— Probabil că-şi închipuie că-i singura rută care-i va duce destul de repede la destinaţie. Sau, dacă nu-i acesta motivul, pentru că-s nebuni. N-avem cum să aflăm adevărul, din moment ce-au demontat radioul.

— Au ajuns deja în urechea internă?

Reid apăsă un comutator şi întrebă iute ceva. După

câteva clipe, se întoarse din nou către general.

— Aproape.

— Oamenii din sala de operaţii îşi dau seama că e absolut obligatoriu să facă linişte?

— Cred că da.

— *Crezi?!* La ce-ţi foloseşte acest lucru?

— Nu vor întârzia în zonă prea mult timp.

— Indiferent cât ar sta acolo, va fi de ajuns. Ascultă, ar trebui să le aduci la cunoştinţă oamenilor… Nu, e prea târziu, n-are rost să riscăm! Dă-mi o bucată de hârtie şi cheamă pe cineva de afară. Pe oricine.

Un soldat înarmat intră în cameră şi salută.

— Las-o baltă! zise Carter plictisit, fără să-i răspundă la salut. Generalul scrisese pe hârtie, cu litere mari: TĂCERE! TĂCERE ABSOLUTĂ, CÂT TIMP *PROTEUS* SE AFLĂ ÎN URECHE!

— Ia asta, îi spuse el santinelei. Du-te în sala de operaţii, arat-o fiecărui individ în parte şi convinge-te că o citeşte. Dacă faci zgomot, te omor! Dacă scoţi vreun cuvânt, îţi scot maţele! Ai înţeles?

— Da, domnule, spuse soldatul, făcând feţe-feţe.

— Haide, grăbeşte-te! Şi scoate-ţi bocancii…

— Domnule?

— Scoate-ţi bocancii! în sala de operaţii vei umbla doar în ciorapi. Cei doi numărară secundele până când soldatul desculţ pătrunse în sala de operaţii. Militarul se duse la fiecare doctor, la fiecare infirmieră, arătându-le hârtia şi făcând semn cu degetul către camera de control. Fiecare persoană în parte dădu din cap, încremenind în locul în care se găsea. Pentru un moment, un spectator neavizat ar fi putut crede că o paralizie generală cuprinsese personalul din încăpere.

— E clar că au înţeles, zise Reid. Chiar dacă n-au fost instruiţi în acest sens.

— Îi felicit! bombăni furios Carter. Ascultă, acum ia legătura cu indivizii de la aparatura de supraveghere. Să nu se audă nici o sonerie, nici un clopoţel, nici un gong! Să nu fie folosite bliţuri! Nu vreau să se sperie cineva şi să ţipe!

— Vor traversa urechea în câteva secunde.

— Poate că da, poate că nu... Să nădăjduim că totul va fi bine. Reid spera acelaşi lucru.

*

Proteus pătrunsese într-o zonă întinsă de lichid limpede. Cu excepţia câtorva anticorpi care sclipeau ici, colo, nu se vedea nimic în lumina farurilor.

Un sunet slab, aproape imperceptibil, se frecă de navă, ca un val. Apoi el reveni, iar şi iar.

— Owens, strigă Michaels, stinge luminile din cabină!

Imediat, peisajul din exterior se zări mult mai bine.

— Vedeţi? întrebă Michaels.

Ceilalţi îşi încordară privirile. Grant nu observă nimic.

— Ne aflăm în canalul melcului urechii, în tubul mic, în spirală, din urechea interioară, cea care ne oferă simţul auzului. Cu ajutorul acestuia aude Benes. Vibrează la sunete de orice fel. Vedeţi?

Acum, Grant observă o umbră în lichid, o umbră uriaşă, lată, ce trecea peste ei.

— E un val provocat de sunet, explică Michaels. Cel puţin, într-un anumit sens. Un val de compresie, pe care noi l-am scos la iveală, într-un fel, prin intermediul luminii miniaturizate.

— Asta înseamnă că vorbeşte cineva? întrebă Cora.

— Nu. Dacă ar vorbi cineva sau ar face un zgomot adevărat, zona ar fi zgâlţâită de cel mai cumplit cutremur. Chiar într-o tăcere absolută, melcul urechii captează sunete: sunetele îndepărtate ale bătăilor inimii, zgomotul sângelui ce-şi croieşte drum prin venele şi arterele subţiri ale urechii. N-aţi dus niciodată o scoică la ureche ca să auziţi zgomotul oceanului? Ceea ce aţi ascultat era sunetul amplificat al propriului vostru ocean, al circuitului sangvin.

— Suntem în pericol? întrebă Grant.

— Nu mai mult decât până acum, ridică Michaels din umeri. Nu vom risca nimic cât timp nu va vorbi nimeni.

— De ce am încetinit? întrebă Duval din atelier.

— Ceva nu-i în regulă, răspunse Owens. Motorul gâfâie şi nu ştiu de ce.

În clipele următoare, cei cinci exploratori trăiră o senzaţie stranie, care se intensifica uşor, ca şi cum s-ar fi aflat într-un ascensor, în timp ce *Proteus* cobora în interiorul canalului.

Atinseră fundul, cu o zdruncinătură uşoară, iar Duval puse bisturiul de-o parte:

— Acum ce mai e?

— Motorul e supraîncălzit, aşa că a trebuit să-l opresc. Cred că…

— Da?

— Fibrele acelea reticulare, care semănau cu nişte alge marine… Poate că ele au blocat ţevile de aspirare. Nu-mi pot imagina altceva care să fi provocat defecţiunea.

— Nu le poţi elimina? întrebă încordat Grant.

— Nu am nici o posibilitate, răspunse Owens. E vorba de nişte ţevi de aspirare, care absorb în interior…

— Atunci, nu ne rămâne decât un singur lucru de făcut. Trebuie să le curăţăm din exterior. Asta înseamnă să ne

jucăm din nou de-a scafandrii…

Cu gesturi furioase, tânărul începu să-şi îmbrace costumul. Cora stătea lângă hublou şi privea peisajul înconjurător.

— Sunt anticorpi în zonă, spuse ea.

— Nu-s mulţi, ripostă scurt Grant.

— Dar dacă ne atacă?

— Nu pot, o asigură Michaels. Nu manifestă sensibilitate la forma unui om. În plus, cât timp nu se produce o leziune a ţesutului, anticorpii vor rămâne pasivi.

— Vezi că nu există probleme? zâmbi Grant, încercând s-o liniştească pe fată, dar aceasta îşi scutură capul.

Duval, care ascultase o frântură din discuţie, se uită la firul pe care-l subţiase, comparându-l cu firul original, răsucindu-l încet în mâini, ca şi cum ar fi încercat să-i măsoare diametrul.

Grant ieşi prin sasul ventral, aterizând pe peretele de jos al melcului urechii, care avea elasticitatea cauciucului. Se uită imediat la navă. Netezimea curată a metalului, dispăruse. Carcasa părea îmblănită.

Tânărul dădu din picioare, împingându-se, pentru a ajunge în partea din spate a submarinului. Owens avusese dreptate. Valvele de aspirare erau astupate de fibre.

Grant apucă de ele şi trase. Fibrele se desprindeau greu, unele rupându-se la nivelul filtrelor.

— Cum e? răsună în receptor vocea lui Michaels.

— Destul de rău.

— Cât va dura? înregistratorul de timp arată 26.

— Nu cred să termin prea repede…

Grant smucea cu disperare, dar vâscozitatea limfei îi încetinea mişcările, iar aderenţa fibrelor părea a depăşi toate aşteptările.

Cei rămaşi în interiorul navei nu mai aveau astâmpăr.

— N-ar fi cazul să mergem să-l ajutăm? întrebă Cora, neliniştită.

— Ei bine…, începu Michaels, ros de îndoială.

— *Eu* mă duc! zise ea, înşfăcându-şi costumul.

— Stai că vin şi eu, oftă Michaels. Owens trebuie să rămână la comenzile navei.

— Şi eu aş prefera să rămân, interveni Duval. Aproape că am terminat chestia asta.

— Bineînţeles, domnule doctor, încuviinţă fata, după care se apucă să-şi fixeze casca de scafandru.

Munca deveni mult mai uşoară când începură să se agite toţi trei în spatele navei, trăgând în aceiaşi timp de fibre, desprinzându-le, lăsându-le să fie purtate de curentul slab. Metalul filtrelor începu să iasă la iveală, iar Grant împinse în ţevi câteva bucăţi recalcitrante.

— Sper să nu provoace stricăciuni, dar n-am încotro – *nu pot* să le scot. Owens, ce se întâmplă dacă intră bucăţi de fibră în interiorul ţevilor?

— Vor fi carbonizate în motor. Când vom ieşi de-aici, îmi va fi foarte greu să-l curăţ.

— După ce vom ieşi, nu-mi va păsa dacă o să trebuiască să-ţi răzui toată nava!

Grant împingea înăuntru fibrele care înfundaseră filtrele şi le trăgea pe cele care nu se înţepeniseră. Cora şi Michaels făceau acelaşi lucru.

— Mai avem puţin şi reuşim! exclamă fata într-un târziu.

— Da, dar am rămas în melcul urechii mai mult timp decât sperasem, îi tăie Michaels din elan. În orice clipă, un sunet…

— Gura! se răţoi Grant. Terminaţi treaba!

*

Carter începuse să-şi smulgă părul de pe cap.

— Nu, nu, NU! strigă el. S-au oprit din nou!

Generalul arătă spre mesajul scris pe o bucată de hârtie şi îndreptat în direcţia sa, apărut pe unul dintre monitoare.

— Măcar au ţinut minte că nu trebuie să vorbească, zise Reid. De ce crezi că s-au oprit?

— De unde naiba să ştiu? Poate că s-au gândit că e timpul să bea o cafea. Poate că s-au hotărât să facă plajă. Poate că fata…

Generalul tăcu brusc, apoi, după câteva clipe, continuă:

— Habar n-am ce se întâmplă acolo! Tot ce ştiu e că ne-au rămas doar douăzeci şi patru de minute.

— Cu cât stau mai mult în urechea internă, cu atât cresc şansele ca vreun tâmpit să scoată un sunet. Să strănute, de exemplu.

— Ai dreptate, zise Carter, gânditor. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Cum de nu ne-am gândit la cea mai simplă soluţie? Cheamă curierul!

Soldatul intră din nou, dar de data aceasta nu salută.

— Ai rămas desculţ? Foarte bine. Du asta jos şi arat-o unei infirmiere. Ţii minte ce ţi-am spus despre scosul maţelor?

— Da, domnule!

Mesajul era: PUNEŢI-I DOPURI ÎN URECHI LUI BENES.

Carter îşi aprinse un trabuc şi privi pe fereastră, spre sala de operaţii, îl văzu pe soldat intrând, ezitând un moment, apoi apropiindu-se cu paşi iuţi, uşori, de o infirmieră.

Aceasta zâmbi, privi spre Carter şi schiţă în direcţia lui tradiţionalul gest – un cerc format din arătător şi degetul

mare.

— Trebuie să mă gândesc la toate, oftă generalul.

— Va reduce zgomotul, dar nu-l va opri, zise Reid.

Infirmiera îşi scoase pantofii în tăcere şi, din doi paşi, ajunse la o masă. Deschise cu grijă o cutie şi scoase din ea o bucată de vată. Făcu un ghemotoc într-o mână şi altul în cealaltă. Încercă să le răsucească, dar mâna dreaptă îi alunecă şi lovi o foarfecă de pe masă.

Aceasta căzu. Infirmiera întinse cu disperare un picior după ea, lipind-o de podeaua dură, dar numai după ce ustensila scosese un zăngănit ascuţit, metalic, ca un sughiţ de înger prăbuşit.

Femeia se înroşi la faţă, cuprinsă de o oroare de moarte. Toţi cei ce se aflau în sala de operaţii se întoarseră, fulgerând-o cu privirile. Generalul Carter aruncă trabucul şi se prăbuşi pe un scaun.

— S-a terminat! gemu el.

*

Owens porni motorul şi verifică aparatele de control. Indicatorul de temperatură, care se aflase în zona de pericol aproape de când intraseră în canalul melcului, arăta o valoare mai scăzută.

— Se pare că e bine, zise el. Aţi terminat?

— N-a rămas mare lucru, îi răsună în urechi vocea lui Grant. Fii gata de plecare. Intrăm.

În acel moment, universul păru că se zgâlţâie. Cu toţii avură senzaţia că *Proteus* fusese izbit de un pumn, care-l aruncase în sus: Owens se prinse de pupitrul de comandă şi se ţinu cu putere, în vreme ce auzea tunetul îndepărtat.

Aflat la pupă, Duval, cuprins de disperare, apucase

laserul, încercând să-l protejeze în faţa stihiilor dezlănţuite.

Grant simţi că zboară, ca purtat de un val gigantic. Se răsuci şi se izbi de peretele canalului urechii. Zidul îl respinse, îndoindu-se.

Undeva, într-un segment miraculos de calm al minţii, tânărul era conştient de faptul că, în lumea reală, peretele răspundea cu vibraţii rapide, de amplitudini microscopice, la un stimul reprezentat de un sunet ascuţit. Dar gândul fusese acoperit de şocul surprizei.

Luptând cu inevitabila panică, Grant încercă să localizeze *Proteus,* dar surprinse doar o lucire scurtă a farurilor ce luminau o porţiune îndepărtată a peretelui.

În momentul în care se declanşase vibraţia, Cora dibuise o proeminenţă a submarinului. Instinctiv, se prinsese de ea, ca şi cum ar fi vrut să călărească un cal nărăvaş. Nu mai putea să respire şi, când îşi dădu drumul, se rostogoli pe membrana pe care stătea nava.

Farurile submarinului luminau calea din faţa ei, iar fata se gândi îngrozită că n-avea nici o şansă să-şi frâneze mişcarea. Ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să oprească o avalanşă proptindu-se cu picioarele în pământ.

Ştia că se îndrepta spre orga lui Corti, centrul de bază al auzului. Printre componentele acestei orgi se aflau celulele păroase, însumând vreo cincisprezece mii de exemplare. Putea să vadă unele dintre ele. Fiecare avea câte un cil ţinut în sus. Unii cili vibrau în funcţie de înălţimea şi intensitatea undelor sonore dirijate spre urechea internă, amplificate acolo.

Dar asta era ceea ce se învăţa la cursul de fiziologie. Fraze ce puteau fi folosite într-un univers normal. În cazul de faţă, însă, Cora se confrunta cu o realitate complet diferită. Aici vedea o prăpastie povârnită, iar dincolo de ea

o serie de columne înalte, graţioase, mişcându-se maiestuos, nu la unison, ci întâi una, apoi alta, de parcă un val ar fi legănat întreaga structură.

Cora se duse de-a berbeleacul, prin prăpastie, spre o lume de pereţi şi coloane ce vibrau. Lanterna lumina în diferite direcţii, în timp ce fata cădea dându-se peste cap. Simţi din spate o împingere şi se trezi aruncată cu putere într-un obiect rezistent, elastic. Rămase cu capul în jos, gândindu-se cu groază că obiectul care o oprise îi va da drumul, lăsând-o să se prăbuşească mai departe.

Se răsuci într-o parte, apoi în alta, în timp ce coloana de care era agăţată – un cil microscopic al unei celule păroase din orga lui Corti – continua să se legene maiestuos.

În cele din urmă, fata reuşi să respire normal şi-şi auzi numele. Cineva o striga. Cu grijă, scoase un geamăt. Apoi, încurajată de sunetul propriei voci, ţipă cât putu de tare:

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

*

Primul şoc devastator trecuse, iar Owens ţinea submarinul sub control, în mijlocul unei mări ce continua să fie agitată. Sunetul – indiferent de ceea ce îl provocase – deşi fusese intens, durase puţin. Asta îi salvase. Dacă s-ar fi prelungit încă un moment…

Duval, ţinând laserul sub un braţ, sprijinit cu spatele de perete şi împingându-se disperat cu picioarele în suportul bancului de lucru, reuşi să strige:

— S-a potolit?

— Cred că am scăpat, gâfâi Owens. Comenzile funcţionează.

— Atunci, să plecăm.

— Trebuie să-i găsim şi pe ceilalţi.

— Ai dreptate. Uitasem.

Zicând acestea, chirurgul se răsuci cu grijă, se sprijini într-o mână şi se ridică în picioare, ţinând laserul ca pe sfintele moaşte.

— Cheamă-i înăuntru! adăugă el.

— Michaels! Grant! Domnişoară Peterson! strigă Owens.

— Venim imediat! răspunse Michaels. *Cred* că sunt întreg.

— Aşteaptă, zise Grant. N-o văd pe Cora.

Proteus stătea acum drept, iar tânărul, respirând cu greutate în urma cumplitei zdruncinături, înotă direct către farurile lui.

— Cora! strigă el.

— Ajutor! se auzi vocea îngrozită a fetei. Să mă ajute cineva!

Grant privi în toate direcţiile, apoi strigă, disperat:

— Cora! Unde eşti?

— Nu ştiu exact. Am nimerit între celulele păroase.

— Unde-s chestiile alea? Michaels, unde se află celulele păroase?

Grant îl văzu pe profesor apropiindu-se de navă din altă direcţie. Prin limfă, trupul său părea o umbră neclară, lanterna trasând o cărare îngustă în faţa lui.

— Aşteaptă să mă orientez, zise acesta. Owens, aprinde faza mare a farurilor!

Imediat, lumina se extinse.

— În partea asta! indică Michaels. Owens, urmează-ne! Avem nevoie de lumină!

Grant urmă silueta ce se mişca iute şi curând observă prăpastia şi coloanele din faţă.

— Acolo? întrebă el, nesigur.

— În mod normal, da, replică Michaels.

Se aflau la margine, cu nava între ei, aceasta, fixându-şi lumina farurilor asupra cavernei împânzite cu coloane.

— N-o văd, zise Michaels.

— Eu da, ripostă Grant. Nu-i acolo? Cora, te-am zărit! Mişcă braţul, ca să fiu sigur!

Fata îşi flutură mâna, în semn de salut.

— În regulă, strigă din nou tânărul. Vin să te iau. Te aduc înapoi cât ai bate din palme.

În timp ce aştepta, Cora simţi o atingere la genunchi. Cea mai slabă, mai blândă senzaţie, ca şi cum o aripă de muscă s-ar fi ciocnit de ea. Se uită într-acolo, dar nu observă nimic.

Urmă o nouă atingere, lângă umăr. Şi încă una.

Deodată, le văzu. Nişte ghemotoace din lână, cu filamente întinse, tremurătoare. Moleculele de proteină ale anticorpilor…

După toate aparenţele, anticorpii îi explorau suprafaţa, o testau, o *gustau,* încercând să-şi dea seama dacă era vătămătoare sau nu. Erau doar câţiva, dar dinspre celelalte coloane veneau tot mai mulţi.

Farurile lui *Proteus* străluceau, astfel încât fata putea să-i distingă clar în reflectarea sclipitoare a luminii miniaturizate. Fiecare filament lucea ca o rază de soare.

— Veniţi repede! ţipă ea. Sunt anticorpi peste tot!

În minte – cu prea multe amănunte – avea scena în care anticorpii acoperiseră bacteria, înfăşurând-o complet, apoi strivind-o, în timp ce forţele intermoleculare strângeau anticorpii între ei.

Un anticorp» atinse cotul şi rămase lipit acolo. Cora îşi scutură braţul, cu scârbă şi oroare. Tot trupul îi tremura. Se lovi de coloană. Anticorpul nu se desprinse. Altul i se

alătură, cei doi prinzându-se strâns cu filamentele înlănţuite.

*

— Anticorpi! şopti Grant.

— Probabil că a provocat leziuni în ţesutul înconjurător, mormăi Michaels.

— Pot să-i facă vreun rău?

— Nu imediat. Nu au formată o sensibilitate pentru ea. Nici un anticorp nu a fost proiectat deliberat pentru structura ei. Dar unii se vor potrivi, pe baza unor caracteristici de adaptare aleatorie, iar Cora va stimula formarea mai multor anticorpi de acest tip. În final, cu toţii se vor năpusti asupra ei.

Grant putea să-i vadă acum îngrămădindu-se în jurul fetei, ca un nor de muşte.

— Michaels, întoarce-te la submarin! E de ajuns o persoană care îşi riscă viaţa. O scot eu de acolo, într-un fel. Dacă nu, vă revine vouă sarcina să luaţi înapoi pe navă ce-a rămas din noi. Nu avem voie să ne deminiaturizăm aici, indiferent ce s-ar întâmpla.

Michaels ezită câteva clipe, înainte de a murmura „Ai grijă de tine!”, după care se întoarse şi înotă spre *Proteus.*

Grant continuă să se apropie de Cora. Vârtejul provocat de sosirea lui îi îndepărtă oarecum pe anticorpi, silindu-i să se răsucească şi să ţopăie cu rapiditate.

— Trebuie să plecăm de aici, Cora!

— Oh, Grant, cât mai iute!

Tânărul trase cu toată puterea de rezervorul ei de oxigen, care se lovise de coloană şi făcuse o tăietură. Din despicătură ieşiseră fâşii groase de materie vâscoasă.

Pesemne că asta provocase apariţia anticorpilor.

— Nu te mişca! Lasă-mă pe mine.

Glezna Corei fusese prinsă între două fibre pe care el reuşi să le îndepărteze.

— Hai să plecăm!

Amândoi executară o tumbă, apoi începură să înoate. Corpul Corei era acoperit de anticorpi ce atârnau de ea, dar haita rămăsese în urmă. Dar, ghidându-se după cine ştie ce echivalent al „mirosului” la scală microscopică, curând se luă după ei. La început, veniră doar câţiva anticorpi, apoi mai mulţi, după aceea toată grămada.

— N-o să reuşim! gemu fata.

— Ba da. Foloseşte-ţi însă fiecare muşchi.

— Stau prinşi de mine! Mi-e frică, Grant!

Bărbatul se uită la ea peste umăr, apoi se întoarse iute. Spatele ei era pe jumătate acoperit de un mozaic alcătuit din sculuri de lână. Cumplitele creaturi descoperiseră în ce consta natura suprafeţei sau, în tot cazul, a acelei porţiuni.

Îi curăţă spatele, dar anticorpii reveneau. Se îndepărtau la atingerea mâinii lui, dar se repezeau imediat înapoi. Câţiva începuseră să testeze şi trupul său.

— Mai repede, Cora!

— Nu pot!

— Poţi. Ţine-te de mine!

Cei doi tineri ţâşniră în sus, peste buza prăpastiei, spre submarinul care-i aştepta.

*

— Ce se întâmplă? întrebă Duval, în vreme ce-şi ajuta colegul să intre prin sas.

Michaels îşi scoase casca, gâfâind.

— Domnişoara Peterson a fost prinsă în celulele lui Hensen. Grant încearcă s-o desprindă, dar anticorpii au năvălit peste ei.

Ochii chirurgului dădură să iasă din orbite.

— Ce putem face?

— Nu ştiu. Poate că Grant va reuşi s-o salveze. Altfel, va trebui să plecăm.

— Nu putem să-i lăsăm aici! exclamă Owens.

— Bineînţeles că nu, zise Duval. Trebuie să ne ducem toţi trei şi… De ce te-ai întors, Michaels? întrebă el cu asprime. De ce nu eşti acolo?

Profesorul îl privi cu ostilitate.

— Pentru că n-aş fi fost de nici un folos. N-am nici muşchii, nici reflexele lui Grant. Mai degrabă l-aş fi împiedicat. Dacă vrei să-i ajuţi, du-te singur!

— Trebuie să-i aducem pe navă, vii sau… sau… altfel, se bâlbâi Owens. Se vor deminiaturiza peste un sfert de oră.

— De acord! strigă Duval. Să ne punem costumele şi să ieşim de aici!

— Stai pe loc, zise căpitanul. Se întorc. Mă duc să pregătesc sasul.

*

Grant apucă strâns cu o mână roata sasului, în timp ce semnalizatorul de acces sclipea în nuanţe purpurii. Apoi se întoarse spre anticorpii de pe spatele Corei şi, întinzând cealaltă mână, prinse fibrele lânoase între degetul mare şi arătător, pătrunzând în substanţa moale, până ce ajunse la un miez sârmos, rezistent.

„Acesta-i lanţul de peptide”, gândi el.

Amintiri vagi din cursurile de la colegiu îi reveneau în

minte. Cândva, fusese în stare să scrie formula chimică a unei părţi a lanţului de peptide, iar acum avea de-a face chiar cu acesta, „în carne şi oase”. Dacă ar fi dispus de un microscop, ar fi putut vedea atomii individuali? Nu, Michaels spusese că imaginea ar fi rămas înceţoşată, indiferent ce-ar fi făcut.

Trase de molecula anticorpului. Aceasta rămase agăţată, apoi, brusc, cedă. Moleculele vecine, prinse de ea, se dezlipiră şi ele. O curăţă pe Cora de o grămăjoară mai mare de paraziţi, pe care o aruncă într-o parte. Dar moleculele rămaseră împreună şi se întoarseră, căutând un nou loc de care să se agaţe.

Aceşti anticorpi nu aveau creier, nici măcar din cel mai primitiv. Ca atare, nu trebuia să-i considere monştri, animale de pradă sau viespi. Erau doar molecule ce aveau atomii aranjaţi de asemenea manieră încât le permiteau să se agaţe de suprafaţa care se potrivea cu acţiunea oarbă a forţei lor interatomice. O expresie se ivi în mintea lui Grant, desprinzându-se din noianul de amintiri – „forţe van der Waals”. Nimic altceva.

Continua să îndepărteze „puful” de pe spatele Corei, când o auzi strigând:

— Vin, Grant! Să intrăm în sas!

Tânărul se uită în urmă. Atacatorii lor ştiau încotro să se îndrepte, simţindu-le prezenţa. Şiruri de anticorpi se ridicau deasupra prăpastiei, năpustindu-se spre ei, ca nişte cobre oarbe.

— Mai avem de aşteptat, zise el.

Lumina de semnalizare deveni verde.

— Gata! Acum!

Şi Grant răsuci în grabă roata.

Anticorpii veneau din toate părţile, îndreptându-se

îndeosebi spre Cora, deoarece îşi formaseră o sensibilitate specială pentru ea. Ezitau mult mai puţin acum. Se uneau, agăţându-se de umerii ei, întinzându-şi fibrele lânoase peste pieptul fetei. Şovăiră un pic în dreptul curbei tridimensionale a sânilor ei, ca şi cum nu şi-ar fi închipuit că exista aşa ceva.

Grant nu avea timp s-o ajute pe Cora în lupta ei lipsită de succes cu anticorpii. Fără să mai stea pe gânduri, deschise trapa sasului, o împinse pe fată înăuntru, cu anticorpi cu tot, apoi intră după ea.

Acţionă cu putere asupra trapei pentru a o închide la loc, în timp ce anticorpii continuau să pătrundă după ei. Placa de metal strivi trupurile elastice, dar miezul sârmos a sute de anticorpi reuşiră, în cele din urmă, s-o blocheze. Grant se sprijini în ea şi o împinse, până reuşi să răsucească roata. Vreo zece ghemotoace de lână – atât de moi şi de nevătămătoare, dacă le-ai fi privit rupte din context – se zbăteau slab în crăpătura trapei. Dar alte sute, neprinse în capcană, umpleau lichidul din jurul lor. Presiunea aerului împingea fluidul afară, iar şuieratul lui îi asurzea. Grant avea o singură grijă în momentul acela: să desprindă paraziţii ce-o năpădiseră pe fată. Câţiva se agăţaseră de pieptul lui, dar nu-i păsa. Atât mijlocul, cât şi spatele Corei erau acoperite de anticorpi – aceştia formau o bandă solidă în jurul trupului ei, de la sâni la şolduri.

— Îşi întăresc strânsoarea, Grant, gemu ea.

Prin cască, vedea durerea ce pusese stăpânire pe chipul fetei. Era conştient de efortul pe care-l făcea ca să vorbească.

Apa scădea repede, dar n-aveau timp de pierdut. Grant bătu în trapa ce dădea spre interior.

— Nu… mai… pot… res…, gâfâi Cora.

Trapa se deschise şi lichidul din sas se revărsă în interiorul navei. Duval întinse un braţ, o apucă pe Cora şi o trase alături de el. Grant intră după ea.

— Să ne apere Dumnezeu! exclamă Owens. Uitaţi-vă în ce hal arată!

Cu o expresie de dezgust, chirurgul şi căpitanul începură să dezlipească anticorpii de pe fată, urmând exemplul lui Grant.

O bandă se desprinse, apoi alta şi alta.

— Acum e uşor! spuse tânărul, recăpătându-şi buna dispoziţie. Împingeţi-le de pe ea!

Ceilalţi se conformară. Anticorpii cădeau în stratul de lichid de pe podea, gros de câţiva centimetri şi odată ajunşi acolo se mişcau fără vlagă.

— Sunt făcuţi să acţioneze în lichidul trupului, explică Duval. În momentul în care sunt înconjuraţi de aer, atracţia moleculară îşi modifică natura.

— Dacă scăpăm de ei… Cora!

Fata respira cu greutate. Chirurgul îi scoase cu blândeţe casca, dar, spre surprinderea tuturor, ea se prinse de braţul lui Grant şi începu brusc să plângă.

— Am fost atât de *speriată…*

— Amândoi ne-am speriat, încercă tânărul s-o liniştească. Să nu crezi că-i o nenorocire să-ţi fie teamă. Spaima are un scop, ştii prea bine, adăugă el, mângâind-o încet pe păr. Ea provoacă sporirea cantităţii de adrenalină, şi astfel ai posibilitatea de a înota mai repede şi mai mult, de a rezista mai mult. Un mecanism al fricii, bine pus la punct, reprezintă materialul de bază al eroismului.

Dând semne de nerăbdare, Duval îl împinse pe Grant la o parte.

— Te simţi bine, domnişoară Peterson?

Cora trase aer în piept şi rosti cu efort, dar cu o voce fermă:

— Foarte bine, domnule doctor.

— Să plecăm de aici, zise Owens, care, între timp, se înapoiase în cabină. Nu mai avem nici o secundă de pierdut.

Capitolul 16: CREIERUL

În camera de control, receptoarele de televiziune reveniră la viaţă.

— Domnule general Carter…

— Ce mai e?

— Se mişcă din nou, domnule general. Au ieşit din ureche şi se îndreaptă spre creier.

— Ah! exclamă Carter, uitându-se la înregistratorul de timp, ce afişa numărul 12. Douăsprezece minute!

Căută cu privirea trabucul. Îl zări pe podea, unde îl aruncase când îl apucase furia. Îl ridică, se uită la ghemotocul turtit apoi îl azvârli cât colo, cu scârbă.

— Douăsprezece minute! Mai pot face ceva, Reid?

Colonelul zăcea pe scaun, arătând dărâmat.

— Pot. Ar fi posibil chiar să elimine cheagul. Dar…

— Dar?

— Dar nu ştiu dacă suntem în stare să-i scoatem afară la timp. Nu putem să sondăm creierul, ca să-i extragem. Dacă am fi putut, am fi eliminat cheagul de la început. Asta înseamnă că trebuie să iasă de acolo şi să se îndrepte spre un punct de unde ar *putea* să fie extraşi. Dacă nu…

— Mi s-au adus două ceşti cu cafea şi un trabuc, dar n-am apucat să sorb o înghiţitură şi nici să trag un fum…, îl întrerupse Carter enervat.

— Au ajuns la baza craniului, domnule! se auzi în difuzor.

*

Michaels se apucase din nou să studieze harta. Grant

stătea lângă umărul lui, minunându-se de complexitatea acesteia.

— Cheagul e aici? întrebă el.

— Da, răspunse profesorul.

— După toate aparenţele, se află la mare distanţă de noi. Ne-au mai rămas doar douăsprezece minute.

— Nu-i chiar atât de departe pe cât pare. Acum putem merge în linişte. Vom ajunge la baza craniului în mai puţin de un minut, iar de acolo până la cheag e o distanţă infimă.

Deodată, un şuvoi de lumină invadă submarinul. Grant se uită afară şi văzu un perete enorm de lumină lăptoasă, ale cărui margini nu se zăreau.

— Timpanul, spuse Michaels. De partea cealaltă se află lumea exterioară.

Un dor de casă insuportabil puse stăpânire pe Grant. Tânărul aproape uitase că exista o lume exterioară. În momentul acela, i se părea că toată viaţa călătorise, fără odihnă, printr-o lume de coşmar, alcătuită din tuburi şi populată cu monştri, devenind pe nesimţite un Olandez Zburător al sistemului circulator…

Iar acum vedea lumina lumii de afară, filtrată prin timpan…

— Grant, atunci când ne aflam între celulele păroase mi-ai ordonat cumva să mă întorc pe navă? întrebă pe nepusă masă Michaels, fără a-şi ridica ochii de pe hartă.

— Bineînţeles. Aveam nevoie de tine pe navă, întreg… N-aveai ce căuta acolo!

— Spune-i asta şi lui Duval. Atitudinea lui…

— Ce-ţi pasă? Atitudinea lui e întotdeauna dezagreabilă.

— De data asta, pur şi simplu m-a jignit. N-am pretins că-s un erou…

— O să depun mărturie în favoarea ta.

— Mulţumesc, Grant. Şi… fii cu ochii pe Duval!

Tânărul izbucni în râs:

— Bineînţeles!

Duval se apropie de cei doi, de parcă şi-ar fi dat seama că discutau despre el, şi întrebă brusc:

— Unde suntem, Michaels?

— Ne pregătim să pătrundem în cavitatea subarahnoidiană, îi răspunse profesorul, privindu-l cu o expresie înverşunată. Chiar la baza craniului, adăugă el, pentru Grant.

— În regulă. Presupun că intrăm prin nervul oculomotor.

— Cum doreşti. Dacă eşti de părere că astfel poţi aborda cel mai bine cheagul, intrăm prin el.

Grant se duse la pupa şi îşi vârî capul în magazie. Acolo, Cora stătea întinsă pe un pat pliant.

Fata dădu să se scoale, dar el ridică o mână:

— Nu te mişca!

Rostind această poruncă, tânărul se aşeză pe podea, lângă pat, şi-şi strânse braţele în jurul genunchilor.

— Acum mă simt bine, spuse Cora. Sunt un soi de bolnav închipuit – n-ar trebui să zac degeaba aici…

— De ce nu? zâmbi el. Eşti cea mai frumoasă bolnavă închipuită pe care am văzut-o vreodată. Hai să lenevim împreună un minut, dacă termenul nu ţi se pare nepotrivit.

— E greu să mă plâng din cauză că eşti prea băgăreţ, murmură fata, întorcându-i zâmbetul. La urma urmei, se pare că preocuparea ta principală este să-mi salvezi viaţa.

— Chestia asta face parte dintr-o campanie subtilă care urmăreşte să te oblige să te simţi îndatorată faţă de mine.

— Dar chiar sunt! în mod categoric!

— O să-ţi reîmprospătez memoria la momentul potrivit.

— Te rog, chiar. Dar, până atunci, îţi mulţumesc din tot

sufletul.

— Îmi place când îmi mulţumeşti, dar nu mi-am făcut decât meseria. Nu uita motivele pentru care am fost trimis aici: să iau decizii de politică strategică şi să rezolv situaţiile critice.

— Dar asta nu-i totul, nu-i aşa?

— Nu crezi că-i mai mult decât suficient? protestă Grant. Bag furtunuri în plămâni, scot alge din ţevi şi, în principal, mă ţin după femei frumoase.

— Dar *nu numai* asta e sarcina ta. Te afli aici ca să-l supraveghezi pe doctorul Duval, nu?

— De ce crezi asta?

— Pentru că-i adevărat. Eşalonul superior al FCRM nu are încredere în doctorul Duval. N-a avut niciodată.

— De ce?

— Pentru că e un om complet inocent, dedicat cu trup şi suflet meseriei sale. Îi jigneşte pe ceilalţi nu pentru că ar vrea asta, ci pentru că nu-şi dă seama că atitudinea lui e jignitoare. De fapt, el nu realizează că există şi altceva în afara muncii sale.

— Nici măcar asistente fermecătoare?

Cora roşi.

— Presupun că nici măcar asistente, în general… Dar trebuie să recunosc că-mi preţuieşte munca.

— Va continua să-ţi preţuiască munca şi dacă altcineva te va preţui *pe tine?*

Câteva clipe, fata privi în gol, apoi continuă, pe un ton ferm:

— În tot cazul, nu este un trădător. Din păcate, însă, încurajează schimbul liber de informaţii cu Cealaltă Tabără. Asta pentru că nu ştie *cum* să-şi ascundă părerile. De aceea, când îl contrazic alţii, nu-şi dă osteneala să ţină sub

tăcere faptul că-i consideră nişte proşti.

— Da, pot să-mi imaginez, zise Grant. Şi asta-i atrage simpatia celorlalţi, pentru că oamenilor le place să li se spună că-s proşti…

— Ei bine, ăsta-i felul lui de-a fi!

— Nu e cazul să-ţi faci probleme în această privinţă. Nu-l bănuiesc pe Duval mai mult decât pe ceilalţi.

— Michaels nu are încredere în el.

— Ştiu. Michaels are momente în care bănuieşte pe toată lumea, şi de pe navă, şi din exterior. Nici în mine nu are încredere. Dar te asigur că nu acord părerilor lui mai multă importanţă decât merită.

Cora păru speriată.

— Vrei să spui că Michaels îşi închipuie că am stricat intenţionat laserul? Că eu şi doctorul Duval…

— Cred că s-a gândit la o asemenea ipoteză.

— Dar tu, Grant?

— Şi eu am luat-o în calcul, doar ca pe o posibilitate.

— Dar crezi cu adevărat?

— E o posibilitate, Cora, printre multe altele…Unele posibilităţi sunt mai probabile decât altele. Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu ele, draga mea!

Înainte ca fata să-i răspundă, se auzi vocea lui Duval.

— Nu, nu, nu! urlă el. Nu se pune problema! N-am nevoie de un dobitoc care să-mi spună ce să fac!

— Dobitoc! icni Michaels. Atunci să-ţi spun eu ce eşti…

Grant ieşi din magazie, urmat de Cora.

— Opriţi-vă! Amândoi! Despre ce-i vorba?

Duval se întoarse spre tânăr, clocotind de furie.

— Am refăcut laserul. Sârma a fost adusă la diametrul potrivit, tranzistorul a fost pus la locul lui, totul e în ordine, l-am povestit asta dobitocului din faţa voastră. Da, îi spun

dobitoc pentru că m-a întrebat care-i starea laserului.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Grant.

— Nu înseamnă că-i bun doar pentru că spune el! interveni Michaels, pe un ton plin de patimă. A pus nişte piese la loc. Şi eu aş fi fost în stare să fac asta. Oricine putea face asta. De unde ştie că *funcţionează?*

— Pentru că *ştiu!* Lucrez cu lasere de doisprezece ani. Ştiu când funcţionează.

— Atunci, arată-ne, doctore! Lasă-ne să ne bucurăm de cunoştinţele tale! *Foloseşte laserul!*

— Nu! Ori funcţionează, ori nu funcţionează! Dacă nu funcţionează, înseamnă că nu-l pot repara în nici un chip, deoarece am făcut tot ce era posibil. În acest caz, situaţia nu se va înrăutăţi dacă o să aştept până ajungem la cheag şi o să descopăr că nu funcţionează. Dar dacă funcţionează – şi vă garantez că *va funcţiona* – rămâne, oricum, un instrument cârpit. E posibil să reziste doar la zece declanşări. În consecinţă, vreau să le păstrez pe toate pentru cheag. Nu am de gând să irosesc nici una aici. Nu vreau ca misiunea să eşueze pentru că am testat laserul atunci când nu era cazul…

— Iar eu îţi spun că trebuie să facem o probă! se înfierbântă Michaels. Dacă nu procedezi aşa, îţi jur, Duval, că, după ce ne întoarcem, o să te scot în şuturi din FCRM şi o să te fac bucăţi!

— O să-mi fac griji în privinţa asta după ce-o să ne întoarcem. E laserul meu şi fac cu el ce vreau. Nu-mi poţi ordona să acţionez împotriva voinţei mele. Nici Grant nu poate.

— Nu intenţionez să vă dau nici un ordin, domnule doctor, interveni tânărul.

Duval îşi înclină uşor capul, apoi se retrase spre atelier.

— L-am prins! exclamă Michaels, privind în urma lui.

— Are dreptate, profesore. Eşti sigur că nu te-ai certat cu el din motive personale?

— Pentru că m-a făcut dobitoc? Ai vrea să-l iubesc pentru asta? Oricum, nu contează dacă îl detest sau nu. Individul este un trădător.

— Nu-i adevărat! protestă Cora.

— Mă îndoiesc că ai putea fi un martor imparţial în cazul acesta, spuse Michaels cu răceală. O să ajungem la cheag şi o să discutăm atunci despre Duval.

— O să înlăture cheagul, dacă funcţionează laserul…

— *Dacă* funcţionează, rânji profesorul. Şi în cazul în care funcţionează, n-o să fiu surprins dacă îl va ucide pe Benes. Nu accidental.

*

Carter îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile. Se lăsase pe speteaza scaunului şi îşi vârâse în gură alt trabuc, abia aprins, din care însă nu trăgea.

— Au ajuns în creier? întrebă el.

Mustaţa lui Reid părea să se fi pleoştit. Colonelul se frecă la ochi.

— Practic, lângă cheag. S-au oprit.

Generalul se uită la înregistratorul de timp, care arăta cifra 9. Se simţi obosit, fără vlagă, fără adrenalină, fără încordare, fără viaţă.

— Crezi că vor reuşi?

— Nu, nu cred…

În nouă minute, poate zece, oamenii şi nava urmau să-şi recapete dimensiunile normale în faţa lor, explodând în trupul lui Benes, dacă nu aveau să iasă la timp din acesta.

Carter se gândea la poziţia pe care o vor adopta ziarele faţă de FCRM, dacă încercarea eşua. Îşi imagina discursurile tuturor politicienilor din ţară şi din Cealaltă Tabără. Cât de mult va fi dat înapoi FCRM? De câte luni – sau ani – va avea nevoie ca să-şi revină?

Resemnat, începu să compună în minte scrisoarea prin care-şi anunţa demisia.

*

— Am intrat în creier, anunţă Owens, abia stăpânindu-şi emoţia, în vreme ce aprindea din nou farurile submarinului.

Cu toţii îşi îndreptară privirile înainte, căzând pradă unui sentiment profund de uluială ce le alungă din minte orice gând, chiar şi certitudinea că ajunseseră în punctul culminant al misiunii.

— Ce minune! murmură Duval. Culmea supremă a Creaţiei!

Preţ de câteva clipe, Grant simţi acelaşi lucru. Cu siguranţă, la scara întregului Univers, creierul uman era cel mai complex lucru înghesuit în cel mai mic volum posibil.

În jurul lor, domnea tăcerea. Celulele pe care le vedeau erau zimţate, neregulate, având ici-colo proeminenţe alcătuite din dendrite fibroase, ce aduceau cu nişte tufişuri de bambus.

În timp ce se strecurau prin fluidul interstiţial, de-a lungul spaţiului dintre celule, puteau vedea dendritele legănându-se deasupra lor. Pentru un moment, avură senzaţia că treceau pe sub ceva ce semăna teribil cu un şir de vârfuri răsucite aparţinând unei păduri străvechi.

— Vedeţi, nu ne ating, comentă Duval. Se observă bine sinapsele. Acel spaţiu care trebuie străbătut pe cale

chimică.

— Pare să fie plin de lumină, spuse Cora.

— E numai o iluzie, interveni Michaels, cu o urmă de furie în glas. Reflectarea luminii miniaturizate ne joacă feste. N-are nici o legătură cu realitatea.

— De unde ştii? ripostă imediat Duval. Acesta-i un domeniu important pentru cercetarea ştiinţifică. Reflectarea luminii miniaturizate trebuie să se modifice subtil, funcţie de structura conţinutului molecular al celulei. Ascultaţi-mă pe mine, acest tip de reflectare va deveni un instrument pentru studiul macrodetaliilor celulei. S-ar putea ca procedeele tehnice ce se vor dezvolta în urma misiunii noastre să prezinte o importanţă mult mai mare decât ceea ce i se va întâmpla lui Benes.

— Îţi pregăteşti o scuză, doctore? întrebă Michaels.

Faţa lui Duval deveni purpurie.

— Explică-mi ce-ai vrut să insinuezi!

— Nu acum, domnilor! interveni Grant. Din acest moment, nu vreau să mai aud nici un cuvânt în plus!

Chirurgul respiră profund şi se întoarse spre hublou.

— Vedeţi luminile? întrebă Cora. Priviţi deasupra! Când vom ajunge aproape, să vă uitaţi la dendrita aceea!

— O văd, zise Grant.

Reflectarea obişnuită nu pâlpâia ici şi colo, aşa cum se întâmplase în oricare parte a corpului, făcând ca peisajul să arate ca un nor dens de licurici. De data aceasta, scânteierea alerga de-a lungul dendritei, alta nouă începând înainte ca aceea veche să-şi fi sfârşit drumul.

— Ştiţi cu ce seamănă? întrebă Owens. Aţi văzut filme în care apăreau reclame de modă veche, cu becuri electrice? Cu valuri de lumină şi întuneric ce se mişcau de-a lungul lor?

— Da, zise Cora. *Exact* aşa arată. De ce, oare?

— Un val de depolarizare alunecă de-a lungul fibrei nervoase, atunci când aceasta e stimulată, spuse Duval. Concentraţia de ioni se schimbă. Ioni de sodiu pătrund în celulă. Acest lucru modifică intensitatea încărcăturii din interior şi din exterior şi scade tensiunea electrică. Într-un fel, el afectează reflectarea luminii miniaturizate – tocmai acest lucru am vrut să-l subliniez – iar ceea ce vedeţi este valul depolarizării.

Acum, deoarece Cora le atrăsese atenţia asupra acelui fenomen – sau poate din cauză că pătrunseseră mai adânc în creier – remarcară că valul mişcător de scântei putea fi văzut pretutindeni. Aluneca de-a lungul celulelor, urca şi cobora de-a lungul fibrelor, împletindu-se într-un sistem inimaginabil de complex care, la prima privire, părea fără o formă precisă, dar care dădea totuşi impresia unei anumite ordini.

— În faţa noastră se află esenţa umanităţii, zise Duval. Celulele alcătuiesc creierul fizic, dar acele scânteieri mişcătoare reprezintă gândul, mintea omenească.

— Că veni vorba despre esenţă, îl întrerupse Michaels cu asprime, mă aşteptam să te referi la suflet. Unde e sufletul omenesc, Duval?

— Crezi că nu există pentru că nu pot să ţi-l arăt? ripostă chirurgul. Unde-i geniul lui Benes? Eşti în creierul lui. Arată-mi geniul lui!

— Terminaţi! îi repezi Grant.

— Aproape am ajuns, strigă Michaels către Owens. Coteşte în vasul capilar la locul indicat. E de ajuns să împingi submarinul înainte.

— Acesta-i lucrul cel mai uimitor, murmură Duval, gânditor. Nu ne aflăm în mintea unui om obişnuit. În jurul

nostru se întinde mintea unui geniu ştiinţific, pe care, uneori, îl compar cu Newton.

Chirurgul făcu o scurtă pauză, apoi începu să recite:

…Acolo unde stă statuia

Lui Newton, cu prisma sa şi figura tăcută.

Semn de marmură al unei minţi…

După ce-şi reveni din uimire, Grant îl întrerupse, continuând versul în şoaptă:

…veşnic

Călătorind pe mările ciudate ale gândului.

Preţ de câteva clipe, rămaseră tăcuţi amândoi, apoi tânărul zise:

— Oare Wordsworth s-a gândit, sau s-ar fi putut gândi, la aşa ceva, când a spus: „mările ciudate ale gândului”? Aceasta este marea gândului din literatură. Şi-i ciudată…

— Nu-mi închipuiam că eşti un ins care ştie să aprecieze poezia, zise Cora.

Grant dădu din cap:

— Numai muşchi, fără minte. Aşa-s eu.

— Nu te simţi ofensat!

— După ce terminaţi de mormăit poezii, domnilor, vă sfătuiesc să priviţi în faţă! rânji Michaels.

Se aflau din nou în curentul sangvin, dar globulele roşii (albăstrui la culoare) alunecau la întâmplare, zbătându-se uşor ca răspuns la mişcarea browniană, şi doar atât. În faţa lor se zărea o umbră.

Prin peretele transparent al vasului capilar se putea observa o pădure de dendrite. Fiecare trunchi, fiecare ramură având propria linie de scântei ce se mişca de-a lungul său – dar mult mai încet, din ce în ce mai încet. Iar după un anumit loc nu mai existau deloc scânteieri.

Proteus se opri. Pentru un moment, deasupra capetelor

lor se aşternu tăcerea. Apoi Owens îşi luă inima în dinţi şi vorbi pe un ton liniştit:

— Cred că am ajuns la destinaţie.

— Da, încuviinţă Duval. Acesta-i cheagul.

Capitolul 17: CHEAGUL

— Observaţi că acţiunea nervilor încetează în zona cheagului, spuse Duval. Acest lucru reprezintă o dovadă evidentă a unei leziuni nervoase – e posibil să avem de-a face cu o leziune ireversibilă. N-aş jura că-l putem ajuta pe Benes, chiar dacă vom elimina cheagul.

— Bine gândit, doctore! rânji Michaels, sarcastic. Ai găsit o scuză bună, nu?

— Taci, Michaels! ordonă Grant.

— Să ne punem costumele de scafandru, domnişoară Peterson, zise Duval. Ar fi trebuit să le fi îmbrăcat până acum. Întoarce-l pe al tău pe dos. Anticorpii au căpătat sensibilitate faţă de suprafaţa lui. S-ar putea să fie unii prin jur.

Michaels zâmbi fără vlagă.

— Nu e cazul să vă obosiţi. E prea târziu, adăugă el, arătând spre înregistratorul, care tocmai se schimba de la 7 la 6. Nu avem la dispoziţie suficient timp ca să faceţi operaţia şi apoi să ajungem la punctul de extragere din vena jugulară. Chiar dacă înlăturaţi cheagul, vom sfârşi prin a ne deminiaturiza chiar aici şi-l vom ucide pe Benes.

Atât chirurgul, cât şi fata continuară să-şi îmbrace costumele.

— E posibil ca situaţia lui să nu se înrăutăţească dacă nu-l vom opera, spuse Duval.

— Situaţia lui nu, dar a noastră în mod sigur, continuă celălalt. La început, ne vom mări lent. Va dura un minut întreg până vom ajunge la o mărime care să atragă atenţia globulelor albe. Sunt cu milioanele în jurul acestui loc, unde există o leziune. Vom fi năpădiţi de ele.

— Şi?

— Mă îndoiesc că *Proteus* sau noi vom rezista apăsării la care ne va supune vacuola digestivă a unei globule albe. Nu în starea miniaturizată de acum, şi nici în momentul în care vom începe să parcurgem fazele în sens invers. Vom continua să ne dilatăm, dar când vom ajunge la dimensiunile normale, vom fi doar o navă strivită şi nişte fiinţe umane zdrobite. Mai bine ne-am îndrepta cât mai iute spre punctul de extragere.

— Termină! interveni furios Grant. Căpitane, cât va dura să ajungem la locul de unde putem fi extraşi?

— Două minute, răspunse Owens, fără vlagă.

— Asta ne lasă o rezervă de patru minute, poate chiar mai mult. Acum, însă, am nevoie de o confirmare: nu-i aşa că aprecierea conform căreia procesul de deminiaturizare se va declanşa după şaizeci de minute reprezintă o estimare de siguranţă? Că e posibil să rămânem miniaturizaţi mai mult timp, iar câmpul să reziste ceva mai mult decât se credea?

— E posibil, răspunse Michaels, cu o voce lipsită de intonaţie. Dar nu te amăgi singur. Nu vom obţine decât o păsuire de un minut. Două, în cazul cel mai favorabil. Nu putem învinge principiul nedeterminării.

— În regulă. Aşadar, mai avem la dispoziţie două minute. Şi revenirea la normal nu poate dura mai mult decât ne închipuim?

— Dacă avem noroc, s-ar putea prelungi cu încă un minut, două, zise Duval.

— Asta s-ar putea întâmpla din cauza naturii aleatorii a structurii de bază a Universului, interveni Owens. Dacă avem noroc şi se încalcă regulile…

— Nu am câştiga decât un minut sau două, îl întrerupse

Michaels. Cel mult.

— În regulă, spuse Grant. Prin urmare, dispunem de patru minute, la care se adaugă, poate, alte două suplimentare de miniaturizare şi un minut de deminiaturizare lentă, înainte de a-i face rău lui Benes. Înseamnă că, pentru operaţie, dispunem de şapte minute, în varianta noastră de timp lungit, distorsionat. Dă-i drumul, Duval!

— Nebunilor, n-o să reuşiţi decât să-l ucideţi pe Benes, şi pe noi odată cu el! răcni Michaels. Căpitane, du-ne la punctul de extragere!

Owens ezită.

Grant se duse iute la scară şi se căţără în cabina de comandă:

— Opreşte motorul, Owens! porunci el. Opreşte-l!

Arătătorul drept al celuilalt se apropie de un comutator, zăbovind deasupra lui… Mâna lui Grant se mişcă repede şi împinse comutatorul în poziţia OPRIT, cu un gest ferm.

— Acum, vino cu mine!

Tânărul aproape că-l smulse pe Owens de pe scaun, târându-l după el pe trepte. Totul durase doar câteva secunde. Michaels privise întreaga scenă cu gura căscată, fără să se gândească să intervină.

— Ce naiba ai făcut? întrebă el, în cele din urmă.

— *Proteus* va rămâne aici până se va termina operaţia, răspunse Grant. Duval, dă-i drumul!

— Ia laserul, domnişoară Peterson, spuse chirurgul.

Amândoi erau gata echipaţi. Costumul Corei arăta mototolit, încreţit…

— Presupun că vom avea parte de un spectacol rar, murmură ea.

— Aţi înnebunit cu toţii? exclamă Michaels. N-avem

timp! Asta-i sinucidere curată! Ascultaţi-mă! ţipă el în continuare, aproape sufocându-se de groază. Nu puteţi face nimic!

— Owens, deschide sasul! ordonă Grant.

Profesorul se ridică, dar tânărul îl prinse de braţe şi-l ţinu bine.

— Nu mă obliga să te lovesc, domnule Michaels! Mă dor muşchii şi n-am chef să-i folosesc, dar dacă te voi lovi, te asigur că nu mă voi juca, aşa că s-ar putea să-ţi rup falca!

Celălalt îşi ridică pumnii, de parcă ar fi intenţionat să accepte provocarea. Dar Duval şi Cora dispăruseră în sas. Privind în urma lor, profesorul făcu o nouă încercare, pe un ton aproape implorator:

— Ascultă-mă, Grant, nu-ţi dai seama ce se întâmplă? Duval vrea să-l ucidă pe Benes. Nu e mare filozofie. O alunecare a razei laser… Cine poate observa diferenţa? Dacă procedezi aşa cum spun eu, îl lăsăm pe Benes în viaţă, ieşim şi putem încerca iarăşi mâine!

— S-ar putea ca până mâine să moară. În plus, după cum mi-a explicat cineva, nu putem fi miniaturizaţi din nou decât după o anumită perioadă de timp.

— S-ar *putea* să mai trăiască mâine. Dar va muri cu siguranţă, dacă nu-l opreşti pe Duval. Mâine vor fi miniaturizaţi alţi oameni, dacă noi nu vom avea voie s-o facem.

— Şi de unde găseşti altă navă? Numai *Proteus* poate face faţă misiunii…

Faţa lui Michaels deveni stacojie:

— Grant, Duval e un agent al duşmanului!

— Nu te cred.

— De ce? Pentru că-i un individ religios? Pentru că-i plac platitudinile pioase? Nu-i asta deghizarea perfectă? Sau

poate că a fost influenţat de amanta lui…

— Înghite-ţi cuvintele, Michaels! Şi acum, ascultă-mă! N-ai nici o dovadă că-i agent străin şi nu am nici un motiv să te cred.

— Dar *îţi spun…*

— Ştiu ce-mi spui. De fapt, profesore, cred că *tu* eşti agentul inamic.

— *Eu?*

— Da, tu. Momentan, n-am nici o dovadă ce poate fi arătată la tribunal, dar dacă serviciul de securitate te va cerceta, pun pariu că va găsi şi dovezi.

Michaels se îndepărtă de Grant, privindu-l cu groază.

— Bineînţeles! icni el. Acum pricep! *Tu* eşti agentul! Owens, nu-ţi dai seama? Au existat zeci de ocazii când am fi putut ieşi de aici în siguranţă, când era clar că nu exista nici o şansă ca misiunea să fie îndeplinită, dar n-am făcut acest lucru. El ne-a reţinut aici de fiecare dată. De aceea a trudit din greu să umple rezervorul cu aer din plămâni. De aceea… Ajută-mă, Owens! Ajută-mă!

Owens rămase pe loc, incapabil să ia o hotărâre.

— Înregistratorul de timp e gata să se mute pe cifra 5, spuse Grant. Mai avem trei minute la dispoziţie. Te rog să ai puţină răbdare, Owens. Ştii că Benes nu va trăi dacă nu vom reuşi să înlăturăm cheagul în acest interval. Voi ieşi afară şi-i voi ajuta pe ceilalţi doi, iar tu îl vei supraveghea pe Michaels. Dacă nu mă voi întoarce până când aparatul va arăta cifra 2, vei fi liber să pleci de aici şi să salvezi nava! Benes va muri, probabil, odată cu noi. Dar tu vei scăpa şi vei avea posibilitatea să le atragi atenţia celorlalţi asupra lui Michaels.

Owens nu spuse nimic.

— Trei minute! repetă Grant şi începu să-şi îmbrace

costumul.

Înregistratorul de timp arăta cifra 5.

— În regulă, vorbi căpitanul într-un târziu, îţi acord trei minute. Dar numai trei!

— Îi laşi să-l ucidă pe Benes! murmură Michaels, lipsit de vlagă. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Conştiinţa mea e curată.

Grant se îndreptă spre sas.

*

Duval şi Cora înotau liniştiţi în direcţia cheagului, el ducând laserul, ea bateriile.

— Nu văd nici o globulă albă, zise fata.

— Nu mă uit după ele, o repezi bărbatul.

Chirurgul privea gânditor drept înainte. Razele farurilor navei şi ale lanternelor lor erau estompate de încâlceala de fibre care lăsau impresia că înveliseră cheagul, chiar în locul în care se opreau impulsurile nervoase. Peretele arteriolei fusese răzuit, dar canalul nu fusese blocat în întregime de cheagul care cuprinsese segmentul de fibre şi celule nervoase.

— Dacă aş sfărâma cheagul şi aş scădea presiunea, fără să ating nervul, ar fi treabă bună, mormăi Duval. Dacă aş începe prin a îndepărta doar o felie de la bază, pentru a proteja arteriola… Să vedem…

Se mişcă, pentru a alege o poziţie mai bună, apoi ridică laserul.

— Şi dacă drăcia asta funcţionează, fireşte…

— Domnule doctor, interveni fata, amintiţi-vă că tăietura cea mai economică este cea de deasupra.

— Îmi amintesc foarte bine, o întrerupse Duval,

morocănos, şi intenţionez să ating ţinta foarte bine.

Zicând acestea, chirurgul apăsă declanşatorul. Imediat, apăru o rază subţire de lumină coerentă.

— Funcţionează! strigă veselă Cora.

— *De data asta* a funcţionat, o potoli Duval. Nu uita, însă, că trebuie să funcţioneze de mai multe ori.

Pentru un moment, cheagul ieşi în evidenţă, datorită strălucirii insuportabile a razei laserului. Se formă o linie de bule mici, care-i marcară traseul. Apoi întunericul deveni mai profund ca înainte.

— Închide un ochi, domnişoară Peterson, spuse Duval, pentru ca retina să nu aibă nevoie de resensibilizare.

Raza laser ţâşni din nou. După ce dispăru, Cora închise ochiul pe care-l ţinuse deschis şi-l deschise pe celălalt.

— Intră în acţiune, domnule doctor! spuse ea emoţionată. Strălucirea se extinde. O întreagă zonă întunecată a devenit luminoasă!

Grant se apropie, înotând, de ei.

— Cum merge, Duval?

— Nu-i rău, răspunse chirurgul. Dacă aş putea tăia acum transversal, pentru a reduce apăsarea într-un punct-cheie, cred că aş elibera întregul traseu nervos.

Imediat, bărbatul se deplasă într-o parte.

— Dispunem de mai puţin de trei minute! strigă Grant în urma lui.

— Nu mă ţine de vorbă! bombăni Duval.

— Totul e în regulă, Grant, interveni Cora. O să termine operaţia. Michaels ţi-a făcut probleme?

— Oarecum, răspunse tânărul, cu un aer mohorât. Îl păzeşte Owens.

— Îl păzeşte?

— Pentru orice eventualitate…

*

În interiorul submarinului, Owens nu-şi găsea locul. Din când în când, arunca o privire afară.

— Nu ştiu ce să fac, mormăi el.

— Rămâi acolo şi lasă-i pe criminali să-şi desăvârşească opera, rânji Michaels. Vei răspunde pentru asta, Owens!

Căpitanul se abţinu să tacă vreun comentariu.

— Nu poţi crede că-s agent inamic! continuă profesorul.

— Nu cred nimic. Nu ne rămâne decât să aşteptăm până apare cifra 2 pe înregistrator. Apoi, dacă nu s-au înapoiat, plecăm. Ce-i rău în asta?

— E în regulă, mormăi Michaels.

— Laserul funcţionează, l-am văzut strălucirea. Şi…

— Ce mai e?

— Cheagul. Am observat sclipirea activităţii nervoase într-o zonă în care nu existase înainte.

— Eu n-o văd, zise celălalt, uitându-se afară.

— Ba da, îţi spun eu, totul merge bine! Deci se vor întoarce. Se pare că te-ai înşelat, Michaels.

Profesorul ridică din umeri.

— Perfect! Dacă am greşit, iar Benes va trăi, voi fi mulţumit. Numai că…, adăugă el, cu o voce brusc alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a defectat ceva la sas. Prostul ăla de Grant trebuie să fi fost prea enervat şi nu l-a închis ca lumea. Sau *a fost* îngrijorat?

— Ce nu-i în regulă? Nu văd nimic!

— Eşti orb? Se infiltrează lichid! Uită-te la marginea trapei!

— A rămas udă de când Cora şi Grant au năvălit

înăuntru, fugind de anticorpi. Nu-ţi aminteşti?

În vreme ce Owens se uita în jos, spre sas, Michaels apucă şurubelniţa pe care o folosise Grant pentru a demonta aparatul radio şi, fără să mai aştepte, izbi cu mânerul acesteia în capul căpitanului.

Owens căzu în genunchi, ameţit, scoţând o exclamaţie înăbuşită.

Michaels îl lovi din nou. Apoi, cuprins de febrilitate, se apucă să îmbrace silueta neputincioasă cu costumul de scafandru. Transpiraţia curgea, în picături mari, de pe capul lui chel. În cele din urmă, deschise trapa sasului şi-l împinse pe Owens acolo, după care lăsă sasul să se umple cu apă. În final deschise trapa exterioară cu ajutorul panoului de comandă, pierzând clipe preţioase căutând butonul potrivit.

Ar fi trebuit să clatine nava, pentru a fi sigur că Owens fusese aruncat afară, dar nu avea timp.

Nu avea timp, gândi el. Nu avea timp.

Urcă în grabă în cabină şi examină comenzile. Trebuia să existe un buton sau altceva asemănător pentru pornirea motoarelor… Ah, iată! Un fior de triumf îl străbătu când auzi bubuitul îndepărtat.

Se uită la cheag. Owens avusese dreptate. O scânteiere luminoasă alerga de-a lungul unui nerv întins care, până atunci, fusese întunecat.

*

Duval dirija raza laserului în rafale scurte, la intervale reduse.

— Cred că trebuie să ne oprim, domnule doctor, spuse Grant. A trecut timpul.

— Aproape am terminat. Cheagul a fost îndepărtat. A

mai rămas o bucată… Aha! Domnule Grant, operaţia a reuşit!

— Şi avem la dispoziţie doar trei minute ca să ieşim din trupul lui Benes… poate doar două. Să ne înapoiem la navă!

— Vine cineva! îi anunţă Cora.

Grant se răsuci, apoi se îndreptă spre silueta care înota.

— Michaels! strigă el. Nu, e Owens! Ce naiba…

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred că m-a lovit prin surprindere. Habar n-am cum am ajuns aici.

— Unde-i Michaels?

— Cred că în submarin…

— Motoarele navei au fost pornite, strigă Duval.

— Ce? exclamă Owens, uluit. Cine…

— Michaels, fireşte…, mârâi tânărul. Doar el poate fi la comenzi.

— De ce-ai părăsit submarinul, Grant? întrebă Duval, furios.

— Asta mă întreb şi eu, acum… Am sperat că Owens…

— Îmi pare rău! murmură căpitanul. N-am crezut că era cu adevărat un agent inamic…

— Necazul e că nici eu nu eram total convins. Acum, bineînţeles…

— Un agent inamic! exclamă Cora, îngrozită.

Imediat, auziră în căşti vocea lui Michaels:

— Daţi-vă cu toţii înapoi! în două minute, vor sosi globulele albe, dar până atunci voi fi pe cale de a ieşi din trup. Îmi pare rău, dar voi v-aţi irosit şansa de a veni cu mine.

Nava se ridică şi descrise o curbă largă.

— A pornit cu toată viteza, spuse Owens.

— Cred că se îndreaptă spre nerv, adăugă Grant.

— Exact asta fac, Grant, se auzi din nou vocea profesorului. O acţiune destul de dramatică, nu crezi? Mai întâi, voi distruge munca sfântului cel guraliv, nu atât de dragul distrugerii în sine, cât pentru a produce acel tip de leziune aptă de a aduce imediat la faţa locului o cohortă de globule albe, care să aibă grijă de voi…

— Ascultă! strigă Duval. Pune-ţi mintea în mişcare! De ce faci asta? Gândeşte-te la ţara ta!

— Mă gândesc la omenire! răcni furios Michaels. Important e să-i ţinem pe militari de-o parte! Miniaturizarea nelimitată în timp, ajunsă pe mâinile lor, ne poate distruge planeta! Dacă voi, proştilor, nu înţelegeţi asta…

Proteus se îndrepta direct spre prelungirea nervoasă abia eliberată de cheag.

— Laserul! strigă Grant disperat. Daţi-mi laserul!

Apoi, nerăbdător, smulse instrumentul din mâna lui Duval.

— Unde-i declanşatorul? Lasă, l-am găsit!

Tânărul ridică instrumentul în sus, încercând să ochească nava ce se pregătea să izbească nervul.

— Dă-mi tensiune maximă! îi ceru el Corei. Toată tensiunea posibilă!

Ochi cu grijă, iar din laser ţâşni o rază având diametrul cât un creion, care se stinse însă imediat.

— Laserul a cedat, Grant, oftă Cora.

— Ţine-l. În tot cazul, cred că am atins submarinul.

Totuşi, nu exista o certitudine. În crepusculul ce domnea în jur, nu puteau vedea limpede.

— Am impresia că ai atins cârma, se tângui Owens. Mi-ai ucis nava!

În spatele măştii, obrajii căpitanului erau umezi…

— Indiferent unde l-ai nimerit, se pare că submarinul nu

poate păstra direcţia, adăugă Duval.

Într-adevăr, *Proteus* se clătina, iar farurile sale descriau un imens arc de cerc. Nava coborî, se lovi de peretele arteriolei, ratând de puţin nervul, apoi se prăvăli peste o pădure de dendrite. Se încurcă în ele, reuşi să se elibereze, se încurcă din nou, pentru ca în final să rămână acolo, o bulă de metal înconjurată de fibre groase, netede.

— N-a nimerit nervul, zise Cora.

— A făcut totuşi destule leziuni, mormăi Duval. Asta ar putea să ducă la apariţia unui nou cheag. Sau poate că nu. Sper că nu. În orice caz, globulele albe vor veni aici. E mai bine să plecăm.

— Unde? întrebă Owens.

— Dacă urmăm nervul optic, putem ajunge în ochi maximum într-un minut, îşi continuă chirurgul explicaţia. Urmaţi-mă!

— Nu putem lăsa nava aici! protestă tânărul. Se va deminiaturiza!

— Ai dreptate, însă n-o putem lua cu noi. Nu avem de ales. Trebuie să încercăm să ne salvăm vieţile.

— Poate reuşim să facem ceva, insistă Grant. Cât timp ne-a rămas?

— Nici un pic! spuse Duval autoritar. Cred că am început să ne deminiaturizăm. Într-un minut sau două, vom atinge dimensiuni destul de mari pentru a atrage atenţia globulelor albe.

— Zici că ne deminiaturizăm? Nu simt nimic!

— Nici nu vei simţi. Dar lucrurile din jur au devenit deja mai mici decât au fost. Să mergem!

Cora şi Owens îl urmară pe chirurg. După un ultim moment de ezitare, Grant se luă după ei.

Eşuase. Analizând bine lucrurile, eşuase pentru că,

nefiind complet convins în privinţa trădării lui Michaels, din cauza unor raţionamente incerte, nu acţionase cu fermitate.

Avea să demisioneze, gândi el cu amărăciune, deoarece era un dobitoc nepotrivit pentru munca lui…

*

— Nu se mişcă! răcni Carter. Stau lângă cheag! De ce? De ce? De ce? înregistratorul de timp arată un minut!

— E prea târziu să-i scoatem, zise Reid.

De la blocul electroencefalografic sosi un mesaj.

— Domnule general, datele EEG arată că acţiunea creierului lui Benes a redevenit normală.

— Aşadar, operaţia a reuşit! ţipă generalul. Atunci de ce au rămas acolo?

— Nu avem cum să aflăm.

Înregistratorul de timp afişă cifra zero şi imediat se făcu auzită sirena de alarmă. Şuieratul ei umplu întreaga încăpere cu un zgomot care parcă vestea sfârşitul lumii.

Reid ridică vocea, pentru a se face auzit:

— Trebuie să-i scoatem de acolo!

— Asta-l va ucide pe Benes!

— Iar dacă nu-i scoatem, Benes va muri.

— Dacă vreo persoană se află în afara navei, n-avem şanse s-o găsim.

Reid ridică din umeri.

— Nu putem face nimic. Sau globulele albe le vor veni de hac, sau se vor deminiaturiza nevătămaţi.

— Dar Benes va muri…

Reid se întoarse spre Carter şi răcni:

— Nu putem face nimic în privinţa asta! *Nimic,* înţelegi?

Benes e mort! Vrei să omorâm inutil încă cinci persoane?
Preţ de câteva clipe, Carter păru că se luptă cu el însuşi.
— Bine, murmură el, în cele din urmă. Dă ordinul!
Reid se duse la microfon.
— Extrageţi *Proteus!* zise el calm, apoi se apropie de fereastra de la care putea supraveghea sala de operaţii.

*

Când submarinul se împotmolise în dendrite, Michaels era doar pe jumătate conştient. Cotitura bruscă ce urmase după lucirea puternică a laserului – trebuie să fi fost laserul – îl izbise cu putere de perete. Singura senzaţie pe care o avea în braţul drept era cea de durere îngrozitoare. Probabil că se rupsese…
Profesorul încercă să privească în jur, străduindu-se să alunge ceaţa ce-i pusese stăpânire pe minte. În spatele navei, se vedea o gaură mare, iar plasma sangvină vâscoasă năvălea înăuntru, fiind stăvilită parţial de presiunea aerului miniaturizat din navă şi de tensiunea de suprafaţă a lichidului.
Aerul îi mai ajungea pentru un minut sau două, exact timpul rămas până la deminiaturizare. De altfel, în vreme ce privea, simţurile lui ameţite receptară o vagă micşorare a dendritelor. Asta nu se putea întâmpla. În consecinţă, era clar că nava începuse să se dilate, pe moment foarte încet.
La mărime naturală, braţul putea fi îngrijit. Ceilalţi aveau să fie ucişi de globulele albe. Celor de afară avea să le spună – trebuia să le spună – ceva care să justifice distrugerea navei. În orice caz, Benes urma să moară, iar miniaturizarea pe termen nelimitat avea să dispară odată cu el. Avea să fie pace. Pace…

Privea dendritele, stând în continuare întins peste panoul de comandă. Putea să se mişte? Paralizase? îşi rupsese coloana vertebrală, odată cu braţul?

Se gândi la această posibilitate cu o oarecare indiferenţă. Avea senzaţia că simţul înţelegerii şi al atenţiei i se ştergeau, pe măsură ce dendritele erau învăluite într-o ceaţă lăptoasă.

Ceaţă lăptoasă?

O globulă albă!

Fără îndoială, era o globulă albă. Submarinul avea dimensiuni mai mari decât colegii lui ce înotau în plasmă şi, în plus, se afla la locul leziunii. Prin urmare, el atrăsese primul atenţia globulelor albe.

Hublourile fuseseră acoperite de culoarea lăptoasă, scânteietoare. Aceeaşi culoare lăptoasă invadase plasma din dreptul spărturii apărute în pupa navei, încercând să treacă prin bariera tensiunii de suprafaţă…

Penultimul sunet pe care-l auzi Michaels fu trosnetul carenei lui *Proteus* – ce atinsese o fragilitate extremă din cauza atomilor miniaturizaţi – adusă la punctul de rupere sub asaltul globulei albe.

Ultimul sunet pe care-l auzi fu propriul lui râs…

Capitolul 18: OCHIUL

Cora văzu globula albă în acelaşi timp cu Michaels.

— Priviţi! strigă ea, îngrozită.

Ceilalţi se opriră şi se uitară în urmă.

Globula albă era înspăimântătoare. Avea diametrul de cinci ori mai mare decât *Proteus.* Poate chiar mai mare. În comparaţie cu oamenii care o priveau, arăta ca un munte din protoplasmă lăptoasă, fără membrană, care pulsa.

Nucleul ei mare – o umbră mai întunecată, aflată în mijlocul substanţei – părea un ochi neregulat, răutăcios. Forma creaturii se modifica în fiecare clipă. O parte se întinse spre *Proteus.*

Grant se avântă spre submarin, ca împins de un reflex.

— Ce vrei să faci? ţipă fata, prinzându-l de braţ.

— N-ai cum să-l salvezi! interveni şi Duval, vădit tulburat. Îţi vei pune zadarnic viaţa în pericol!

Tânărul scutură puternic din cap:

— Mu la el mă gândeam, ci la submarin!

— Nu poţi salva nici nava, spuse trist Owens.

— Dar putem s-o scoatem afară, unde se va mări fără să provoace alte pagube. Chiar dacă va fi zdrobită de globula albă, chiar dacă va fi descompusă în atomi, fiecare atom miniaturizat se va dilata. Se deminiaturizează chiar acum. Nu contează dacă Benes va fi ucis de o navă intactă sau de o grămadă de sfărâmături!

— Nu poţi să scoţi nava, insistă Cora. Grant, n-are rost să mori! Nu după tot ce s-a întâmplat! Te rog!

Grant îi zâmbi:

— Crede-mă, am toate motivele să nu mor! Voi trei continuaţi-vă drumul. Pe mine lăsaţi-mă să fac o ultimă

încercare, pentru a-mi îndeplini misiunea.

Tânărul înotă înapoi, simţind o scârbă teribilă faţă de monstrul de care se apropia. Mai erau şi alte globule albe, ceva mai departe, dar el o voia pe cea care înghiţea submarinul. Numai pe aceea.

De aproape, îi vedea suprafaţa. O parte se distingea clar: în interiorul ei, existau granule şi vacuole, constituind un mecanism complicat, prea complicat pentru ca biologii să-l înţeleagă, totul fiind înghesuit într-un bob de materie vie.

Proteus fusese acoperit complet – se preschimbase într-o umbră întunecată, zdrobită, cuprinsă într-o vacuolă. O clipă, Grant avu impresia că-l zărise pe Michaels în cabina de sub cupolă, dar era posibil doar să-şi fi imaginat.

Ajungând în dreptul masivului munte, agentul se întrebă cum să atragă atenţia unei asemenea făpturi. Nu avea nici ochi, nici simţuri… Nici minte, nici ţeluri. Nu era decât o maşină automată din protoplasmă, proiectată să acţioneze într-un anumit fel, în cazul în care apăreau leziuni.

În ce fel percepea acest lucru? Grant nu ştia. Şi totuşi, o globulă albă îşi dădea seama dacă o bacterie se afla în vecinătate, pesemne la nivel celular. În acelaşi chip, probabil, realizase că *Proteus* se găsea lângă ea şi reacţionase înghiţindu-l.

El, însă, era mult mai mic decât *Proteus,* mult mai mic chiar decât o bacterie. Dar era suficient de mare pentru a fi remarcat?

Tânărul scoase cuţitul şi-l înfipse cu putere în substanţa din faţa lui, lărgind tăietura.

Nu se întâmplă nimic. Nu curse nici un strop de sânge, pentru că globulele albe nu conţineau sânge.

Apoi, lent, în zona membranei rupte se formă o

umflătură, născută din protoplasma interioară, iar porţiunea vătămată dispăru.

Grant lovi din nou. Nu voia să ucidă. Nici nu-şi închipuia că ar fi capabil s-o facă, la dimensiunile lui. Dar era o metodă de a atrage atenţia.

Se îndepărtă puţin şi observă cu încântare că apăruse o nouă umflătură la suprafaţa monstrului, o protuberanţă care se îndrepta spre el.

Se îndepărtă mai mult, iar protuberanţa îl urmă.

Fusese remarcat. Nu-şi dădea seama cum anume, dar lucrul cel mai important era că globula albă, cu tot ce se afla în ea, inclusiv submarinul, pornise în urmărirea lui.

Înotă mai repede. Globula albă se ţinea după el, dar (după cum îşi dorea din tot sufletul) nu prea repede. Grant îşi imaginase că o astfel de „creatură” nu fusese concepută pentru a avea viteză mare. Că se mişca precum o amoebă, împingându-şi înainte o parte a substanţei, apoi trăgându-şi restul trupului în respectiva protuberanţă. În condiţii normale, globula lupta cu obiecte imobile, cu bacterii sau cu resturi fără viaţă, străine organismului. Mişcarea ei amoebiană era destul de iute pentru aşa ceva. Acum avea de-a face cu un adversar capabil să fugă. (Să fugă destul de repede, spera Grant.)

Cu viteză sporită, tânărul înotă către ceilalţi, care îl aşteptau.

— E cazul s-o întindeţi de aici! gâfâi el. Cred că mă urmează.

— Şi celelalte fac acelaşi lucru, zise morocănos Duval.

Grant se uită în jur. Zona era plină de globule albe. Dacă îl remarcase una, îl remarcaseră toate.

— Cum naiba..., dădu el să înjure.

— Te-am văzut că ai lovit globula albă, reluă chirurgul.

Dacă ai rănit-o, în circuitul sangvin s-au vărsat substanţe chimice care au atras toate globulele albe din vecinătate.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, *înotaţi!*

*

Echipa chirurgicală se strânsese în jurul capului lui Benes, în timp ce Carter şi Reid priveau din „Turnul de control”. Proasta dispoziţie a generalului creştea odată cu scurgerea fiecărei clipe.

Se terminase. Atâta trudă irosită în zadar… Fără nici un rezultat…

— Domnule general Carter! Domnule!

Vocea bărbatului care vorbise era stridentă, trădând graba, dar totodată părea încărcată de emoţie.

— Ce s-a întâmplat?

— *Proteus,* domnule! Se mişcă!

— Opriţi intervenţia chirurgicală! ţipă Carter.

Toţi membrii echipei priviră în sus, uluiţi.

Reid îl prinse pe Carter de mânecă.

— Mişcarea poate fi doar efectul accelerării lente a deminiaturizării. Dacă nu-i scoatem acum, există pericolul de a fi atacaţi de globulele albe.

— Ce fel de mişcare? răcni Carter. Încotro se îndreaptă nava?

— De-a lungul nervului optic, domnule.

Carter se întoarse furios spre Reid.

— Încotro se duc? Ce înseamnă asta?

Figura colonelului se lumină.

— Asta înseamnă o ieşire de urgenţă, la care nu m-am gândit. Se îndreaptă spre ochi. De acolo, pot ieşi prin canalul lacrimal. Au toate şansele s-o facă. În cel mai rău

caz, vor distruge un ochi. Să aducă cineva o lamelă pentru microscop! Carter, să coborâm acolo!

*

Nervul optic era alcătuit dintr-un snop de fibre, fiecare semănând cu un şir de cârnaţi.

Duval se opri, dornic să pună mâna pe legătura dintre doi „cârnaţi”.

— Un nod al lui Ranvier, exclamă el, beat de fericire. L-am atins!

— Nu mai pierde timpul! gâfâi Grant. Continuă să înoţi! Globulele albe erau nevoite, la rândul lor, să treacă prin reţeaua strânsă, dar ele întâmpinau unele greutăţi, în comparaţie cu înotătorii. Se îngrămădiseră în lichidul interstiţial şi se strecurau prin spaţiul dintre fibrele nervoase alăturate.

Grant privea îngrijorat, vrând să se asigure că *acea* globulă albă continua să-l urmărească. Nu mai putea să distingă submarinul. Dacă totuşi acesta exista în globula apropiată, fusese deplasat atât de adânc în substanţa ei încât nu mai era vizibil. Dacă globula albă din spatele lui nu era *aceea*, atunci Benes risca să fie ucis, în ciuda tuturor eforturilor lor.

Nervii sclipeau în fiecare loc unde erau atinşi de razele lanternelor, iar scânteile se deplasau înapoi, într-o succesiune rapidă.

— Impulsuri luminoase, mormăi Duval. Ochii lui Benes nu-s complet închişi.

— Categoric, toate lucrurile din jur devin mai mici, interveni Owens. Aţi observat asta?

— Eu da, încuviinţă tânărul.

Monstrul care, cu puţin timp în urmă, fusese globula albă, îşi redusese dimensiunile la jumătate.

— Avem la dispoziţie doar câteva secunde ca să ieşim, spuse Duval.

— Nu mai pot! se văită Cora.

Grant schimbă direcţia, apropiindu-se de ea.

— Ba poţi. Acum am ajuns în ochi. Ne aflăm foarte aproape de salvare Zicând acestea, tânărul o apucă de mijloc şi o împinse, apoi îi luă laserul şi bateriile.

Acum ajunseseră în stadiul în care puteau să umple spaţiul interstiţial. Pe măsură ce creşteau, viteza lor se mărea, iar globulele albe deveneau mai puţin înspăimântătoare.

Duval ajunse primul la un perete membranos, pe care îl despică.

— Treceţi pe aici. Domnişoară Peterson, intră tu întâi!

Grant îi făcu vânt fetei prin deschizătură, apoi o urmă. După el trecu Owens, iar chirurgul încheie şirul.

— Am ieşit, murmură Duval, încercând din răsputeri să-şi stăpânească emoţia. Am ieşit din trup!

— Staţi puţin, zise Grant. Vreau să iasă şi globula albă. Altfel…

Aşteptă un moment, apoi scoase un strigăt triumfător:

— Iat-o! Şi, slavă Domnului, este cea care trebuie!

Globula albă se strecurase cu dificultate prin deschizătura făcută de Duval. *Proteus*-sau, mai bine zis, resturile sfărâmate ale submarinului – putea fi văzut limpede prin substanţa ei. Se mărise, ajungând la jumătate din dimensiunile agresorului care îl înghiţise, iar sărmanul monstru se trezise cu o indigestie neaşteptată.

Şi totuşi, globula se chinuia să-i urmeze. Odată ce fusese obligată să se ţină după ei, nu putea face altceva.

Cei trei bărbaţi şi femeia se lăsară duşi în sus, prinşi într-un izvor ce urca. Globula albă, care abia se mişca, nu renunţă la urmărire.

Peretele neted, curbat, ce se afla pe o latură era transparent. Nu în felul pereţilor vaselor capilare, ci complet transparent. Nu exista nici urmă de membrane, celule sau nuclei.

— Aceasta-i corneea, explică Duval. Celălalt perete este pleoapa inferioară. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult, pentru a nu-l răni pe Benes când ne vom deminiaturiza complet. Ne-au rămas doar câteva secunde ca să facem asta.

Deasupra, la o distanţă apreciabilă (pentru dimensiunile lor încă reduse) se zărea o crăpătură orizontală.

— Trebuie să ajungem acolo, adăugă Duval.

*

— Nava a ajuns pe suprafaţa ochiului, se auzi un strigăt triumfător.

— Perfect, zise Reid. Ochiul drept.

Un tehnician se apropie de ochiul închis al lui Benes, ţinând într-o mână lamela de microscop, iar în cealaltă o lupă. Încet, pleoapa inferioară fu prinsă cu o pensetă şi trasă în jos.

— E aici, vorbi tehnicianul în şoaptă. Arată ca un fir de praf.

Şi, fără să mai aştepte, el plasă cu grijă lamela sub ochi şi o lacrimă, conţinând firul de praf, pică pe sticlă.

Toţi se dădură înapoi.

— Ceva care-i suficient de mare pentru a fi văzut va deveni mult mai mare în câteva clipe, spuse Reid.

Împrăştiaţi-vă!

Tehnicianul, dornic să se grăbească, dar totodată conştient de necesitatea de a nu face gesturi brutale, aşeză cu grijă lamela pe podeaua camerei, apoi se retrase rapid.

Infirmierele împinseră repede masa de operaţii prin uşa dublă. Cu o viteză accelerată, grăuntele de pe lamelă continuă să crească, până când ajunse la dimensiuni normale.

În final, trei bărbaţi, o femeie şi un morman de fragmente metalice îndoite, corodate, apărură acolo unde, cu un moment înainte, nu fusese nimic.

— Opt secunde în plus, mormăi Reid.

— Unde-i Michaels? întrebă Carter. Dacă Michaels este încă în Benes…

Şi generalul căută din ochi masa de operaţii, cuprins din nou de panica înfrângerii.

Grant îşi scoase casca şi îi făcu semn să rămână pe loc.

— Totul e în regulă, domnule general. Aici este ce-a rămas din *Proteus. Pe* undeva, printre resturi, veţi găsi ce-a rămas din Michaels.

Probabil doar un terci organic cu câteva fragmente de oase…

*

Grant nu apucase încă să se obişnuiască cu realitatea. Dormise, timp de cincisprezece ore, cu câteva întreruperi, iar după ce se trezise nu încetase să se minuneze de lumea înconjurătoare, plină de lumină şi cu spaţiu nelimitat.

Luase micul dejun în pat, în prezenţa lui Carter şi Reid, care îi zâmbeau.

— Ceilalţi au parte de acelaşi tratament? întrebă el.

— Se bucură de tot ce se poate procura cu bani, răspunse Carter. Pentru un timp, fireşte. Owens e singurul pe care l-am lăsat să plece. Dorea să fie împreună cu soţia şi copiii, aşa că i-am dat drumul, după ce ne-a făcut o descriere succintă referitoare la ceea ce s-a întâmplat. Se pare că ţie trebuie să-ţi mulţumim în primul rând pentru succesul misiunii…

— Aţi putea spune asta dacă aţi lua în consideraţie doar câteva elemente. Dacă vreţi să mă recomandaţi pentru o medalie şi o promovare, sunt de acord. Dacă vreţi să-mi propuneţi un concediu plătit pe un an, accept imediat. De fapt, misiunea ar fi eşuat fără contribuţia fiecăruia dintre noi. Chiar şi Michaels ne-a ghidat destul de eficient, aproape pe durata întregii călătorii.

— Michaels…, murmură Carter, gânditor. Partea referitoare la el nu-i destinată publicităţii… Povestea oficială este că a murit la datorie. N-ar fi în avantajul nostru să se afle că un trădător se infiltrase în FCRM. Pe de altă parte, nici nu ştiu dacă a *fost* un trădător.

— Îl cunosc destul de bine ca să afirm că n-a fost, interveni şi Reid în discuţie. Nu în înţelesul obişnuit al cuvântului.

Grant dădu din cap.

— Sunt de acord. Nu a fost un ticălos, aşa cum întâlnim în romane. A irosit timp preţios ca să-i pună lui Owens costumul de scafandru, înainte de a-l împinge afară din navă. Ar fi fost mulţumit dacă globulele albe l-ar fi ucis, dar n-a putut să facă el însuşi asta. Nu, presupun că dorea într-adevăr să păstreze secretă miniaturizarea nelimitată, pentru binele omenirii…

— Se dedicase utilizării paşnice a miniaturizării, spuse Reid. Ca şi mine, de altfel. Dar ce folos dacă…

— Am avut de-a face cu o minte care a devenit iraţională din cauza stresului, îl întrerupse Carter. Ne-am confruntat cu asemenea lucruri de când a fost inventată bomba atomică. Întotdeauna au existat oameni care îşi închipuie că, dacă înlătură o descoperire nouă, cu implicaţii groaznice, totul va fi bine. Numai că *nu poţi* să înlături o descoperire al cărei timp a venit. Dacă Benes ar fi murit, miniaturizarea pe timp nelimitat ar fi fost descoperită anul următor, sau peste cinci ani, sau peste zece… Numai că, între timp, Ceilalţi ar fi putut s-o descopere ei primii.

— Dar acum noi suntem cei dintâi care o deţinem, rânji Grant. Şi ce-o să facem cu ea? O să ajungem la războiul final? Poate că Michaels avea dreptate…

— N-ar fi exclus ca tradiţionalul bun simţ al omenirii să învingă în ambele tabere. S-a ajuns prea departe, spuse sec Carter.

— Mai ales că, după ce se va afla această poveste, iar mass media va răspândi istoria călătoriei fantastice a lui *Proteus,* utilizarea paşnică a miniaturizării va fi elogiată într-o asemenea măsură încât vom putea lupta împotriva stăpânirii tehnicii de către militari, adăugă Reid. Şi poate că eforturile noastre vor fi încununate de succes…

Carter îşi scoase din buzunar un trabuc şi schimbă vorba.

— Spune-mi, Grant, cum l-ai descoperit pe Michaels?

— De fapt, nu l-am descoperit. Am ajuns la această concluzie în urma unei cantităţi impresionante de gânduri confuze. În primul rând, domnule general, m-aţi instalat la bord pentru că-l bănuiaţi pe Duval.

— Stai puţin!

— Toţi cei de pe navă ştiau asta. Cu excepţia lui Duval, probabil… Asta mi-a dat un punct de pornire – dar într-o

direcţie greşită. Evident, nu eraţi sigur de nimic, de aceea nu m-aţi avertizat în mod clar. În consecinţă, nici eu nu m-am grăbit să trag concluzii. Cei de la bordul navei erau persoane importante, iar eu eram conştient de faptul că dacă îl acuzam pe unul dintre ei şi se dovedea că am greşit, urma să negaţi orice implicare şi să mă lăsaţi să plătesc eu oalele sparte.

Reid zâmbi senin, iar Carter se înroşi şi, brusc, se arătă foarte preocupat de trabucul lui.

— Fireşte, nu simt nici un pic de ranchiună faţă de dumneavoastră. Face parte din slujba mea să plătesc oalele sparte. Dar numai când trebuie. Aşadar, am lăsat să treacă timpul, aşteptând să fiu sigur, iar sigur n-am fost niciodată. Am avut parte de o serie de accidente, sau de evenimente ce-ar fi putut trece drept accidente. De exemplu, defectarea laserului. Exista posibilitatea ca domnişoara Peterson să-l fi defectat. Dar de ce în maniera aceea prostească? Cunoştea o grămadă de metode prin care ar fi putut sabota laserul astfel încât să pară bun, dar să nu funcţioneze corect. De asemenea, ar fi fost în stare să abată suficient tăietura lui Duval pentru a ucide nervul. Poate chiar pe Benes. Un laser stricat în mod brutal era fie un accident, fie opera deliberată a altei persoane, nu a domnişoarei Peterson.

Pe urmă, funia mea s-a desprins pe când mă aflam în plămâni şi, ca urmare, n-a lipsit mult să-mi pierd viaţa. Atunci, Duval fusese suspectul ideal, dar tot el a fost cel care a sugerat ca farurile submarinului să lumineze deschizătura, iar acest lucru m-a salvat. Ce rost avea să încerce să mă ucidă, iar apoi să mă salveze? Chestia asta părea total ilogică. Şi în acest caz, sau fusese un accident, sau altcineva dezlegase funia, nu Duval.

Cu puţin timp înainte, ne pierduserăm rezerva de aer. Owens putea fi cel care pregătise acest mic dezastru. Dar tot Owens a improvizat un dispozitiv de miniaturizare a aerului, care a făcut minuni. Ar fi putut să pretindă că nu exista nici o soluţie, şi nimeni nu ar fi avut cum să-l acuze de sabotaj. De ce s-ar fi chinuit să dea drumul la aer, iar apoi să muncească din greu pentru a-l aduce înapoi? Şi de data asta, sau fusese un accident, sau altcineva sabotase rezervorul de aer, nu Owens.

M-am scos pe mine din calcule, pentru că ştiam că eu nu făcusem nici un gest care să aducă a sabotaj. Prin excludere, nu mai rămânea decât Michaels.

— Şi atunci, zise Carter, ai ajuns la concluzia că el fusese responsabil pentru toate accidentele.

— Nu chiar. Nu exclud posibilitatea să fi fost doar accidente. N-o să aflăm niciodată adevărul. Dar dacă *au fost* sabotaje, atunci Michaels putea juca rolul suspectului principal, pentru că era singurul care nu fusese implicat într-o salvare de ultim moment sau pe care să-l crezi capabil de sabotaje mai subtile. Să analizăm, deci, ce s-a întâmplat.

Primul accident l-a reprezentat întâlnirea cu fistula arterio-venoasă. Sau fusese o greşeală normală, sau Michaels ne condusese spre ea în mod deliberat. Dacă fusese sabotaj, atunci, spre deosebire de celelalte cazuri, nu putea exista decât un singur suspect, doar unul – Michaels. A recunoscut chiar el acest lucru. Doar el ne putea ghida spre fistulă. Doar el cunoştea sistemul circulator al lui Benes suficient de bine pentru a descoperi o fistulă microscopică. El a fost cel care a stabilit locul exact al injectării în arteră.

— E posibil să fi fost doar o întâmplare, o eroare

nevinovată, zise Reid.

— Corect! Dar în timp ce, în cazul celorlalte accidente, cei care puteau fi consideraţi drept suspecţi posibili au făcut tot ce le-a stat în putinţă să rezolve problema, Michaels, după ce am nimerit în sistemul venos, a pledat în permanenţă pentru abandonarea imediată a misiunii. A procedat la fel în fiecare situaţie de criză. A fost singurul care a acţionat astfel, în mod constant. Totuşi, nu asta a reprezentat indiciul real, hotărâtor, din punctul meu de vedere.

— Atunci, care a fost? întrebă Carter.

— Când misiunea a început şi am fost miniaturizaţi, apoi injectaţi în artera carotidă, am fost speriat. Toţi eram cam nesiguri, ca să mă exprim eufemistic, însă Michaels a fost cel mai îngrozit dintre noi. Aproape paralizase de spaimă. La timpul respectiv, am acceptat lucrul ca atare. Nu vedeam nimic ruşinos în asta. După cum am spus, eu însumi eram speriat şi, de fapt, mă bucuram că aveam companie. *Dar…*

— Dar?

— După ce am trecut prin fistula arterio-venoasă, Michaels n-a mai dat nici un semn de panică! în momentele în care toţi ceilalţi erau nervoşi, el era pur şi simplu imperturbabil. Devenise ca o stâncă. La început mi-a făcut o mulţime de declaraţii pe tema laşităţii sale – pentru a-mi explica spaima sa vizibilă – dar, către sfârşitul călătoriei, s-a arătat foarte ofensat când Duval a afirmat că e laş. Această schimbare de atitudine mi s-a părut ciudată. Am avut impresia că existase un motiv special al fricii lui iniţiale. Cât timp înfrunta pericolele alături de noi, era un om curajos. Poate că la început înfruntase un pericol cu care noi nu dăduserăm piept, şi de aceea se speriase. Neputinţa de a-şi

asuma un risc – gândul că ar putea înfrunta moartea de unul singur – îl transformase în laş.

Iniţial, ne-am speriat cu toţii chiar de faptul că eram miniaturizaţi. Dar acest lucru s-a petrecut fără probleme. După aceea, ne aşteptam să ne ducem direct spre cheag, să-l operăm şi să ieşim din trupul lui Benes, toată povestea urmând să dureze cel mult zece minute.

Dar Michaels era singurul dintre noi care ştia că lucrurile nu aveau să se petreacă în acest fel. Doar el ştia că urma să avem necazuri şi că vom nimeri într-un vârtej. La şedinţa de instruire, Owens pomenise despre fragilitatea navei, iar Michaels se aştepta să moară. Era singurul care îşi dădea seama că moartea ne dădea târcoale. Nu-i de mirare că îl apucase groaza.

Când am trecut prin fistulă nevătămaţi, aproape că înnebunise de uşurare. Ulterior, şi-a băgat în cap că nu putem îndeplini misiunea şi s-a relaxat. Din acest motiv, de câte ori depăşeam o criză devenea tot mai furios. Nu-i rămăsese loc pentru frică, ci doar pentru furie.

După ce am ajuns în ureche, mi-am dat seama că Michaels, nu Duval, era cel pe care-l căutam. Nu l-am lăsat să-l provoace pe Duval să încerce laserul înainte de vreme, l-am dat ordin să plece când am încercat s-o salvez pe domnişoara Peterson de anticorpi. Dar, la sfârşit, am făcut o greşeală. N-am stat cu el în timpul operaţiei, iar acest lucru i-a permis să captureze nava. În mintea mea rămăsese o urmă de îndoială…

— Că ar fi fost posibil ca Duval să fie vinovatul? întrebă Carter.

— Exact. Prin urmare, m-am dus să supraveghez operaţia, deşi n-aş fi putut face nimic dacă Duval *ar fi fost* trădătorul. Dacă n-aş fi comis această faptă de o stupiditate

extremă, aş fi adus înapoi submarinul intact şi pe Michaels în viaţă.

— Oricum, spuse generalul, ridicându-se în picioare, preţul plătit a fost mic. Benes e viu şi se vindecă încetul cu încetul. Totuşi, presupun că Owens nu e de aceeaşi părere. Încă îşi mai jeleşte nava.

— Nu-l condamn, mormăi Grant. A fost un submarin grozav. Apropo, nu ştiţi unde-i domnişoara Peterson?

— Bântuie prin preajmă, interveni Reid. Se pare că-i mai rezistentă decât tine.

— E aici, în FCRM?

— Da. Bănuiesc că e în biroul lui Duval.

— Aha! mârâi tânărul, pierzându-şi brusc elanul. În regulă! Mă spăl, mă rad şi plec de aici.

*

Cora puse hârtiile la loc.

— Domnule doctor, dacă raportul poate fi predat după week-end, aş dori să profit de timpul liber, spuse ea, învingându-şi timiditatea.

— Sigur, încuviinţă Duval. Cred că avem nevoie cu toţii de o pauză. Cum te simţi?

— Destul de bine.

— A fost o experienţă deosebită, nu?

Fata zâmbi şi se îndreptă spre uşă.

Grant tocmai intra.

— Domnişoară Peterson…

Cora tresări violent recunoscându-l pe tânăr, apoi alergă spre el, zâmbindu-i din toată inima.

— Când eram în circuitul sangvin îmi spuneai pe nume…

— Rămâne Cora?

— Bineînţeles. Pentru totdeauna, sper.

Grant ezită o clipă, apoi vorbi din nou:

— Poţi să-mi spui Charles. Poate o să ajungi, cândva, să-mi spui bunul şi bătrânul Charlie…

— O să încerc, Charles.

— Când îţi termini treaba?

— Tocmai plecam.

Grant rămase gânditor un timp, frecându-şi bărbia rasă, apoi făcu un semn cu capul spre Duval, care era aplecat asupra pupitrului.

— Eşti legată de el? întrebă, în cele din urmă.

— Îi admir munca, răspunse fata, cu un aer serios. La rândul lui, şi el îmi admiră munca. În rest…

— Eu pot să *te* admir? îndrăzni tânărul.

Ea ezită, apoi zâmbi uşor.

— Când vrei. Cât vrei. Doar dacă pot şi eu să te admir, din când în când.

— Să mă anunţi când se întâmplă asta, să-mi fac o poză.

Râseră amândoi. Duval ridică privirea, îi văzu în uşă, le zâmbi uşor şi le făcu un semn care putea fi un salut de bun venit sau de despărţire.

— Mă duc să-mi pun hainele de oraş, spuse Cora, după care aş vrea să-l văd pe Benes. Vii şi tu?

— Are voie să primească vizitatori?

— Nu. Dar noi avem un regim special…

*

Benes avea ochii deschişi şi încerca să zâmbească.

— Doar un minut! le şopti o infirmieră, părând îngrijorată. Nu ştie ce s-a întâmplat, aşa că nu aveţi voie să-

i spuneţi nimic!

— Am înţeles, răspunse Grant, tot în şoaptă, apoi, cu voce tare, îl întrebă pe Benes: Cum vă simţiţi?

Bolnavul încercă să schiţeze din nou un zâmbet.

— N-aş putea spune precis. În tot cazul, sunt foarte obosit. Mă doare capul, mă usturǎ ochiul drept… Dar cred că voi supravieţui.

— Foarte bine!

— O simplă lovitură în cap nu este de ajuns pentru a omorî un savant! Matematica mi-a făcut ţeasta tare ca piatra!

— Mă bucur, interveni Cora, pe un ton blând.

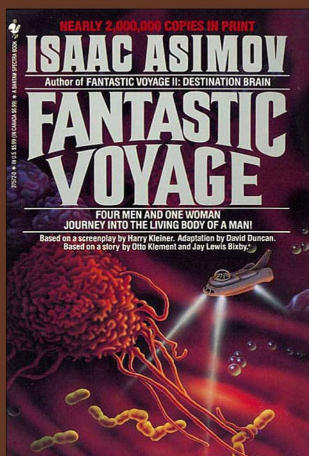
— Acum trebuie să-mi amintesc ce voiam să vă comunic, când am venit aici. Sunt un pic ameţit, dar îmi voi reveni. Totul se află în mine, totul…

Şi, de data asta, savantul reuşi să zâmbească.

— Aţi fi surprins dacă aţi descoperi ce se află în dumneavoastră, domnule profesor, zise Grant, întorcându-i zâmbetul.

Infirmiera îi pofti să iasă din salon, iar Cora şi Grant plecară, ţinându-se de mână, păşind într-o lume care, dintr-o dată, păru că nu-i mai ameninţă cu nimic, oferindu-le doar perspectiva unei fericiri imense…

CUPRINS

Misiune în trupul unui om! O călătorie fantastică prin intimitatea corpului uman – inimă, plămâni, ureche, creier, ochi...

Patru bărbați și o femeie au fost micșorați la o parte microscopică a dimensiunilor lor inițiale și, la bordul unui submarin atomic miniaturizat, au fost injectați în artera carotidă a unui savant muribund. Au trecut prin inimă, au pătruns în urechea interioară, unde cel mai mic zgomot i-ar fi putut distruge, înaintând fără zăbavă către creier.

Obiectivul lor: să găsească un cheag de sânge și să-l distrugă cu razele unui laser.

Miza acțiunii: soarta întregii lumi.

Editura Teora
ISBN 973-601-640-4
Lei 11.000